

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Author:
Natsu Hyuuga

Illustrator:
Touko Shino

2

The Apothecary Diaries

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Author:
Natsu Hyuuga

Illustrator:
Touko Shino

2

The Apothecary Diaries

The Apothecary Diaries

Giriş

Dava Üzerinde!

The Apothecary Diari'es. bir ortaçağ sarayında yemek tadımı yapan ve en şaşırtıcı gizemleri çözebilen genç bir kızın basit hikayesi. İnsanlar onu sevdi ve işte bu ikinci cilt geliyor.

Son kitapta kahramanımız Maomao, arka saraydaki görevinden alınmıştı. Ancak şimdi, ait olacağı yeni bir yer buluyor ve davaları çözmeye geri dönüyor. Maomao'nun Tsundere Oranı ile birlikte heyecanı %300 artırıyoruz!

That's to say nothing of her relationship with the gorgeous eunuch Jinshi, which—well, let's just say you'll find yourself flipping the pages of this hotly anticipated second act as fast as you can!

İçindekiler

[Kapak](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1: Dış Sarayda Hizmet Bölüm 2:](#)

[Kaval](#)

[Bölüm 3: Arka Saray'da Öğretmenlik](#)

[Bölüm 4: Çiğ Balık](#)

[Bölüm 5: Kurşun](#)

[Bölüm 6: Makyaj](#)

[Bölüm 7: Şehirde Bir Gezinti Bölüm 8:](#)

[Erik Zehri](#)

[Bölüm 9: Lakan](#)

[Bölüm 10: Suirei](#)

[Bölüm 11: Şans ya da Daha Fazlası](#)

[Bölüm 12: Ritüel](#)

[Bölüm 13: Thornapple](#)

[Bölüm 14: Gaoshun](#)

[Bölüm 15: Arka Saray Redux Bölüm](#)

[16: Kağıt](#)

[Bölüm 17: Bir Sözleşme Nasıl Satın](#)

[Alınır Bölüm 18: Mavi Güller](#)

[Bölüm 19: Kırmızı Çiviler](#)

Bölüm 20: Balsam ve Woodsorrel Sonsöz

Renkli Çizimler

Bonus Çevirmenin NotlarıJ-

Novel Club Hakkında Telif

Hakkı

Önsöz

"Ciddi misin sen?" Jinshi sordu. Karşısında bir adam kanepeye uzanmıştı. Orta yaşlı, gür sakallı bir yönetici yavaşça başını salladı.

Dış avludaki özel bir köşkteydiler. Küçüktü ama mükemmel bir görüş alanına sahipti; onlar görmeden bir fare bile içeri giremezdi. Hükümdar fildişi döşemeli koltuğuna yaslandı ve cam bir kaba üzüm şarabı döktü. Ülkenin en yüce şahsiyetiyle birlikte oturuyor olmasına rağmen Jinshi de oldukça rahattı. En azından bir dakika öncesine kadar.

İmparator sakalını sıvazladı ve sıırttı. Jinshinin hoşuna gitmediğini söylemesi kabalık olur muydu? Ama sakal Majestelerine çok . Jinshi sakal konusunda onu geçemezdi.

"Peki, şimdi ne yapacaksın, ey güzel çiçekler bahçemizin bekçisi?"

Majestelerinin tuzağına düşmek istemeyen Jinshi, alaycı bir gülümsemeyle kendini tuttu ve bunun yerine cennet perilerinininkine benzer bir gülümseme sundu

Seçtiği herhangi bir kalbi eritebilecek bir ifade. Kulağa pek mütevazı gelmeyebilir ama Jinshi hiç değilse kendi görünüşüne güveniyordu.

O halde, gerçekten istediği tek şeyi elde edememesi ne büyük bir ironiydi. Ne kadar çabalarsa çabalasın, yetenekleri sıradan olmaktan öteye gidemiyordu. Yine de dışarıdan bakıldığında, başka hiçbir şekilde olmasa bile, tamamen istisnai biriydi.

Bu durum her zaman içini kemirmişti ama artık bunu kabullenmişti. Eğer zekası ve fiziksel yetenekleri telafi edilemez bir şekilde o zaman sahip olduğu tek avantajla elinden geleni yapacaktı. Böylece arka sarayın göz kamaştırıcı yöneticisi oldu. Bakışları, sesi, herhangi bir erkeğe ait olamayacak kadar tatlı görünüyordu ve bunları sonuna kadar kullanacaktı.

"Nasıl isterseniz, efendim." Jinshi, zarif ve kararlı bir gülümsemeyle İmparator'un önünde eğildi.

İmparator şarabını yudumladı ve sırtıttı.

Jinshi en kötüsünü yapmak için. Jinshi kendisinin bir çocuktan fazlası olmadığını çok iyi biliyordu. İmparatorun büyük avucunda dans eden bir çocuk. Ama o

yapardı. Evet, yapar. Majestelerinin en çirkin isteklerini bile yerine getirecekti. Bu Jinshi'nin görevi ve İmparator'la girdiği bahisti.

Bu bahsi kazanmak zorundaydı. Jinshi'nin kendi yolunu seçebilmesinin tek yolu buydu. Belki başka yollar da vardı. Ama Jinshi gibi sıradan zekâya sahip bir adam bunları hayal bile edemezdi.

Böylece şimdi izlediği yolu seçmişti.

Jinshi kadehini dudaklarına götürdü ve tatlı meyve şarabının boğazını ıslattığını hissetti, ilahi gülümseme yüzünden hiç eksik olmadı.

"Al bakalım. Bunu al, ve bunu-oh, ve bir tanesine ihtiyacın olacak

Bunlar."

Maomao üzerine doğru uçuşan eşyalar karşısında irkildi. Ona doğru allık, beyazlatıcı pudra ve giysiler fırlatan kişi fahişe Meimei'ydi. Verdigris Evi'ndeki odasındaydılar.

"Abla, bunların hiçbirine ihtiyacım yok," dedi Maomao, kozmetik ürünlerini teker teker alıp çeşitli raflarına geri koyarken.

Meimei sinirlenerek, "Sanki eğlenmiyorsun," dedi. "Oradaki herkes bundan daha iyi şeylere sahip olacak. En azından düzgün görünmeye çalışabilirsin."

"Sadece fahişeler işe gitmek için bu kadar süslenir."

Maomao, bir gün önce topladığı otları karıştırmayı dileyerek bir kenara çekilmişti ki, tahta yazı şeritlerinden oluşan bir demet ona doğru uçtu. Saygıdeğer ablası şefkatliydi ama bazen de çabuk sinirlenirdi. "Sonunda sahip olmaya değer bir iş buldun ve oraya aitmişsin gibi davranmaya bile çalışmayacak mısın? Dinle, dünya senin yerinde olmak için can atacak insanlarla dolu. Sahip oldukların için minnettar olmazsan, zor kazandığın müşterilerin seni terk eder!"

"Oh, çok iyi..." Maomao söyledi. İster hanımefendi ister Meimei tarafından yönetilsin, Verdigris Evi'ndeki eğitim biraz zor olabilirdi. Ama söylediklerinde doğruluk payı vardı.

Maomao yazı şeritlerini biraz asık suratla eline aldı. Tahta, üzerine yazıldığı ve sonra tekrar tekrar silindiği için kararmıştı; Şu anda üzerinde narin bir elle yazılmış bir şarkının sözleri yer alıyordu. Meimei fahişelikten emekli olmayı düşünecek kadar yaşlıydı ama zekası sayesinde popülaritesi artmaya devam ediyordu.

Şarkılar yazabilir, Go ve Shogi oynayabilir ve böylece müşterilerini eğlendirebilirdi. Çok fazla satış yapmayan fahişelerden biriydi.

Vücudu onun başarısıdır.

"Artık çok iyi bir işin var. Biriktirebildiğin kadar para biriktir. yap." Az önceki tahta şeritli kadın gitmiş, yerine Maomao'nun tatlı, şefkatli ablası gelmişti. Manikürlü eliyle Maomao'nun yanağını okşadı ve saçlarının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırdı.

On ay önce Maomao kaçırılmış ve satılmıştı.

arka sarayda hizmetçi olarak hizmet etti. En çılgın rüyalarında bile, zevk bölgesine başarılı bir şekilde geri döndükten sonra bir kez daha orada çalışmaya başlayacağını hayal etmemişti. Onlara bu hayatta bir kez ele geçecek bir fırsat gibi görünmüş olmalı. Meimei'nin gözlerindeki sert bakış bu yüzden.

Maomao bir süre sonra itaatkâr bir tavırla, "Evet, Rahibe," dedi ve Meimei zarif fahişe gülümsemesini takındı.

"Umarım paradan daha fazlasını kazanırsın. Kendine iyi bir adam da bulursun, değil mi? Orada paraya boğulmuş bir sürü insan olmalı. Ayrıca onlardan birkaçını müşterim olmaları için getirirseniz çok sevinirim." Bu seferki gülümseme o kadar nazik değildi; belirgin bir soğuk hesaplama unsuru vardı. Onun Maomao, kıkırdayan ablasının biraz burayı işleten yaşlı madama benzediğini düşündü. Bir kız bu iş kolunda hayatta kalmak için kendi başının çaresine bakmak zorundaydı.

Nihayetinde Maomao kendini, ağzına kadar giysi ve kozmetiklerle dolu büyük bir bohçayla yoluna devam ederken buldu. Yükün altında tökezleyerek basit evine geri dönmeye çalıştı.

Maomao'nun arka saraydan ayrılışından iki hafta sonra güzel soylunun zevk bölgesinde ortaya çıktığı gün hâlâ hafızasında tazeliğini koruyordu. Çok özel eğilimleri olan haremağası, Maomao'nun yarı şaka yarı ciddi söylediği sözleri -çok şükür ki- duymuş ve ciddiye almıştı. Maomao'nun karşısına Madam, Maomao'nun borçlarını karşılamaya yetecek kadar para verdi ve hatta hediye olarak nadir bir şifalı bitki getirme nezaketini bile gösterdi. Sözleşmeyi mühürlemek otuz dakika bile sürmemişti.

Böylece Maomao, o günkü işine yeniden başlayacaktı. en ünlü iş yerlerinden biriydi. Çalıştığı yerde yaşamak için babasını tekrar terk etme konusunda biraz isteksizdi, ancak Yeni sözleşmesinin dayattığı koşullar, söyleyebildiği kadarıyla, öncekinden çok daha yumuşaktı. Dahası, bu sefer hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmayacaktı. Babası ona nazik bir gülümsemeyle dilediğini yapmasını söylemişti ama sonra sözleşmeye baktığında yüzü kısa süreliğine karardı. Ne vardı ki ne anlama geliyor?

"Görünüşe göre çok cömertlermiş," dedi Maomao'nun babası, yanında büyük bir tencerede şifalı otlar kaynarken. Maomao sonunda kumaş kaplı bohçayı yere bıraktı ve omuzlarını gerdi. Köhne evleri o kadar cereyan yapıyordu ki, havanın soğuk olmasına rağmen Şömine yanıyordu ve o da babası da birkaç kat giyinmişlerdi. Babasını dizini ovuştururken yakaladı, bu eski yarasının ona acı verdiğinin kesin bir işaretiydi.

Maomao, "fazla bir şey götüremem," dedi. çoktan hazırladığı kargo. *Havan ve havan tokmağı olmazsa olmazlarım ve defterim olmadan yapamam. Ve daha fazla iç çamaşırından kurtulma konusunda biraz temkinliyim...*

Maomao kaşlarını çatıp homurdanırken, babası tencereyi ateşten alıp yanına geldi. "Maomao'cuğum, bunları yanında getirebileceğinden pek emin değilim," dedi ve havan ve havan tokmağını bohçasından çıkarıp ters ters baktı. "Sen doktor değilsin. Bunları içeri sokmaya çalışırsan birini zehirlemeyi planladığını düşünebilirler. Hadi ama, bana öyle bakma. Bu kararı sen verdin ve şimdi geri alamazsın."

"Bundan emin miyiz?" Maomao toprak zemine yığıldı. Babası bir bakışta onun gerçekten ne söylemeye çalıştığını anladı.

"Pekâlâ, şimdi hazırlıklarınızı bitirin ve sonra da yatağınıza gidin. Aletlerinizi almanıza izin vermelerini isteyebilirsiniz, sadece zamanla. En azından ilk gün işinize odaklanmamanız kabalık olur."

"Evet, tamam..." Maomao eczacının aletlerini isteksizce rafa geri koydu, ardından aldığı en kullanışlı görünen ayrılık hediyelerinden birkaçını seçip bohçasına koydu. Beyazlatıcı pudraya ve allık dolu deniz kabuğuna kaşlarını çattı ama sonunda çok fazla yer kaplamayan ikincisini de dahil etti.

Hediyeler arasında mükemmel bir pamuklu ceket de vardı. Belki de bu fırsattan yararlanarak ona bir şey verdiler.

Müşteri unutmuştu; kesinlikle bir fahişenin giyeceği bir şeye benzemiyordu.

Maomao babasının tencereyi bir kenara koyup ateşe biraz odun atmasını izledi. Sonra topallayarak yatağına gitti, basit bir kamış

ve . Yatağının örtüsü sadece başka bir hasır ve zayıf bir dış giysiden ibaretti.

"İşin bittiğinde ışığı söndüreceğim," dedi ve lambayı çekerek balık yağı lambasını kapattı. Maomao kalan eşyalarını topladıktan sonra odanın diğer tarafındaki yatağına yatmaya gitti. Ancak aklına bir fikir geldi ve uyku minderini babasınıninkine doğru sürükledi.

"Bunu yapmayalı uzun zaman oldu. Artık çocuk olmadığını sanıyordum."

"Hayır, ama üşüyorum." Maomao'nun gözlerini kaçırmaması biraz fazla mı açıktı? Tek başına uyumaya başladığında on yaşlarında olduğunu hatırlıyordu. Aradan yıllar geçmişti. Yeni pamuklu ceketini babasıyla arasına sıkıştırdı ve gözlerinin kapanmasına izin verdi. Bir tarafa yuvarlandı ve sırtını dönerek cenin pozisyonu aldı.

"Ah, buralar yine yalnız kalacak," dedi babası sakince.

"Öyle olmak zorunda değil. Bu sefer ne zaman istersem eve gelebilirim." Maomao'nun ses tonu kısıydı ama babasının sırtına yaslanan kolunun sıcaklığını fark etmekten kendini alamadı.

"Evet, tabii ki. Ne zaman istersen gel." Bir el saçlarını karıştırdı. Ona baba diyordu, baba, , ama görünüşü yaşlı bir kadınıninkine daha yakındı ve herkes onun tavırlarının Anaç.

Maomao'nun annesi yoktu. Öyle değil. Ama ona bakan bir babası vardı, bir de geveze yaşlı madam ve onun bitmek tükenmek bilmeyen canlı ablalar.

Ve ne zaman geri gelip onları görebilirim. Babasının eski bir dal gibi solmuş elinin sıcaklığını hâlâ saçlarını okşarken hissedebiliyordu. uyku ritmi.

Bölüm 1: Dış Sarayda Hizmet

"Geri döneceğime dair belirgin bir izlenim edinmiştim. arka saraya." Maomao kendini pamuktan yapılmış bir kıyafet giyerken buldu. Kendisine arka sarayda hizmetçi olarak tahsis edilen kaba kenevir elbiseyi hatırladığında, bu son derece görkemli görünüyordu.

"Korkarım gitmene izin verildi. Hemen geri dönemezsin. Hayır, bundan sonra burada çalışacaksın." Jinshi'nin yardımcısı Gaoshun ona sarayı gezdiriyor, çeşitli binaların ve ofislerin isimlerini öğretiyordu içlerinde. Sarayın büyüklüğü göz önüne alındığında, baş döndürücü bir tur olması kaçınılmazdı.

Arka saray, İmparatorluk ailesinin ikamet ettiği iç avlunun bir parçasıydı. Ancak şu anki çalışma yeri dış avlu olacaktı. Kısacası, pek çok idari organda görev yapan tüm memurlarla aynı yerde çalışacaktı.

"Buradan doğuya doğru çok sayıda asker ve askeri tip bulacaksınız, bu yüzden uzak durmanızı tavsiye ederim."

Maomao yakındaki bitkilere bakarken bile başını salladı.

Biliyordum. Arka sarayda çok daha fazla malzeme yetiştiriyordu. Orada görev yaptığı süre boyunca çok çeşitli faydalı bitkileri ekenin babası Luomen olduğundan şüpheleniyordu. Bu, saraydaki bitki bolluğunu sınırlı bir alanda şifalı bitkiler.

Birlikte yürürlerken, Gaoşun ona buna bir şeyler anlatırken, Maomao boynunda tuhaf bir karıncalanma hissetti. Kadın Arkasından bir bakış attı ve dış avluda hizmet eden bazı kadınların ona baktığını gördü. Ya da daha doğrusu ona ters ters baktıklarını.

Erkekler arasında sadece diğer erkeklerin anladığı şeyler olduğu gibi, sadece kadınların ortak bir anlayışa sahip olduğu bazı şeyler de vardır. Erkeklerin farklılıklarını çözme eğilimi vardır

Fiziksel olarak, oysa kadınlar genellikle duygusal yollara başvururlar. Bu kadınlar yeni geleni değerlendiriyor gibiydi.

Bu hiç hoşuma gitmedi, diye düşündü Maomao. Diğer kadınlara dilini çıkardı ve Gaoshun'un peşinden bir sonraki binaya doğru koşmaya başladı.

Maomao'nun dış saraydaki görevlerinin arka saraydaki görevleriyle hemen hemen aynı olacağı ortaya çıktı: Kendisine temizlemesi söylenen odaları temizlemek ve talimat verildiği zaman ufak tefek işleri yapmak. Anladığına göre Jinshi'nin onun için daha büyük planlar yaptı, ancak bunları uygulama şansı bulamadı: Maomao testi geçemedi.

"Nasıl başarısız olabilirsin?!"

Neden geçmeliydim?

Jinshi ve Gaoshun afallamıştı. Görünüşe göre Maomao'nun başarılı olacağını varsaymışlardı. Kırmızı ışık bölgesinde yetişmiş olan Maomao okuma yazma biliyordu ve şarkı söyleme ve erhu çalma konusunda en azından temel bir eğitim . Söz konusu sınav memuriyet sınavları kadar zor değildi, bu yüzden biraz çalışarak kolayca geçebileceğini düşünmüş görünüyorlardı.

Tanrım, beklentilerinizi karşılayamadığım için beni affedin, diye düşündü Maomao, bir pencere çerçevesini öfkeyle silerken. O sırada Jinshi'nin ofisinin koridoru. Bina belki biraz daha uzun olsa da, mimarisi arka sarayda sergilenenlerden daha sadeydi. Varaklı duvarlar her yıl yenilendiği belli olan parlak bir kırmızıydı.

Gerçek şu ki, Maomao ders çalışmayı sevmiyordu ve muhtemelen hatırlamadığı şeyleri hatırlama konusunda ortalamadan daha az becerikliydi.

İlgimi çekti. Uyuşturucular, şifalı bitkiler ve ilaçlar neyse de, neden birileri tarih öğrenmeye zahmet etsin ki? Bunun onlara ne faydası olacaktı? Yasalara gelince, sürekli değişiyordu. Ezberlemenin ne anlamı vardı ki? Maomao, ne yazık ki, bu yönde fazla çaba harcamaktan acizdi. Sınavda başarısız olması çok doğaldı.

En azından, çalışması için kendisine verilen materyalleri sonuna kadar okuma niyetiyle açmıştı, ama bir sonraki şey

sabah olduğunu biliyordu. Bu birkaç kez üst üste oldu. Bu yüzden Maomao sonucun kaçınılmaz olduğu konusunda kendini teselli etti. Kendi vardığı sonucu onaylarcasına başını salladı.

Buranın bu kadar kirli olmasını beklemiyordum.

Bir yandan, bu kadar büyük bir alanın birçok noktası vardı. Ulaşılması zor ve gözden kaçırılması kolay ama öte yandan Maomao işin içinde biraz kaytarma olabileceğinden şüphelenmiyor *değildi*. Burada hizmet eden kadınlar, arka saraya hizmet etmek için işe alınan, satılan veya çalınan hizmetçilerden çok farklı olarak, sınavla yerlerini kazanmışlardı. Buradaki kadınların aileleri, eğitimleri ve bunlara eşlik edecek gururları vardı. Muhtemelen hizmetçilik işini kendilerinden aşağı görüyorlardı.

Biraz toz fark etseler bile, bu konuda bir şey yapmak için parmaklarını kıpırdatmaları pek olası değildi.

Adil olmak gerekirse, bu onların işi değil, diye düşündü.

Dış saraydaki hanımlar sekreter gibi bir şeydi.

Temizlik kesinlikle portföylerinin bir parçası değildi ve bunu yapmalarına da gerek yoktu. Ama bu yapmamaları gerektiği anlamına gelmiyordu.

Bu yüzden

eski İmparator zamanında hükümet köle sahibi olmayı bırakmıştı ve bürokratlar erkek hizmetkârlar ve onun yerine garip işler yapan hizmetçiler.

Maomao artık doğrudan Jinshi'nin emrinde çalışan bir hizmetçiydi.

Maomao'nun deneyimine göre, arka sarayda görev yapan kadınlar yaygın olarak saray kadınları olarak anılırken, dış sarayda çalışanlar sıklıkla saray hanımları olarak adlandırılıyordu. Belki de Bu konuda tam olarak haklı olmayabilirdi ama bu Jinshi ve onun gibilerin konuşurken gözlemledikleri bir ayrımdı.

, *sırada ne var?* Jinshi'nin ofisine doğru döndü. Oda genişti ama lüks değildi; aslında oldukça sadeydi. Şefi İşgalci meşgul bir adamdı; ofisinden çıktıktan sonra nadiren hemen geri dönerdi. Bu durum Maomao'nun temizlik yapmasını kolaylaştırıyordu ama bir sorun vardı.

"Affedersiniz ama tam olarak ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Etrafını tanımadığı birkaç kadının sardığını fark etti. Hepsi Maomao'dan daha büyüktü; içlerinden biri Ondan tam bir kafa daha uzun.

Ne kadar iyi beslenirlerse o kadar , düşündü Maomao, bakışları farkında olmadan kızların hem boylarını hem de büst çizgileri. Onunla konuşan kişi fark edilir derecede uzun boyluydu ve bu da mükemmel bir yetiştirilme tarzına işaret ediyordu.

"Beni dinliyor musun?" diye sordu kadın, Maomao bu uygunsuz düşüncelerle meşgulken.

Kısacası, bayanlar Maomao'nun Jinshi'ye şahsen hizmet etmesine kızmışlardı; neden böyle bir ayrıcalığa sahip olması gerektiğini bilmek istiyorlardı. Ne yazık ki, Jinshi'nin zihninin iç işleyişine vakıf değildi; sadece onu işe aldığını biliyordu. Maomao, Gyokuyou gibi iyi bağlantıları olan yabancı bir beyefendi olsaydı ya da Lihua kadar güzel veya Pairin kadar seksi olsaydı, kimse itiraz etmezdi ya da itiraz etmek için gerekçeleri olmazdı. Ama Maomao cılız, bitkin bir tavuktan başka bir şeye benzemiyordu. Kızlar buna dayanamıyordu. Maomao'yu muhteşem haremağasının yanında görmek onları çıldırtıyordu; onunla yer değiştirmek için her şeylerini verebilirlerdi.

Hrm, diye düşündü Maomao, *şimdi ne yapmalı?* Dünyanın en hızlı konuşanı olduğu söylenemezdi; aslında çoğu zaman çok düşünürdü ama nihayetinde ağzını kapalı tutacaktı. Ancak sessizlik bu hanımları Maomao'nun söyleyebileceği herhangi bir şey kadar rahatsız edecek gibi görünüyordu.

Sadede gelmeye karar verdi. "Beni kışkırdığınızı söylediğinizi doğru mu anlıyorum?" Bayanları kızdırmak için fazlasıyla yeterliydi. Maomao ancak yanağına bir tokat yedikten sonra belki de yanlış kelimeler seçtiğini düşünmeye başladı.

Etrafında beş kadın vardı ve Maomao onların kendisini oracıkta öldürmesini önlemeyi umuyordu. Ama onu amansızca koridorun karanlık bir köşesine doğru sürüklediler. Bu noktada kaybedecek pek bir şeyi yoktu, bu yüzden Maomao konuşarak bundan kurtulmaya karar verdi. "Bir şekilde özel muamele gördüğümü düşünüyor olamazsınız?"

Kadınların yüzleri daha da bozuldu. Maomao bir darbe daha yemeden önce konuşmaya devam etti. "Bu çok saçma ve bunu hepimiz biliyoruz. Benim gibi iğrenç bir fahişenin, cennetin perilerinden biri olabilecek biriyle ne işi olabilir ki?" Gözlerini

ama kadınların yanaklarındaki hafif seğirme dikkatinden kaçmadı. *Bu işe yarayabilir*, diye düşündü. "Çok arzuladığınız bu asil adam bu kadar zevksiz biri mi? Önlerine güzel bir deniz kulağı ve yaban domuzu eti konduğunda, kim kasıtlı olarak atılmış bir tavuk kemiğini mi istiyorsunuz? Birinin çok özel eğilimlere sahip olması gerekir."

Bu son sözler kadının bir kez daha seğirmesine yol açtı.

"Ben de bilemem, ama bu kadar güzel birinin, o uhrevi gülümsemesiyle, böyle eğilimleri olabileceğine inanıyor musunuz? Anlıyorum, yani onun eğilimleri-"

"Öyle bir şey yok! Bu çok saçma!" "Evet, saçma!"

Kadınlar arasında genel bir şamata koptu. Maomao kıl payı kurtulduğunu düşünüyordu ama kadınlardan biri onu şüpheyile izliyordu. Nispeten sakin olan kadın, "Yine de bunların hiçbirisi işe alındığınız gerçeğini değiştirmiyor, değil mi?" dedi. İçlerinde en uzun boylu olan oydu, yüzü soğukkanlı ve sakindi. Şimdi Maomao düşündü ve bu kadının önceki tartışma boyunca mesafeli durduğunu fark etti. Diğer kadınlar gibi o da yarım adım geri çekilmişti ama Maomao'yu yakından izlemeye devam ediyordu. Kendisi bir parçası olmasa da, sadece nereye gittiğini görmek için bir kalabalığı takip edebilecek bir tipe benziyordu.

Eğer bu onları vazgeçirmek için yeterli değilse... Maomao düşündü ve sonra dedi ki: "Sebebi bu." Sol kolunu kaldırdı ve kolundan aşağı yuvarlandı. Sonra bileğinden dirseğine kadar uzanan bandajı açmaya başladı.

Kadınlardan biri "Eek!" diye bağırdı ve hepsi suskun bir şekilde ona baktı. Maomao'nun derisini acımasız yara izleri kaplamıştı.

Maomao, *son zamanlarda yaptığım yanık deneylerinin de iyi ve kötü yanıklar bıraktığını* düşündü. Aristokrat genç kadınlar iğrenmiş olmalı.

"Sevgilerinizin o en güzel nesnesinin kalbi, gülüşü kadar göksel ve saftır. Buna tanıklık edebilirim, çünkü benim gibi birine bile yiyecek ve yatacak yer verdi." Maomao mektubu yeniden sardı. Konuşurken bandajını açıyordu. Sözlerini yere ağırbaşlı bir bakış atarak ve vücudunu hafifçe titreterek vurgulamaya dikkat ediyordu.

Kadınlardan biri, "Hadi buradan gidelim," dedi. İyice Maomao'ya olan ilgilerinden kurtulduktan sonra hemen oradan ayrıldılar. Uzun boylu olan ona şöyle bir baktı ama kısa süre sonra o da gitti.

İşte. Sonunda bitti, diye düşündü Maomao kendi kendine. Boynundaki eklemleri ve toz bezini tekrar eline aldı. Tam toz alınması gereken bir sonraki yeri bulmak üzereyken başını duvara duran muhteşem bir hadım keşfetti.

"Ne yaptığınızı sorabilir miyim, Usta Jinshi?"

"Şey yok. Ya sen, onlar hep senin peşinde mi? Bu tipler mi? Sol kolunuzu mu kaldırıyordunuz?"

"Sorun değil. Açıkçası, onlarla uğraşmak arka saraydaki kızlarla uğraşmaktan daha az zahmetli. Bu arada sorabilir miyim, neden öyle duruyorsunuz?"

Maomao koluyla ilgili soruyu duymazdan geldi. Görünüşe göre Jinshi bulunduğu noktadan her şeyi göremiyordu. Jinshi'nin benimsediği pozisyon soyluluğa pek uygun değildi, Maomao düşündü. ellerinin arasında tutuşuna bakılırsa, Jinshi'nin arkasındaki Gaoshun da aynı fikirdeydi.

"Sakıncası yoksa, ben temizliğe gidiyorum efendim." Jinshi'nin geri dönmesiyle ofisi temizlemek mümkün olmayacaktı. Toz alınması gereken başka bir yer bulması gerekecekti. Maomao bezini ve kovağını alıp gitti ama arkasından Jinshi'nin mırıldandığını duydu:

"Eğilimler..."

Yanlış bir şey söylediğimi sanmıyorum, dedi Maomao kendi kendine. Jinshi bu yüzleşmenin son anlarına tanık olmuş olsa bile, onun üzülmesi için özel bir neden görmüyordu. Bunun yerine temizliğine odaklandı.

Kışın pek bir şey olmuyor, değil mi?

Odasında bağdaş kurarak oturan Maomao kollarını göğsünde kavuşturdu ve kendi kendine homurdandı. Öğleden sonra işlerinin arasında biraz ot toplamak için zaman çalmıştı ama topladığı otlar çok azdı ve elinde hala yeterince ot yoktu. düzgün bir şekilde çalışmak. Başka çaresi kalmadığından, onları temizledi, mümkün olduğunca çok suyu sildi ve sonra da

kuruması için odasının duvarına asıyordu. Dış avluya geldiğinden beri bunu yapıyordu ve Maomao'nun odası görülmeye değer bir manzaraya dönüşmüştü. Kuruyan otlar her yere asılmıştı.

Yatılı bir hizmetçi için güzel bir oda tahsis edilmişti ama yine de biraz sıkışık olduğu gerçeğinden kaçış yoktu. Gerçekten de arka saraydaki odasından daha büyük değildi. Aradaki fark, Yeşim Köşkü'nde

mutfağı kullanmak için izin isteyebildi ve mevcut kaynakların bolluğu ile birleştiğinde, karışımlarını üretmek basit bir mesele haline geldi - bunların hepsi konaklama yerinin büyüklüğü.

Ne yapmalı, ne yapmalı? Maomao hasır sandığının üzerine özenle yerleştirdiği Paulownia sandığına baktı. İpek bir kordonla kapatılmış olan sandığın içinde bir böcekten yetişen bir bitki vardı. Buna dong chong xia cao-kış solucanı deniyordu, Yaz otu -diğer adıyla tırtıl mantarı- Jinshi keyif bölgesine gelirken parayla birlikte onu da getirmişti. Sadece onu görmek bile Maomao bir an bile düşünmeden sözleşmeyi imzaladı ama şimdi kendini çok ucuza mı bıraktığını merak ediyordu. Yine de bu tekinsiz bitkiye duyduğu arzunun üstesinden asla gelemezdi.

Kapağı açtı ve içindeki mantara baktı ve yüzüne bilinçsiz bir gülümseme yayıldı. Bu gülümseme sırtmaya dönüştü ve yanakları gerçekten de seğirmeye başladı.

Hayır, hayır, durmalıydı. Bir gün önce, seğirmenin öyle büyük bir esnemeye dönüşmesine izin vermişti ki, iki oda ötedeki komşuları itiraz etmek için kapısına dayanmıştı. Görünüşe göre gecenin bir yarısı bağırırmamanız gerekiyordu. İddiaya göre insanlar uyumaya falan çalışıyormuş.

Maomao gülümsemesini gevşetmek için parmaklarını yanaklarına bastırdı, sonra yatağına uzandı. Hizmetçi kadının işi erken başlardı, horoz ötmeden önce bile. Hizmet ettiği kişi çok önemli bir şeyi kaçırıyor olabilirdi ama yine de muhteşemdi ve hâlâ yüksek bir mevkideydi. Kimse onu hoşnutsuz etmemeliydi.

Maomao ince çarşafını birkaç kat kumaşla birlikte yukarı çekti.

yatak olarak ikiye katlanan dış giysilerini giydi ve gözlerini kapattı.

"Şu anki odanız biraz küçük değil mi?" diye sordu muhteşem haremağası kahvaltı sırasında.

Maomao gözlerini kırptırdı, sonra da şöyle cevap verdi Benim gibi bir hizmetçi kız için cömert." O bile gerçek duygularını dile getiremediğini anlamıştı. ("Evet, çok küçük. Mümkünse, bir kuyunun yanında bulunan, geniş şömineli bir oda talep etmek istiyorum.")

"Ciddi misin?"

Bu sefer hiçbir şey söylemedi.

Haremağası yeni uyanmıştı ve kahvaltısının tadını çıkarırken henüz tam olarak güne hazırlanmamıştı. Normalde dağınık olan saçları basit bir kravatla toplanmıştı. Ne kadar korkunç görüldüğü biraz sorunluydu.

Gaoshun da Maomao'yla birlikte odadaydı ve yaşlılığın ilk demlerini yaşayan bir hanımefendi de onu bekliyordu. Buraya sadece onların girmesine izin veriliyordu ve Maomao bunun nedenini anlayabiliyordu. Bir kadın Maomao'nun şu anda gördükleri karşısında şehvetten deliye dönebilir, hatta bir erkek cinsiyet sınırlarını unutabilirdi. Bu saygıdeğer şahsiyetin düpedüz günahkâr olabileceği sonucuna vardı.

Kızıışmış bir böcek gibi. Bazı dişi böcekler eşlerini çekmek için egzotik kokular üretir. Tek bir dişi düzinelerce ya da yüzlerce erkek. Maomao'nun kendisi de malzeme olarak ihtiyaç duyduğu böcekleri toplamak için bu özelliğinden yararlandı.

Bu açıdan bakıldığında, Jinshi'nin yapısı son derece ilginç sayılabilir. *Bu ince aromayı yakalayıp bir tütsüye dönüştürebilseydim, eminim çok satardı.* Jinshi'nin zihniyeti böyleydi.

Maomao'nun potansiyel aşk iksiri malzemesine, yani Jinshi'ye bakışı. Maomao belirli bir düşünceye odaklandığında, bu düşünceyle ilgisi olmayan bir şeyin

Elindeki durumla ilgilenirken dikkati şimdiki andan uzaklaşmaya meyilliydi. Bu durum sık sık etrafında olup biten konuşmaları takip etmesini engelliyordu; bu eğilim, konuşulanları dinlese de dinlemese de başını sallama alışkanlığıyla daha da artıyordu.

gerçekten dinliyorum.

"İsterseniz sizin için yeni bir oda hazırlatabilirim."

Ha?

Kendinden son derece memnun görünen Jinshi, Suiren'den biraz daha yulaf lapası istiyordu. Suiren, evdeki birkaç hanımdan biriydi. Jinshi'ye hizmet etmeyi bekliyordu. Görünüşünden Maomao onun ellisini çoktan geçmiş olduğunu tahmin ediyordu. Suiren'in yüzü yeni bir kâse yulaf lapası dağıtıp üzerine siyah sirke eklerken donuktu.

Maomao konuşmayı tam olarak takip edememişti ama Jinshi ona daha güzel bir oda vermek istediğini söylüyor gibiydi; o kadarını anladı. Yine de sonra gözleri, başını yine ellerinin arasına almış olan Gaoshun'un gözleriyle buluştu. Jinshi'nin her zaman yorgun olan yardımcısı Maomao'ya bir şeyler anlatmak ister gibiydi ama Maomao cevap olarak sadece bir kaşını kaldırdı.

Bana bir şey söylemek istiyorsa, söylemesi gerekir, diye düşündü. *Ben zihin okuyucu değilim*. Yine de bunu yüksek sesle söylemekten kaçındı çünkü kendisinin de sık sık yeterince açık konuşamadığını biliyordu.

"Belki de bir kuyunun yanında bir ahır, o zaman," diye teklif etti ve işte oradaydı: gerçek arzusu açığa çıkmıştı.

"Bir ahır," diye tekrarladı Jinshi.

"Evet, efendim. Bir ahır."

Ona göre burası, karışımlarını hazırlarken rahatsız edilme ihtimalinin en düşük olduğu yerdi, ancak Gaoshun'un başını sallayarak bir şeyler söylediğini fark etmekten kendini alamadı. iki eliyle vurgulu X işareti yaptı. *Demek adamın eğlenceli bir yanı var*, diye gözlemledi Maomao kendi kendine.

Jinshi kesin bir ifadeyle, "Ahır yok," dedi.

Evet, sanırım bu mantıklı, düşündü Maomao, ama sadece "Elbette efendim" dedi.

Kahvaltıdan sonra Jinshi çalışmak için dışarı çıktı. Sabahları sık sık ofisinde olurdu ve özel konutunu temizlemek genellikle Maomao'ya düşerdi.

"Geldiğine çok sevindim canım. Bütün burayı tek temizlemek zorunda kaldığımda yaşlandığımı hissetmeye başlıyorum," dedi Suiren,

açıkça gülümsüyordu. Maomao gelmeden önce tüm binadan o sorumluydu ama elli yaşına gelince insanın vücudu ağrımaya başlıyordu. "Buraya gelen ilk yeni kız sen değilsin, bunu da eklemeliyim. Ama,

Bilirsin işte. Bazı şeyler olur ve hiçbiri kalıcı olmaz. Bence bu konuda sorun yaşamayacaksın Xiaomao." Neşeli hizmetkâr Gaoshun'un takma adını öğrenmiş gibi görünüyordu.

Maomao.

Çok konuşkan olmasının yanı sıra, Suiren'in zengin deneyimi onu aynı zamanda hızlı bir işçi de yapmıştı ve elleri hiç durmuyor gibiydi. Gümüş yemek kaplarını bir çırpıda parlattı. Sırada yatak odasını temizlemek vardı. Maomao onu durdurmaya çalıştı -bunların hepsi açıkça hizmetçinin işiydi- ama Suiren sadece, "İyi ama o zaman öğleden sonraki işlerimiz için hiç zamanımız olmazdı," demekle yetindi.

İşte oldu. Görünüşe bakılırsa Suiren, daha önceki hizmetçilerle yaptığı bazı hatalardan bu yana odaların temizliğinden tek başına kendini sorumlu tutuyordu.

Hırsızlık vakaları olabilir mi? Maomao düşündü. Ve muhtemelen Sadece para için, diye tahmin etti - bu tür faaliyetlerin diğer hedeflerini kolayca hayal edebiliyordu.

Suiren'e göre, eşyalar sadece kalmadı; bazen aniden eskisinden *daha fazla* eşyaya sahip olduklarını keşfetti. "Şifonyerde tanımadığı bir iç çamaşırı bulan herkes üzülür" diyor. Hem de insan saçından yapılmış! Ve üzerine özenle işlenmiş bir isim. Maomao'nun tüyleri diken diken oldu. Beklediği açıklama tam olarak bu değildi. "Bu çok zor olmuş olmalı hanımefendi."

"Size söylüyorum, travma geçirdim!"

Maomao bir pencere çerçevesini daha özenle cilalarken, o haremağası dışarı çıktığında maske taksa hayatın nasıl daha iyi olabileceğini düşündü.

Jinshi'nin özel odasını temizlemeyi bitirdiler ve geç bir yemek yediler. Sırada ofisi vardı. Bu, prensipte kişisel odasını temizlemekten daha kolaydı çünkü odanın kendisi daha az ayrıntılıydı. Ancak silip parlatırken çok önemli biri tarafından görülemeyecekleri için, bir dereceye kadar ihtiyatlı olmak gerekiyordu.

Bugün ne yapacağım? Maomao merak etti. Jinshi Maomao'nun ofisinde ziyaretçilerle geçirecek zamanı vardı. Böyle anlarda, bir tür iş olduğu bahanesiyle sık sık dış avlunun arazisinde dolaşırdı. *Batı tarafını epeyce gezdim. Şimdiye kadar iyice.*

Maomao'nun zihninde bir harita belirdi. Çok isterdi doğu tarafını kontrol etti, ama bir şey onu engelledi. Orası ordunun üslendiği yerdi. Kamplarının yakınındaki çalılıklarda dolaşan bir hizmetçi kıza hoş gözle bakmayabilirlerdi. Çok kolay bir şekilde casus sanılabilir ve tutuklanabilirdi. Bir de Gaoshun'un özellikle oradan uzak durmasını tavsiye ettiği gerçeği vardı.

Ayrıca, diye düşündü, *ordudan bahsetmişken...* İstemsizce yüzündeki tüm kaslar gerilerek kaşlarını çattı. Bu, uzak durmak için ne kadar güçlü bir nedeni olduğunun bir ölçüsüydü ama aynı zamanda keşfedilmemiş bir alan, yeni otlar saklayabilecek bir alandı.

Maomao kollarını kavuşturmuş, derin düşüncelere dalmışken başının arkasına bir şeyin çarptığını hissetti.

Ne oluyor be? Başının arkasını ovuşturarak ve ters ters bakarak döndüğünde uzun boylu, zarif bir dış avlu hanımefendisiyle karşılaştı. *Sanki onu bir yerlerde görmüş gibiyim,* diye düşündü Maomao ve sonra birkaç gün önce kendisine saldıran kalabalıktaki kadını hatırladı. Çok az makyaj yapmıştı ama Maomao onun kalın kaşlar çizdiğini fark etti. Dolgun, somurtkan dudakları vardı ama yine de sadece allık sürmüştü. Genel görünümü derli topluydu ama garip bir şekilde hayal kırıklığı yaratıyordu.

Çok daha iyisini yapabilirdi, diye düşündü Maomao. Mükemmel kemikleri ve güzel bir yüzü vardı ama makyaj onu olduğundan daha az dikkat çekici gösteriyordu. Kaşlarını inceltse, dudaklarına hafif bir ruj sürse ve saçlarını gösterişli bir topuz yapsa, arka sarayın çiçeklerinden biri sanılabilirdi. Yine de çoğu insan bu kadındaki güzellik potansiyelini muhtemelen fark etmezdi. Hayatını kirli sokak kızlarının büyüleyici bir güzelliğe dönüşmesini izleyerek geçirmiş olan Maomao Gecenin kelebekleri, olasılıkları görebiliyordu.

"Senin gibilerin daha ileri gitmemesi gerekiyor," dedi kadın, çok açık sözlü ama sesi bir şekilde yorgun geliyordu. Maomao keşke vurmak yerine konuşarak başlasaydı diye düşündü.

Sonra kadın, dış avlunun sertifikalı bir hanımı olarak, bir kadına söyleyecek başka bir şeyi olmadığını bildirmek istercesine yanından geçip gitti.

Maomao gibi bir hizmetçi. Elinde küçük, bezle sarılmış bir paket taşıyor ve onu sıkıca tutuyordu.

Ne? Maomao havayı kokladı. Sandal ağacının kokusuna belirgin bir acı koku eşlik ediyordu. Merakla başını eğerek kadının gittiği yöne baktı.

Belki de askerlerden birine hizmet ediyordur, diye düşündü. Kadın askeri kamp yönünden gelmişti. Ve gerçekten de, eğer orada vakit geçiriyorsa, mütevazı bir makyaj akıllıca olabilirdi.

Hareket et. Kamp, eğlence bölgesinin arka sokakları kadar tehlikeli olmayabilirdi ama orada kanlı canlı bir sürü genç (ve o kadar da genç olmayan) adam vardı ve çekici bir genç kadın onlardan uzak dursa iyi ederdi.

Maomao'nun asıl düşündüğü şey ise bu kokunun ne olduğuydu. Hayalleri bir zil sesiyle yıkıldı.

Sanırım bugünlük bunu unutmam gerekecek, diye düşündü. Geri döndü ve Jinshi'nin ofisine doğru yöneldi.

Oraya vardığında evin sahibi yoktu.

Bölüm 2: Boru

Güzel soylu, yani Jinshi- Maomao'nun fark ettiğinden daha meşguldü. Bir hadım olarak, arka sarayda tüm iş yükünü temsil ediyordu, ancak dış avluda da çok işi varmış gibi görünüyordu.

O Jinshi bazı evrak işleriyle uğraşıyordu. Bütün gün ofisinde kalacağını belirtmişti, bu yüzden Maomao'nun temizlik yaparken onun etrafında çalışmaktan başka seçeneği yoktu. Odanın bir köşesinde hurda kağıtları topluyordu. Kâğıt mükemmel bir kaliteye sahipti ancak berbat önerilerle kaplıydı; bakmaya bile değmeyecekleri için çöpe atılan fikirler. Önerilen tüzükler ne kadar değersiz olursa olsun Ancak üzerlerine yazılan kağıtlar tekrar kullanılamazdı; yakılmaları gerekiyordu.

Maomao, *bunu satabilirim cebime girecek parayı bir düşün*, diye *düşündü*. (Bu pek hoş bir düşünce değildi.) Yine de Kendi kendine bunun onun işi olduğunu tekrarladı; eşyaları yakması gerektiğini biliyordu. Jinshi'nin ofisini çevreleyen büyük saray kompleksinin bir köşesinde, askeri binanın yanında çöpler için bir ateş çukuru vardı. eğitim alanları ve bazı depolar.

Ah, ordu... Maomao düşündü. Dürüst olmak gerekirse, onlara yaklaşmaya pek hevesli değildi ama başka seçeneği de yoktu. O sadece ayağa kalktı, bunun onun görevi olduğunu kabullenmişti ki omuzlarına bir şeyin yerleştiğini hissetti.

"Dışarısı serin. Lütfen bunu giy." Gaoshun, düşünceli tarafını göstererek kızın sırtına pamuklu bir ceket yerleştirmişti. Yerde toz halinde kar vardı ve rüzgârın sesi duyulabiliyordu ağaçların kurumuş dallarını çınlatıyordu. Birkaç mangalın ısıttığı sıcak oda unutmayı kolaylaştırıyordu ama yeni yıla gireli henüz bir ay bile olmamıştı. Mevsimlerin en soğuşuydu.

"teşekkür ederim," dedi Maomao. Gerçekten ciddiydi. (O)

Gaoshun'u hadım etmek büyük bir kayıp gibi görünüyordu!) Bu ekstra yalıtım katmanı çok fark yaratacaktı. Kollarını ağartılmamış pamuğun kollarında gezdirirken Jinshi'nin kendisini dikkatle izlediğini fark etti. Hatta neredeyse gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Yanlış bir şey mi yaptım? Maomao merakla başını eğdi, Ama sonra Jinshi'nin kendisine değil de Gaoshun'a baktığını fark etti. Gaoshun da bakışları fark etti, irkildi. "Bu, Üstat Jinshi'den, eklemekte acele ediyorum. Ben sadece elçiyim." Gaoshun nedense konuşurken el kol hareketleri yapıyordu. Sesinin pek de inandırıcı gelmediğini söylemek yeterli.

Çok fazla inisiyatif aldı mı için mi azarlanıyor? Maomao, bir hizmetçiye pamuklu bir ceket vermek gibi basit bir şey için izin alması gerektiğine hayret ederek merak etti. Gaoshun olmak da kolay değildi.

Maomao'nun tek söylediği "Öyle mi?" oldu. Jinshi'nin önünde eğildi. yönünü belirledikten sonra kâğıt parçalarından oluşan sepeti kaldırdı ve ateş çukuruna doğru ilerledi.

Keşke buraya da biraz dikseydin baba, diye düşündü Maomao. iç geçirdi. Dış avlu arka saraydan kat kat daha büyüktü, ancak değerli malzemeler olabilecek çok daha az bitkiye sahipti. Karahindiba ve pelin otundan biraz daha fazlasını bulmayı başarmıştı.

Öte , kırmızı örümcek zambakları da keşfetmişti. Maomao suya batırılmış kırmızı örümcek zambağı soğanı yemekten hoşlanırdı. Tek uyarı, soğanların zehirli olmasıydı ve eğer zehir başarılı bir şekilde çıkarılmadığında, tüm karın ağrılarının anasını üretebilirdi. Yaşlı madam birden fazla kez böyle şeyler yememesi için onu azarlamıştı ama Maomao'nun doğası böyleydi ve bu değişmeyecekti.

Sanırım umabileceğimin en iyisi bu, diye düşündü. Kışın bitkilerin azlığı bir şey bulmayı yeterince zorlaştırıyordu; Dikkatli bir araştırmayla bile bulduklarından çok daha fazlasını bulmayı beklemiyordu. Maomao sinsice bazı tohumlar ekmeyi düşünmeye başladı.

Çöp çukurundan geri dönerken, Maomao

Tanıdığı biri. Bir sıra alçının yanındaydı.

Jinshi'nin ofisinden biraz uzaktaki depolarda. Genç bir askeri yetkiliydi, güçlü ve erkeksi bir yüzü vardı ama yine de bariz bir nezaket sergiliyordu ve bu da ona büyük bir adam görüntüsü veriyordu,

dost köpek. Ah, evet: Lihaku. Kuşağının rengi farklıydı.

eskisinden. Maomao, onun dünyada yükselmiş olması gerektiğini fark etti.

Lihaku yanında duran astlarına benzeyen biriyle konuşuyordu. *Çok çalışıyor*, diye düşündü Maomao. Görünüşe göre Lihaku ne zaman biraz ara verse Verdigris Evi'nde çıraklarla çay içip sohbet ediyordu. Tabii ki asıl amacı Maomao'nun sevgili kız kardeşi Pairin'di ama onu çağırmak için neredeyse sıradan birinin altı ayda kazanabileceği kadar gümüş gerekiyordu.

Ah, cennetin nektarını tatmış olan adamın vay haline; şimdi yüksek dağın tepesinde yetişen o çiçeğin yüzünün en çıplak, en gizli görüntüsünü bile arıyordu.

Belki de Lihaku Maomao'nun kendisine acıyan bakışlarını hissetmişti, çünkü ona el salladı ve büyük bir köpek gibi koşarak yanına geldi. Kuyruğu yerine saçlarını tuttuğu tülbendi arkasında dalgalanıyordu. "Hoh! Sizi arka sarayın dışında görmek ne kadar alışılmadık.

Bir hanımınıza eşlik mi ediyorsunuz?" Belli ki bilmiyordu.

Maomao'nun eski işyerindeki görevine son verildiğini öğrendi. Eğlence bölgesine döneli çok kısa bir süre olmuştu, bu yüzden orada Lihaku'yla hiç karşılaşmamıştı.

"Hayır," dedi. "Artık arka sarayda değil, belirli bir şahsiyetin özel dairesinde hizmet veriyorum." Bu olabilirdi

Maomao, her şeyi anlatmanın çok zahmetli olacağını düşündü.

İşten çıkarılma ve yeniden işe alınma hikâyesini bu tek cümleye indirgedi.

"Özel oda mı? Kimin? Birilerinin çok tuhaf zevkleri olmalı."

"Evet, gerçekten garip."

Lihaku ne kadar küstahça davrandığını bilmiyordu ama bu tepkisi anlaşılabilir bir tepkiydi. Çoğu insan özellikle çilli, cılız bir kız çocuğunu aramaya başladılar.

kişisel hizmetçisi. Aslında Maomao'nun çillerine devam etmek gibi bir niyeti yoktu ama Jinshi çillerini korumasını emretmişti (nedenini anlamasa da) ve efendisi emrederse itaat etmek zorundaydı.

Bu adamın neyin peşinde olduğunu bilmiyorum. Maomao, soyluların düşüncelerinin kendisini aştığı sonucuna vardı.

"Duyduğuma göre önemli bir yetkili sizin oradan bir fahişe satın almış."

"Öyle görünüyor."

Sanırım bunun için onu suçlayamam, diye düşündü Maomao. İş sözleşmesi imzalı ve Maomao

Jinshi ile birlikte, aşırı heyecanlı kız kardeşleri onu bildikleri her şekilde güzelleştirmiş, onun için en özel kıyafetleri bulmuş, onu Saçları ve makyajı, sıradan bir göreve giden sıradan bir hizmetçiden başka her şeye benzeyene kadar. Nedense babasının, bir buzağının ahırdan çıkışını izler gibi onun gidişini izlediğini hatırlıyordu.

Saraya süslenmiş bir fahişe gibi girmek yeterince kötüydü ama Jinshi'nin varlığı daha da fazla dikkat çekti ve Maomao çok rahatsız edici sayıda göz buldu. Mümkün olan en kısa sürede üstünü değiştirmişti ama o zamandan önce de pek çok kişinin onu gördüğüne şüphe yoktu. Yine de, Lihaku'nun kendisinden *bahsediyor* olması ve bunu bilmemesi onu şaşırtmıştı. Ama, diye düşündü, aptal bir itten daha ne beklenebilirdi ki?

"Söylememe izin vererseniz, bir şeyin ortasında gibi görünüyorsunuz. Benimle konuşmak için gerçekten vaktiniz var mı?"

"Oh, ahem... Heh..."

Lihaku'nun astlarından biri onu kontrol etmeye geliyordu. İlk başta orada bir kadın gördüğü için mutlu görünüyordu; onunki kadar düşük bir maaşla geçinen bir adam, güzel kadın kıtlığı çekmeye meyilliydi. Ama Maomao'yu görünce hayal kırıklığına uğradı. hissediliyordu. Bu tepkiye alışkındı ama bu aynı zamanda üstünü üst, astını ast yapan şeylerden da gösteriyordu.

"Bir yangın çıktı," dedi Lihaku, başparmağını depoların olduğu yöne doğru sallayarak. "Büyük bir yangın değil. Yılın bu zamanında pek alışılmadık bir durum değil." Yine de nedenini araştırması gerekiyordu.

şu anda yapıyordu.

Nedeni bilinmiyor, ha? diye düşündü Maomao. Şimdi hikâyenin kokusunu aldığına göre, biri ona yapmaması için yalvarsa bile burnunu sokacaktı. Maomao ikisinin arasından sıyrıldı ve küçük binaya doğru ilerledi.

"Hey, mesafenizi korusanız iyi olur!" Lihaku seslendi.

"Anlıyorum," dedi Maomao, binayı incelerken ve etrafındaki her şey. Çatlamış alçı duvarlardan birinde is vardı. Yangın diğer depolara sıçramadığı için şanslıymış gibi görünüyordu.

Hmm. Eğer bu sadece küçük bir yangınsa, o zaman Bu konuda alışılmadık şeyler var. Birincisi, madem bu kadar sıradandı, neden Lihaku bizzat ilgilenmeye gelmişti? Elbette bunu yapması için bir uşağına emir verebilirdi. Dahası, bina büyük ölçüde hasar görmüş görünüyordu. Kısa süreli bir patlamadan çok, bir patlamanın etkilerine benziyordu.

yangın. Belki birileri bile yaralanmıştı. Maomao, *kundaklamadan şüphelenmeleri gerektiği* sonucuna *vardı*. Bir yerde rastgele bir depoyu yakmak bir şey olabilirdi ama saray arazisinde kendileri mi? Bu başka bir şeydi.

Maomao'nun ülkesi büyük ölçüde barış içindeydi, ancak bu kimsenin hükümete karşı herhangi bir şikayeti olmadığı anlamına gelmiyordu. Barbar kabileler zaman zaman akınlar düzenledi ve bazen kuraklık ve kıtlıklar meydana geldi. Diğer devletlerle ilişkiler büyük ölçüde samimiydi, ancak ne kadar süre bu şekilde kalacağını garantisi yoktu. Ve burada yaşayanlar arasında

ülkenin statülerinden memnun olmayan vasal devletleri.

Hepsinden önemlisi, eski imparatorun kadınlar için yıllık "av" uygulaması, çiftçi köylerini ciddi bir kadın kıtlığıyla karşı karşıya bırakmıştı.

potansiyel gelinler. Rahmetli'nin gelinlik giymesinin üzerinden sadece beş yıl geçmişti.

Majesteleri bu dünyadan ayrılmıştı.

onun yönetimini hala çok iyi hatırlıyordu. Daha yakın tarihli olaylara gelince, kölelik mevcut yönetimin başa geçmesiyle kaldırılmıştı.

İmparator, hiç şüphesiz birkaç tüccardan daha fazlasını gelir kaynaklarından mahrum bıraktı.

"Hey, ne sanıyorsun sen? Sana geri çekil dedim." Lihaku Maomao'nun omzunu tuttu ve ters ters baktı.

"Oh, sadece bir şeyi merak ediyordum..." Maomao kırık bir pencereden içeri baktı. Sonra Lihaku'nun elinden düzgünce kurtuldu ve binanın içine doğru koşmaya başladı. Her yerde yanmış dükkânlar vardı.

Yerde yuvarlanan patateslerden, bu deponun yiyecek depolamak için kullanıldığını anladı. Ne yazık, diye düşündü, patatesler iyi olma noktasını geçmişti- pişmiş ve artık umutsuzca kararmışlardı.

Yere düşmüş olabilecek başka bir şey arayan Maomao, bir tür sopa buldu. Ancak ona dokunduğu anda küle dönüştü ve geriye sadece özenle işlenmiş ucu kaldı. *Bu fildişi mi?* diye merak etti. *Bir pipoya benziyor.* Üzerindeki süsleri fırçaladı ve inceledi.

"Dinle, burada öylece dolaşamazsın," dedi Lihaku, sonunda (ve anlaşılır bir şekilde) kızgın görünmeye başlamıştı. Ama Maomao bir kez bir soruna kendini kaptırdı mı, peşini bırakamazdı. Kollarını kavuşturmuş, parçaları kafasında birleştirmeye çalışıyordu. Bir patlama, yiyecek dolu bir depo ve yerde bir boru.

"Beni duydun mu?"

"Seni duydum."

Evet, Lihaku'yu duyuyordu; sadece onu . Maomao bunun kötü bir alışkanlığı olduğunun farkındaydı. Depodan çıktı ve yangından kurtarılan malların taşındığı tam karşıdaki depoya yöneldi.

"Bu depoda yanan depodakiyle aynı türden şeyler mi var?" Maomao alt rütbeli askere sordu.

"Evet, sanırım öyle. Görünüşe göre en eski eşyalar en içeride."

Maomao sık dokunmuş bir kumaş çuvala vurunca beyaz bir toz bulutu çıktı. Buğday unu olduğunu tahmin etti.

"Bunu alabilir miyim?" diye sordu, kullanılmayan ahşap bir sandığı göstererek. İyi inşa edilmiş, sıkı bağlantıları olan, muhtemelen meyve veya benzerlerini saklamak için tasarlanmıştı.

"Evet, sanırım. Ama bununla ne yapacaksın?" Lihaku ona boş bir bakış attı.

"Sonra açıklarım. Oh, bunu da alacağım." Maomao, sandığın kapağı olarak kullanılmaya uygun görünen ahşap bir tahta kaptı. Artık ihtiyacı olan her şeye sahipti. "Çekiç ve testeren var mı?"

herhangi bir yerde? Ve çivi, ihtiyacım olacak."

"Tam olarak ne yapmayı planlıyorsun?"

"Sadece küçük bir deney."

"Deney mi?" Lihaku şaşkın görünüyordu ama merakı onu alt etmişti. Görünüşe göre biraz isteksizce de olsa onunla işbirliği yapacaktı. Astı Maomao'ya *"Bu kız kim olduğunu sanıyor?"* der gibi bakıyordu. Ama üstünün de onunla birlikte gittiğini görünce, istediğini almaktan başka çaresi kalmadı.

Malzemeleri böylece temin eden Maomao, malzemelerini özenle düzenlemeye başladı. Testereyle tahtada bir delik açtıktan sonra onu boş sandığın üzerine çaktı.

"Bu çok garip. Sanki bunu daha önce yapmışsın gibi." Onu izleyen Lihaku, yeni bir oyuncağı fark eden bir köpeğin tüm ilgisini gösterdi.

"Çok fazla param olmadan büyüdüm, bu yüzden sahip olmadığım şeyleri yapmayı öğrendim."

Babası da aynı şekilde bir dizi ilginç şey inşa etmişti. Onun Gençliğinde batıda eğitim görmüş olan üvey baba, bu ülkede daha önce hiç kimsenin görmediği aletler ve araçlar yaratmak için uzun zaman önceki anılarından yararlandı.

Maomao birkaç dakika sonra, "İşte, bitti," dedi. "Tek ihtiyacı olan bundan birazcık." Dükkanlardan biraz un aldı ve kutuya koydu.

"Elinizde bir ateş başlatıcı yoktur, değil mi?"

Lihaku'nun astlarından biri bir tane almak için gönüllü oldu. O uzaktayken Maomao kuyudan bir kova su getirdi. Lihaku hâlâ neler olup bittiğini anlayamamış bir halde, çenesi ellerinin arasında, kutunun üzerinde oturuyordu.

"teşekkür ederim." Maomao, elinde yanan bir halatla dönen astına başıyla selam verdi.

Astsubay istediği kadar yüzünü buruşturabilirdi ama sonuçta Maomao'nun ne yapacağını merak ediyordu; belli bir mesafeye çömeli onları izledi. Maomao elinde fitiliyle sandığın önüne gitti ve durdu ama nedense Lihaku hemen yanında duruyordu.

Bakışlarını ona dikti. "Usta Lihaku. Bu tehlikeli bir durum.

Sizden güvenli bir mesafede durmanızı rica edebilir miyim?"

"Tehlike, hah! Sizin gibi genç bir hanımefendi bunu yapabiliyorsa, benim gibi bir savaşçının hiçbir riski yoktur."

Belli ki olabildiğince gururlu ve erkekçe davranmaya kararlıydı, bu yüzden Maomao tartışmadan vazgeçti. Bazı insanlar deneyimleyerek öğrenmek zorundaydı.

", " dedi. "Ama işin içinde risk *var*, bu yüzden lütfen dikkatli olun. Hemen kaçmaya hazır olun."

"mı? Neyden?"

Maomao, Lihaku'nun kuşkulu bakışlarını görmezden gelerek çömelmiş olan yardımcısının kolunu çekti ve ona deponun arkasından izlemesini tavsiye etti. Her şey hazır olduğunda Maomao yanan ipi sandığın içine attı. Sonra başını örttü ve koşmaya başladı.

Lihaku onu sadece şaşkınlıkla izledi.

Ona söyledim! Ona söyledim.

Bir saniye sonra, sandıktan ateş fışkırdı ve aklıkla yanmaya başladı. "Ahh!" Lihaku alev sütunundan birkaç santimle kurtuldu. Ya da en azından büyük bir kısmı kurtuldu; saçları alevlerin kenarını yakalamayı başarmıştı.

"Söndür şunu!" diye bağırdı panik içinde. Maomao hazırladığı su kovasını aldı ve onu suyla ıslattı. Ateş söndü, geriye sadece biraz duman ve yanık saç kokusu kaldı.

"Sana kaçmanı söylemiştim." Maomao tehlikeyi *şimdi* anlayıp anlamadığını sorar gibi Lihaku'ya baktı. Lihaku burnundan damlayan sümüklerle ayakta dururken, astı hızla üzerine bir hayvan postu fırlattı. Adam bir tür yorum yapmak ister gibiydi ama bunu yapacak gücü kendinde bulamadı.

"Belki de deponun bekçisinden görev başında tütün içmekten kaçınmasını rica etme nezaketini gösterirsiniz." Maomao'nun Yangının nedenine ilişkin değerlendirme aslında spekülasyondur, ancak bunu gerçek olarak kabul etmekte kendini güvende hissediyordu.

"Doğru..." Lihaku rahatlamış görünerek cevap verdi. Hayalet gibi solgundu.

Ne kadar güçlü olursa olsun, hemen ısınmazsa üşütecekti. Ateş yakmak için aceleyle kamarasına dönmesi gerekiyordu ama onun yerine sabit bir şekilde Maomao'ya bakıyordu. "Ama bu da böyle?" Maomao onun başının üzerindeki soru işaretini görebiliyordu. Astları da aynı şekilde şaşkın görünüyordu.

"İşte suçlunuz." Maomao buğday unundan bir avuç aldı. Bir rüzgâr çıktı ve beyaz tozu savurup götürdü. "Buğday un ve karabuğday ununun her ikisi de oldukça yanıcıdır. Havada yeterince bulunurlarsa yanabilirler."

Un patlamıştı: bu basitti. Ne olduğunu bilen herkes bunu anlayabilirdi. Lihaku sadece bu olasılığın farkında değildi.

Dünyada çok az şey vardı ki gerçekten Açıklanamaz; bir kişinin açıklamanın ötesinde gördüğü şey, yalnızca kendi bilgisinin sınırlarının bir yansımasıydı.

Lihaku, "Bunu biliyor olmanız oldukça etkileyici," dedi.

"Eskiden bunu oldukça sık yapardım."

"Ne yapmak için kullanılırdı?" Lihaku ve yardımcısı bir kez daha kafaları karışmış bir şekilde bakıyorlardı. Yeterince makul: hayatlarında hiç un dolu dar bir alanda çalışmak zorunda kalmamışlardı. Maomao, Bu arada, Verdigris Evi'nde ödünç aldığı odadan geriye doğru havaya uçurulduktan sonra dikkatli olmayı öğrenmişti.

O gün yaşlı kadının kafamı koparacağını düşünmüştüm. Bunu düşünmek bile tüylerini diken diken etmeye yetmişti. Kendisini en yüksek kattan baş aşağı asılı bulacağını düşünmüştü.

Genelev.

"Lütfen üşütmemeye dikkat edin, efendim. Ama eğer , size eğlence bölgesinde Luomen adında bir adamın ilacını tavsiye edeyim. Oldukça etkilidir."

Terfiyi unutmamalıyız. Lihaku, Pairin'e yaptığı ziyaretlerden birinde babasının ilacını satın alabilir. Maomao'nun babası çok zeki bir eczacı olduğu kadar berbat bir satıcıydı da, bu yüzden en azından bu kadarını yapmazsa karnını doyuracak kadar bile kazanamayabilirdi.

İstediğimden uzun sürdü. Maomao ve bir kez daha çöp çukuruna doğru döndü. Hemen yakındaydı; görevliyi acele ettirecek ve sonra Orada. *Oops*, diye düşündü, *görünüşe göre istemeden bir hatıra almışım.*

Daha önce aldığı eşyanın hâlâ cübbesinin yakasında olduğunu fark etti. Pipo. Bekçiyi sigara içmemesi konusunda uyarmasının nedeni buydu. Elindeki stummel biraz yanmıştı ama iyi yapıldığı belliydi, basit bir depo bekçisinin elinde olması beklenenden çok daha iyi bir parçaydı.

Onun için önemli olabilir, diye düşündü. Biraz cila ve yeni bir sapla yeni gibi olacaktı. Patlamada yaralananlar olduğu ama ölen olmadığı söyleniyordu, yani borunun Sahibi muhtemelen bir yerlerde iyileşiyordu. Artık onu istemiyor olabilirdi -çok fazla kötü anısı vardı- ama hiç değilse stummel iyi bir fiyata satılabilirdi.

Maomao şimdilik is lekeli fildişi parçayı cübbesinin üst kısmına sıkıştırdı.

Çöpü çöp kutusu görevlisine uzatırken, bu *gece geç saate* kadar *çalışmak zorunda kalacağını* düşündü.

Bölüm 3: Arka Saray'da Öğretmenlik

"Orada neler oluyor?" "Hiçbir fikrim yok."

Soru Gaoshun'dan geldi; açık cevap ise Jinshi'den. Arka saraydaki bir konferans salonunun önünde duruyorlardı. İçeride, en yüksek rütbeli eşler bir tür ders görüyorlardı, Sözde cariyeler olarak görevlerini yerine getirmelerine yardımcı olmak amacıyla.

Etrafta haremağaları ve daha küçük hizmetkâr kadınlar vardı. salondan kovulanlar da en az Jinshi kadar şaşkın bir halde bekliyorlardı. Hatta birkaçı kulaklarını kapıya dayamıştı; hiçbir şey bir insana bir şeyin sır olduğunun söylenmesi kadar ilgi çekici gelemes. Ama bu sır ne ki?

Bu merakın özel bir nedeni de konferans verenin genç, çilli bir kadın hizmetçi olmasıydı. Kimse onun orada ne aradığını tam olarak söyleyemiyordu.

Her şey yaklaşık on gün önce başlamıştı.

Jinshi, hala pijamasının içinde, Maomao'nun temizliğini izliyordu. Uzun bir çalışma gününün daha başlangıcı. "Kahvaltınızı arıyorsanız, Suiren Hanım şu anda hazırlıyor," dedi. Sabah yemeğini hazırlamak için bir kişi fazlasıyla yeterliydi, bu yüzden Suiren bunu yaparken Maomao da odayı temizlemeye başladı. Boşa harcanan her zaman, bu binadaki tüm işleri öğleden önce asla bitiremeyeceği anlamına geliyordu. Yaşlı nedime kesinlikle tüm işlerini yeni asistanından yararlanmak.

Acaba onu üzecek bir şey mi yaptım, diye düşündü Maomao. Eğer

muhtemelen bahçeye sessizce bazı şifalı bitkilerin tohumlarını ekmişti ama kimsenin bunu bildiğini sanmıyordu.

Henüz bu konuda. Kalbi yine de hızlandı. Sonra Jinshi şöyle dedi: "Yeni Saf Eş geldiği için, arka saray eşlerin eğitimini talep etti."

Saf Eş, arka saraydaki en yüksek rütbeli dört hanımefendiden biriydi ve bu unvan bir önceki yılın sonunda boşaltılmıştı.

"Öyle mi?" Maomao toz almaya devam ederken ilgisiz bir şekilde cevap verdi. Paçavrayı zeminde sanki ahşaplar çok sertmiş gibi gezdirdi.

ailesini öldürmüştü ve o da intikam alıyordu. Jinshi'nin kişisel hizmetine atandığından beri bu onun günlük rutininin bir parçası olmuştu.

Muhtemelen yapabileceği başka işler de vardı ama bildiği tek iş hizmetçilikti ve açıkçası bu işlerin neler olabileceğini düşünemiyordu. Bunun yerine, sanki hayatı buna bağlıymış gibi kendini temizliğe verdi. Jinshi ara sıra ona

Ancak Maomao, kendisine özel talimatlar vermediği takdirde, özel bir şey yapmak zorunda olmadığını düşünüyordu.

Şimdi Jinshi çömeldi ve bakışları Maomao'nunkilerle seviyeye geldi. Elinde bir çeşit parşömen tutuyordu. "Bir öğretmen istiyorlar."

"Oh? Akıllarında biri mi var?" "Sen."

Maomao refleks olarak Jinshi'ye ters ters baktı. Belki de bir temizlikçi kızın doğrudan işverenine, sanki o bir temizlikçiymiş gibi bakması

ama eski alışkanlıklar zor ölür. Bu durum Jinshi'nin yüzünde esrarengiz bir ifade yarattı.

"İyi bir şaka, efendim."

"Kim şaka yapıyor?" Jinshi ona elindeki parşömeni gösterdi. Okurken Maomao'nun yüz ifadesi karardı, çünkü orada yazılanlar çok rahatsız ediciydi. Gerçekten de, o da Parşömen gibi davranmak.

"Sadece bakmıyormuş gibi yaparak bundan kurtulamazsın." "Ne demek istiyorsun?"

"Az okuduğunu biliyorum. Seni gördüm."

"Sizi temin ederim ki bu sizin hayal gücünüzdü."

Jinshi parşömeni açtı ve doğrudan en uygunsuz kısmı işaret etti. Mektubu Maomao'ya doğru itti. En inatçı.

"Şuraya bakın. Doğrudan bir destek."

Maomao sessizdi. "Bilge Eş, Lihua" kelimeleri Jinshi'nin parmağının hemen yanında duruyordu.

Maomao, *işte şimdi yaptı*, diye düşündü. Tek söylediği "Beni sayma," oldu ve böylece o gün için konu kapanmış oldu. Ama bu uzun sürmeyecekti...

Ertesi gün, aynı talebi içeren bir başka parşömen daha geldi. Bu kez onay, Konsolos Gyokuyou tarafından sağlandı. Büyük eşlerden ikisi bu mektuplara isimlerini eklediler,

Maomao bile artık onları görmezden gelemiyordu. Kolayca Kızıl saçlı cariyenin kendi kendine neşeyle güldüğünü hayal edin. Bu seferki talepte ayrıca uygun bir onur ücreti verilmesi de öngörülüyordu.

Maomao iç çekerek ve ürpererek de olsa artık bu duruma boyun eğmişti ve eve bir mektup gönderdi.

Yapması istenen iş için hazırlanıyordu. Gerçi "ev" derken Luomen'i değil, ona anne-baba gibi davranan fahişeleri kastediyordu.

Birkaç gün sonra talep ettiği ürünler geldi.

Hanımefendiden gelen bir faturayla birlikte. Maomao yaşlı kadının fiyatı ciddi şekilde şişirdiğini düşündü ama yine de faturayı Jinshi'ye uzatmadan önce rakama gizlice fazladan bir sıfır ekledi. O da Suiren birdenbire ortaya çıkıp kıkırdarak, "Sanırım bu numaranın mürekkebi diğerlerinden biraz farklı bir tonda," dediğinde, onu inceledi ama maliyeti kabul etmeye hazır görünüyordu. Kadın faturayı Jinshi'nin elinden aldı ve Maomao'ya geri verdi.

Kurnaz yaşlı kadın, diye düşündü Maomao. Suiren orada olduğu sürece, korunaklı genç ustasının izini sürmek herkes için zor bir iş olacaktı. Maomao'nun kabul etmekten başka çaresi kalmamıştı. orijinal fiyatı. Eğer isteselerdi, Jinshi ve Suiren Maomao'nun masrafları kendisinin karşılaması gerektiğini savunabilirlerdi.

onlar gönül rahatlığıyla ödemeyi yaptıklarında da aynı derecede mutluydu.

Fahişelerden alınan mallar teslim edildiğinde, Maomao Gaoshun'u bir kenara itti ve onları kendisi aldı. Jinshi meraklı bir köpek yavrusu kadar ilgiliydi, ancak Maomao mühürlerden herhangi birini kırmayı kararlılıkla reddetti ve hızla bir araba talep ederek eşyaları götürdü.

"Size yardım edeyim mi?" Gaoshun sordu, ancak Maomao kibarca onu reddetti ve müktesebatını odasına götürdü. Jinshi ne aldığını görmek istedi ama Maomao gözlerini olabildiğince açarak Gaoshun'a baktı ve bir süre sonra sessizce geri çekildi.

Ona çok önemli öğretim materyallerini göstermekte zorlanıyordu. Maomao kararını vermişti: Eğer bu işi yapacaksa, doğru şekilde yapacaktı.

Nihayet o gün geldi. Maomao uzun zamandan beri ilk kez arka saraya, iç avluya ayak bastı. Etrafa yayılan hafif kadınsı kokuyu tuhaf bir şekilde sakinleştirici buldu.

Kendisi için hazırlanmış olan konferans salonu aslında oldukça büyüktü, birkaç yüz kişiyi alacak kadar. Önceki imparator döneminde, arka sarayın nüfusu arttığında ve tek tek odalar yeterince hızlı inşa edilemediğinde, hizmetçiler için yatma yeri olarak kullanılmıştı. Şimdi ise büyük ölçüde kullanılmamıştı. Boş bırakılması tam bir israftı, ancak yıkılması daha da büyük bir israf olurdu.

Gerçekten de arka sarayda bu türden pek çok bina bulunuyordu.

Bu kadar alana ihtiyacım yok, diye düşündü Maomao. Özellikle önemli bir şey öğretmiyordu, o halde neden bu kadar kalabalık toplanmıştı?

Orta ve alt rütbeli eşler ve maiyetleri konferans salonunun etrafını sararken, birkaç hizmetçiden fazlası da uzaktan lastik boyunlu.

Bu vesileyle verilen eğitimin konusu eşler ve cariyeler için hiç de azımsanmayacak bir öneme sahipti. Bir anlamda ulusun geleceğiyle ilgili olduğu bile söylenebilirdi ama Maomao için tek yaptığı uzun bir iç çekişti.

", dinleyin," dedi Jinshi. "Sadece yüksek konsorsiyumlar

eğitim almak."

Bu açıklama karşısında daha düşük rütbeli eşlerin hayal kırıklığına uğraması beklenebilirdi ama tam tersine, birçoğu Jinshi'yi bir an olsun görebildikleri için memnun görünüyordu. En azından yarısı sadece Jinshi'yi görmek ve hatta duymak için gelmişti.

Etraftaki sütunlara ve parmaklıklara tutunmuşlardı. Maomao'ya son derece dramatik gelmişti ama bu türden birkaç kadından fazlası bunu yapıyordu. Bazen bu hadımın aslında etrafındakileri büyüleyen düşmüş bir ruh olup olmadığını merak ediyordu.

O an geldiğinde Maomao konferans salonuna girdiğinde Jinshi'nin peşinden koştuğunu gördü. Çenesini dikleştirdi ve ona ters ters baktı. "Ne?" diye sordu ama Maomao onu sadece iterek odadan dışarı çıkardı. Semiz vücudu, onu kapıdan dışarı itmek için ne kadar uğraştığını gösteriyordu.

"Ama neden?" dedi.

"Çünkü burada gerçekleşecek olan şey gizli, mahrem ve kesinlikle yabancılar için *değil*. Benden onurlu eşlerimize talimat vermem istendi ve son kontrol ettiğimde, Üstat Jinshi, siz onlardan biri değildiniz."

Sonra kapıyı kapatıp kilitledi.

Uzun bir nefes aldıktan sonra konferans salonunun etrafına şöyle bir göz gezdirdi. Salonda dokuz kişi vardı: dört yüksek eş, birer refakatçi ve Maomao.

Kapının diğer tarafından duyulabilir bir mırıltı geldi. Büyük olasılıkla Jinshi'yi dışarı attığı içindi. Birinin ya da birkaç kişinin onu dinlemek için çok uğraştığını hissediyordu.

Maomao küçük arabasını salonun ortasına kadar itti, sonra yavaşça başını eğdi. "Sizleri en içten duygularımla selamlıyorum, saygıdeğer hanımefendiler. Ben Maomao, kendimi alçakgönüllülükle eğitmeniniz olarak size takdim ediyorum."

Her zamanki gibi güzel görünen Eş Gyokuyou dostça bir el salladı. Hizmetçisi, baş nedimesi Hongniang bunu kuşkuyla izledi.

Konsolos Lihua sonunda kemiklerindeki etin çoğunu geri kazanmıştı ve Maomao'yu sakın bir şekilde izliyordu. Aynı şey, ona eşlik eden ve suratı asık olan nedimesi için söylenemezdi.

Maomao'yu görünce yüzünü buruşturdu. Maomao o anın tadını çıkardı.

Eş Lishu'ya gelince, o da aynı hafif havayı yayıyordu.

Her zamanki gibi gergindi. Etrafta diğer üç yüksek konsül varken daha fazla dikkat etmeye çalıştığına şüphe yoktu. Bekleyen leydi

Ona katılmak, metresinden daha rahat görünmüyordu,

Ama eşini korumaya kararlı olduğu her halinden belliydi ve bu Maomao'nun kalbine bir gülümseme getirdi.

Sonunda, ağustos hanımlarının sonuncusu. Maomao'nun daha önce görmediği bir yüz. Eski yüksek konsüllerden birinin yerini alan genç kadın Maomao'nun yaşlarındaydı. O Loulan'dı, yeni Saf Eş. Siyah saçlarını tepesinde toplamıştı ve saç çubuğu yerine güneyden gelen bir kuşun tüyünü kullanıyordu. Kıyafeti güney topraklarından bir prenses olabileceğini düşündürüyordu ama fizyonomisi daha çok kuzeylilere benziyordu.

Hizmetçisi de aynı şekilde görünüyordu ve Maomao kıyafet tarzının kişisel bir tercih olduğu sonucuna vardı.

Loulan ne Gyokuyou kadar çekici ne de Lihua kadar göz kamaştırıcıydı. Lishu'nun aksine, İmparatorla aynı yatağı paylaşmak için uygun bir yaştaydı ama şimdilik arka sarayın hassas dengesini tehdit edecek gibi görünmüyordu.

Yine de bu kostüm onu dört yüksek konsül arasında açık ara en göze çarpanı yapıyordu. Özellikle de makyajı gözlerinin köşelerini o kadar belirginleştirmişti ki, bunu anlamak imkansızdı gerçekte neye benzediklerini. Maomao, eşinin kozmetik olmadan nasıl görünmesi gerektiğini hayal bile edemiyordu.

Benim için önemli değil.

Giriş konuşmasını tamamlayan Maomao, malzemelerinin arasından bir yığın ders kitabı çıkardı ve her bir eşe birer tane olmak üzere dağıtmaya başladı. Her birinin kendi kitabını alırken verdiği tepki farklıydı: genişleyen gözler, eğlenen bir kıkırdama, yanaklarda öfkeli bir kızarma, çatılmış bir kaş. *Tam da beklediğim* gibi, diye düşündü Maomao. Ardından bir alet koleksiyonu çıkardı. Orada bulunanların yaklaşık yarısı onlara şaşkınlıkla bakarken, diğerlerinin çoğu ne işe yaradıklarını biliyor gibiydi. Arada kalan bir avuç insan ise bilmiyordu. Tam olarak, ama tahmin ediyor gibiydi ve kızardı.

"Size öğretmek üzere olduğum şeylerin ticari olduğunu vurgulamak isterim.

Kadın bahçesinin sırlarıdır ve yabancılara ifşa edilmemelidir," dedi Maomao ve ardından öğrencilerine ders kitaplarının üçüncü sayfasını açmalarını söyledi.

İki saat kadar sonra Maomao'nun dersi nihayet bitmişti. *Belki de bir kerede çok fazla şeyle uğraşmaya çalıştım*, diye düşündü; Maomao bile kendini biraz bitkin hissediyordu. Konferans salonunun kapısına doğru sürüklendi ve barı çözdü.

"Bu bir süre devam etti." Muhteşem haremağası içeri girdi, oldukça boş görünüyordu. Biraz sinirli görünüyordu ve nedense sol yanağı ve kulağı kızarmıştı. Maomao en azından onu açıkça gizlice dinlemekle suçlamayacak kadar kibardı.

Jinshi girdiği odaya sessiz bir şaşkınlıkla baktı. "Bir sorun mu var efendim?"

"Lafı ağzımdan aldın," dedi Maomao'ya dikkatle bakarak.

"Korkarım ne demek istediğinizi anlamıyorum." Kendisinden talep edildiği üzere, sadece arka sarayın eşlerine gerekli bilgileri öğretmişti. Tek tek eşlere gelince, Maomao'nun dersine verdikleri yanıtlar aşağıdaki gibiydi:

Gyokuyou heyecanlanmıştı. "Sonunda, yeni numaralar" diyordu. Hongniang her zamanki yorgunluk ifadesiyle ona eşlik ediyordu. Ara sıra Maomao'ya doğru bakışlar da atıyor olabilirdi, ancak öğretim görevlisi onu görmezden gelmeyi tercih etti.

Lihua'nın yanakları hafifçe kızarmıştı ama dersi gözden geçirirken parmağı sayfanın üzerinde geziniyordu. Oldukça tatmin olmuş görünüyordu. Yanındaki nedime pancar gibi kızarmıştı ve titreyerek yere bakıyordu.

Lishu odanın bir köşesinde alnını duvara dayamış, mırıldanıyordu: "Yapamam. Yapamam. Bu imkansız!" Yüzündeki tüm kan çekilmişti. Kısa bir süre önce baş nedimeliğe terfi eden hizmetçisi (Maomao bu kadını Lishu'nun eski yemek tadımcısı olarak tanıdığına inanıyordu) teselli edici bir şekilde sırtını sıvazladı.

Loulan'a gelince, o uzaklara dalmış boşluğa bakıyordu. ifade. Maomao onun ne düşünüyor olabileceğini tahmin edemiyordu. Görevlisi, masanın üzerinde duran ders kitabıyla ne yapacağından pek emin değildi.

Önlerinde; biraz da utanarak onu bir taşıma bezinin içine koydu.

Bununla ne yapacakları umurumda değil, diye düşündü Maomao eşyalarını toplarken ve bir bardak soğuk suyu kabul ederken. Bir nefes verdi. Yorgundu ama alacağı para dolu zarfı düşünmek yorgunluğunu azaltıyordu.

Eşlerin her birinin aldığı eğitim materyallerini saklamasına izin verildi. Bazıları kitaplarını sevgiyle , diğerleri onlara sadece belirgin bir korkuyla dokundu. Her halükarda, Maomao, eşyaları seyahat bezlerine sarmalarını istedi, böylece ve ayrıca kimseye gösterilmemeleri gerektiğini yineledi. Jinshi ve konferanstan dışlanan diğerleri şaşkınlıkla izlediler.

"Onlara tam olarak ne öğrettin?" Jinshi sordu.

Maomao ona tam olarak bakmadı, daha ziyade onun hemen ötesinde bir yere baktı. "İmparatoru bir daha gördüğünde dersim hakkında ne düşündüğünü sor," dedi.

Talimatının içeriğine gelince, bunu Jinshi'nin hayal gücüne bırakacaktı.

Bölüm 4: Çiğ Balık

"Xiaomao, bir dakikanı alabilir miyim?" Maomao günlük işlerini bitirdikten sonra odasına dönmek üzereyken Gaoshun sordu. Yorgun olduğu her halinden belli olan ortak ustaları Jinshi, yemekten hemen sonra banyo yapmaya gitmişti.

"Sorun ne gibi görünüyor?" Maomao sordu, bunun üzerine Gaoshun bir an tereddüt etti; çenesini sıvazlayarak ve sonunda uzun bir nefes verdi. "Bakmanızı istediğim bir şey var." Jinshi'nin yardımcısının kaşları bugün her zamankinden daha da çatık görünüyordu.

Gaoshun'un Maomao'ya gösterdiği şey, bir masa üzerinde açtığı ahşap şeritlerden oluşan ciltli bir koleksiyon üzerine yazılmış bir şeydi. Maomao onlara yakından baktı. "Eski bir olayın kaydı," gözlemledi. Şeritler on yıl kadar önce gıda zehirlenmesi geçiren bir tüccarın vakasını anlatıyordu. İddiaya göre kurban balon balığı tüketmişti.

Maomao kendine rağmen yutkundu. *Keşke biraz balon balığı yiyebilseydim.*

Gaoshun ona bakıyordu, belirgin bir şekilde sinirlenmişti. Maomao başını salladı ve yüzündeki sırıtışı sildi.

Gaoshun, "Bir dahaki sefere fırsat bulduğumuzda seni bu tür bir şeyler yemeye götüreceğim," dedi, ancak balon balığı ciğerinin servis edilmeyeceğini de ekledi.

Maomao bu durumdan biraz rahatsız olmuştu (*Gerçek gurmeler o eşsiz karıncalanmanın tadını çıkarmayı bilir!*), ama yine de bir projeye yatırım yapmak için iyi bir yemek ihtimali gibisi yoktu. Malzemeleri yakından incelemeye başladı. "Neden buna baktığınızı sorabilir miyim?"

"Uzun zaman önce, işim gereği bu davaya dahil olmuşum. Eski bir meslektaşım konuyu bana tekrar açtı, çünkü

yakın zamanda çok benzer bir olay meydana geldi."

Maomao, bu eski meslektaşının Gaoşun'un hadım edilmesinden önceki biri mi olduğunu merak etti. Yani gerçekten de askeri bir görevli ya da onun gibi bir şeydi.

"Çok mu benziyor?" Maomao söyledi. "Nasıl yani?" Arkadaşının geçmişiyile ilgili soruyu zihinsel olarak bir kenara bıraktı. Açıkçası, Gaoshun'un geçmişinden bahsetmektense bu zehirlenme vakasıyla daha çok ilgileniyordu.

"Bir bürokrat parçalanmış çiğ balon balığı ve sebzelerden oluşan bir tabak yedi ve şimdi komada."

Komada mı? Maomao bundan hiç hoşlanmamıştı. Gaoshun hiçbir zaman lafı dolandıran bir tip olmamıştı ve şu anda da böyle bir şeye başladığından şüpheliydi. Gaoshun'un yüzüne ihtiyatlı bir bakış attı. Alnında aynı kırışıklık, yüzünde aynı buruşukluk vardı. Ama Maomao'nun kendisini incelediği o da Maomao'yu inceliyor gibiydi.

"Özür dilerim Üstat Gaoshun, ama daha fazla ayrıntı isteyebilir miyim?" Kadının açık sözlülüğüne rağmen Gaoshun irkilmedi, sadece yavaşça başını salladı, elleri hâlâ kollarında duruyordu.

"Evet, elbette. Sana söylemekten çok mutluyum, Xiaomao. Ben nerede durduğunuzu bildiğinizden emin olun." Bunun doğru olduğundan emin değildi.

İltifat. Anlamı yeterince açıktı: *Çeneni kapalı tut.*

"Ayrıca," diye devam etti, "hikayeyi gerçekten orada bırakabilir miyim?"

Ne alay ama. Maomao'nun merakının şimdiye kadar ateşlenmiş olacağını gayet iyi biliyordu. "Lütfen, devam edin," dedi Maomao, Gaoshun'un onun gözünde birdenbire önem kazanması karşısında kaşlarını çatarak.

Gaoshun tahta şeritleri işaret ederek, "Mevcut durumda, yemekte balon balığı derisi ve eti vardı, neredeyse çiğdi, sadece hızlı bir haşlama verildi. Kurban yemeği tüketmiş ve komaya ."

"Et mi? Yani iç organları değil mi?" "Bu doğru."

Balon balığının zehri ısıtılarak giderilemezdi, ancak zehir balığın organlarında, özellikle de karaciğerinde yoğunlaşmıştı ve etin kendisi büyük ölçüde daha az tehlikeliydi. Maomao'nun

Balon balığı zehri nedeniyle komaya giren herhangi bir vakada neredeyse karaciğerin tüketilmiş olması gerektiğini tahmin etti. *Ette gerçekten bu kadar toksin birikmiş olabilir mi?* diye merak etti. Balığın türüne ve yetiştirildiği ortama bağlı olarak, et bazen zehirli olabilirdi. Öyle ya da böyle emin olmak için elinde yeterli kanıt yoktu, bu yüzden bu olasılığı göz ardı edemezdi.

Maomao balon balığı yediğinde, bu her zaman daha az zehirli bir et olmuştur. Neredeyse her zaman - arada bir ağzına bir parça ciğer atmak aklına gelirdi, ama bu tehlikeli bir oyun. Madamın, midesi neredeyse ters dönene kadar kendisini su içmeye çok iyi hatırlıyordu.

Maomao, "Dürüst olmak gerekirse, şu ana kadar olağandışı bir şey duymadım," dedi.

"Bahsetmediğim bir ayrıntı var," dedi Gaoshun, başını yavaşça sallayarak ve ensesini kaşıyarak utandım. "Yemekleri hazırlayan şefler balon balığı kullanmadıkları konusunda ısrar ediyorlar. Ne bu olayda ne de on yıl önceki olayda."

Gaoshun şimdi açıkça kaşlarını çatıyordu ama Maomao sadece dilini dudaklarında . Bu iş her geçen dakika daha da ilginç bir hal alıyordu.

İki dava arasında birkaç benzerlik noktası bulunmaktadır. Bir kere, hem şimdiki davanın bürokrati hem de daha eski davanın tüccarı, zevk sahibi birer epikürcüydü. alışılmadık yiyecekler. Bu vesilelerle, parçalanmış çiğ balık ve etin kısa bir süre kaynar suya daldırılarak hafifçe haşlandığı sebze yemekleri tüketiyorlardı, ancak her biri balığı tamamen çiğ yemeye de alışkındı. Çiğ balığın taze tadı harika olabilirdi, ancak pişmemiş et çoğu zaman parazit barındırıyordu. Çoğu insan bundan pek hoşlanmazdı ve bazı bölgelerde çiğ balık yemek tamamen yasaktı.

Söz konusu kurbanlar gibi maceraperest yiyciler balon balığı tüketmeye alışkındır. Ve hepsi bunu açıkça inkar etse de, bu tür bazı insanlar zaman zaman kasıtlı olarak

Ürettiği karıncalanma hissinin tadını çıkarmak için balıklarında az miktarda toksin kalmıştır.

Ve insanlar bunun için onları yargılayacaktı! Cahiller, diye düşündü Maomao. İnsanların, en azından yemek söz konusu olduğunda, başkalarının tercihlerine karşı az ya da çok hoşgörülü olması gerektiği görüşündeydi.

Bozuk yiyecekleri hazırlayan şeflerin hiçbiri Her ikisi de yemeklerini hazırlarken balon balığı kullanmadıkları konusunda kararlıydı. Yine de, söz konusu yemekleri yiyen adamlar gıda zehirlenmesine yenik düşmüşlerdir. Balon balığı iç organları ve derisi

mutfak atığı olduğu ve kanıt olarak sunulduğu, ancak İç organların eksiksiz olduğu ve hiçbir kısmının aslında tüketilmediği anlaşılmıştır

Bu soruşturmayı gerçekten ciddiye almışlar, diye düşündü Maomao ve garip bir şekilde etkilendiğini fark etti. Dünyada suçu ikinci dereceden ya da gerekirse üzerinde oynanmış kanıtlarla birinin üzerine yıkmaktan mutlu olan çok fazla yetkili olduğunu biliyordu.

Her iki şef de söz konusu olaylardan bir gün önce yemeklerinde balon balığı kullandıklarını, ancak o gün kullanmadıklarını iddia etti. Mevsimin bu kadar soğuk olduğu bir dönemde, çöplerin bir seferde birkaç gün boyunca dışarı çıkarılmayabilir - örneğin, daha düzenli olarak atılabileceği yaz aylarından farklı olarak. Bu yüzden Söz konusu yemek, kalıntıları çöpte bulunan farklı bir balıkla hazırlanmıştır.

Maomao, *"Demek ki bu bir yetkilinin kurduğu bir tuzak değil,"* diye düşündü,

ama bu aşçıların doğruyu söylediği anlamına gelmez.

Ne yazık ki, söz konusu yemeklerin görgü tanığı yoktu.

Sıra dışı mutfak seçimleriyle karısını kızdırmaktan korkan

Yönetici sık sık yemeklerini yalnız yedi. Aşçı yemeği getirmişti, ancak yetkilinin hizmetçisi onu sadece uzaktan yerken görmüş ve yemekte tam olarak hangi balığın kullanıldığını tespit edememişti.

Dahası, kurban ancak yemeğini bitirdikten sonra -yemek bittikten yarım saat sonra- hayatını kaybetmişti.

bitti. Çay getiren bir hizmetçi, adamın seğirdiğini ve zorlukla nefes aldığını, dudaklarının morardığını fark etti.

Belirtiler kesinlikle balon balığı zehirlenmesiyle uyumlu,
Maomao düşündü. Yine de Gaoshun'un ona verdiği bilgiler yeterli değildi. Gaoshun'un ne olduğunu düşünmekten vazgeçmeye karar verdi.

Hadımdan daha fazla ayrıntı öğrenene kadar bir süre sorunla uğraştı. Tam kendi kendine "Ne olabilir ki?" diye mırıldanıyordu ki yanında kusursuz yakışıklı bir belirdi. Maomao yüzündeki kasların refleks olarak gerildiğini hissetti.

"İzin vererseniz, belki de sizinkilere surat asmayabilirsiniz Gerçekten mi? Bu beni yaralıyor." Jinshi'nin saçları hâlâ ıslaktı; Suiren havluyla silmeye çalışıyor, damladıkça "Aman Tanrım," diye haykırıyordu Her yerde.

Maomao kendini normal bir ifadeye dönmeye zorladı. Sıkıntıdan titriyor gibi görünüyordu.

Jinshi, "Gaoshun'un söylediği her kelimeye takılıp kalmışsın," dedi. Sesi hiç de eğlenmiş gibi gelmiyordu.

"Bir konuşmacının söyleyecek ilginç bir şeyi olduğunda herkes kadar ilgimi çekiyordu."

Jinshi skandala uğramış gibi görünüyordu. "Şimdi, bir dakika. *Ben* konuşurken, sen asla..." Cümlesini bitirmeye bile cesaret edemedi ama Maomao şimdilik bunu umursamadı.

"Geç oldu," dedi. "Bana ihtiyacınız olmayacaksa, efendim, geri döneceğim." Suiren'e kibarca başını salladı, hâlâ Jinshi'nin saçlarını savurdu ve odadan dışarı fırladı. Jinshi başka bir şey söylemeye çalışıyor gibiydi ama Suiren, "Kıpırdama," diye tersledi ve Maomao

ondan başka bir şey duymadı. Bir insanın ölümü karşısında çaresizce büyülenmiş gibi davrandığı için kendisine biraz kızgındı. Odasına dönerken babasının onun hakkında ne düşüneceğini merak ediyordu.

Ertesi gün Gaoshun ona bir yemek kitabı getirdi. "Bunlar aşçının sık sık hazırladığı tariflerin kopyaları. Hizmetkârlar, efendilerine servis edilen yemeklerin çoğunun bu kitaptan geldiğini ifade ettiler. koleksiyonu. Şefin takip ettiğini iddia ettiği tarif bu." Defteri masanın üzerine koydu ve hafifçe haşlanmış ve sonra parçalanmış çiğ balık için talimatlar içeren bir sayfaya açtı. Maomao

çenesini okşayarak ona baktı.

Tarifte balığa kıyılmış sebzelerin eşlik etmesi ve hafifçe sirkelenmesi isteniyordu. Karalanmış birkaç notta sirke modifikasyonları, ancak genel olarak olağandışı bir şey yoktu. Birkaç farklı sirkeli sos listelenmiştir, muhtemelen mevsime ve mevcut malzemelere göre hesaplanmıştır. Tam olarak hangi balık ve sebzelerin kullanılacağı ayrıntılı olarak belirtilmemiştir.

Hm. Maomao çenesini sıvazlamaya devam etti. "Bu, gerçekte ne kullanıldığına dair önemli soruyu yanıtlamıyor," dedi.

"Korkarım bu doğru."

Jinshi kısa bir mesafeden Maomao'yu merakla izliyordu, ancak pek eğleniyor gibi görünmüyordu. Yanında kırıp açtığı ve kayıtsızca yediği longan meyvesi vardı. Her *çıtılamada* koyu renkli, kuru tohumlar ortaya çıkıyordu. Longan, liçi gibiydi ama daha küçüktü ve normalde bir yaz meyvesiydi. Kurutulduğunda geleneksel tıpta çok değerli bir meyve haline gelirdi.

"Hâlâ anlamadın mı?" Jinshi dirseklerini huzursuzca masaya yerleştirip Maomao'ya bakarak konuştu. Belli ki tartışmanın bir parçası olmak istiyordu. Gaoshun kaşlarını çattı ama onu azarlayacak kadar ileri gitmedi. *Biri ona haddini bildirmeli*, diye düşündü Maomao, Jinshi'ye eğilmiş soğukkanlılıkla bakarken görgüsüzce masanın üzerine bıraktı. O anda biri Jinshi'nin elindeki longanı kopardı.

"Beyefendi gibi davranamayan çocuklar atıştırma olmaları olmadan," dedi Suiren, Jinshi'nin hemen arkasındaki yerinden açıkça kıkırdarak. Kahkahasına rağmen Maomao havadaki gerginliği hissetti. Suiren'in arkasında fırtına bulutlarının yükseldiği hissinden kurtulamıyordu. Bekleyen leydiyi tecrübeli bir savaşçının aurasına sahip olarak tanımlamak garip olur muydu?

"Evet, evet." Jinshi'nin kaşları düştü ama dirseklerini masadan kaldırdı ve düzgün duruşunu sürdürdü.

"Çok iyi." Suiren başını sallayarak meyveyi tekrar avucuna koydu. Maomao burada Suiren'in sadece şefkatli bir yaşlı kadın olduğunu sanmıştı ama görünüşe bakılırsa adab-ı muaşeret konusunda çok titizdi.

Ama konudan uzaklaşıyorlardı. Konuyu tekrar gündeme getirmenin zamanı gelmişti.

"Bu olay kısa süre önce meydana geldi, değil mi?" Maomao söyledi.
"Yaklaşık bir hafta önce," diye yanıtladı Gaoshun. Soğuk mevsim sırasında.

Bu yemekte genellikle salatalık kullanılırdı, ancak yılın bu zamanında başka bir şey bulmaları gerekirdi.

"Daikon ve havuç ile hazırlandığını tahmin edebilir miyim?"

Sadece bir sürü sebze vardı.

Kış. Her malzemenin bir mevsimi, en iyi şekilde tadını çıkarabileceği bir penceresi vardı.

"Ahem... Şef deniz yosunu kullandığını söyledi," dedi Gaoshun.

"Huh!" dedi Maomao, ağzı bir ifade ile açılarak

Sürpriz. "Deniz yosunu mu dediniz?"

"Evet, deniz yosunu," diye yanıtladı Gaoshun. Deniz yosunu yaygın bir geleneksel tıpta da kullanılır. Ve evet, bu özel yemekte görünmesi biraz mantıklı olacaktır.

Ama böyle bir gurme herhangi bir deniz yosunu istemez. Farklı bir şey isterdi. Özel bir şey. Maomao ağzının kenarlarının yukarı kalktığını hissetti. Ön dişlerinin göründüğünden şüpheleniyordu.

Jinshi ve diğerleri ağızları bir karışık ona baktılar.

Maomao hâlâ sırtarak Gaoshun'a döndü. "Belki de söz konusu evin mutfağını incelemek. Eğer mümkünse?" Onun bu fikri kabul edeceğinden emin değildi ama denemekten zarar gelmezdi.

Gaoshun hemen harekete geçti ve hemen ertesi gün Maomao Sorunun başladığı mutfağa girmek için ihtiyacı olan her şey vardı. Resmi soruşturma zaten tamamlanmış olduğu için izin almanın basit bir mesele olduğunu anlamıştı.

Malikâne başkentin kuzeybatısında yer alıyordu. Şehrin kuzey çeyreği çoğunlukla yüksek rütbeli memurlar tarafından işgal edilmişti ve bölge muhteşem evlerle doluydu. İstedikleri malikaneye vardıklarında, kurbanın karısı

(iddiaya göre stresten tükeniyordu) uyuyordu, bu yüzden bir uşak onlara evi gezdirdi. Kadının çoktan onay verdiği söylendi.

Mutfağa girdiklerinde Maomao, "*Bir hizmetçi,*" diye düşündü.

Gaoshun, Maomao'ya eşlik etmesi için başka bir memur ayarlamıştı ama

zamanının çoğunu ona şüpheyile bakarak geçirdi. Bu görevden hoşlanmadığı belliydi ama Gaoshun ona bunu yapmasını söylemişti ve Belli ki itaat edecekti, yani bu konuda bir sorun yoktu. Maomao onunla arkadaş olmak için orada değildi, bu yüzden onun için fark etmezdi.

Adam ordudaydı ama gençti. Vücudunda Uzun süredir görev yapan bir askerin cüssesine sahipti ama hareketleri sert ve etkiliydi. Çatık kaşlarının altında mert bir yüz vardı. kalan gençlik izlerine rağmen. Garip bir şekilde tanıdık geliyordu, Maomao düşündü. Tam mutfağa girmek üzereydi ki, bir adam büyük bir hiddetle koşarak yanına geldi.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Bu evde öylece dolaşamazsın! Defol git buradan! Bu ayaktakımını kim içeri aldı?!" Hizmetçiği yakasından yakaladı.

Maomao ona ters ters bakarken genç adam ona eşlik edenler öne çıktı. "Evin hanımı bize onayını verdi. Ve bu resmi bir iş." Maomao onun sakin ama kararlı ses tonunu alkışladı. Yeni gelen.

"Bu doğru mu?" Adam hizmetkârın boynundaki tutuşunu gevşetti. Hizmetkâr öksürük krizine rağmen öyle olduğunu doğrulamayı başardı.

"Şimdi, devam edebilir miyiz? Yoksa devam etmememiz için bir neden mi var?" diye sordu genç memur, adam tiksinti dolu bir ses çıkardı ve tükürdü, "Pfah! Bana ?"

Hizmetçi daha sonra özür dileyerek onlara şu açıklamayı yaptı Komadaki memurun küçük kardeşi, adamın rahatsız olan karısının yerine onun mal varlığına göz kulak oluyordu; onlara saldıran da oydu.

Demek olan biten bu, diye düşündü Maomao, ama başkasının aile meselelerine burnunu sokmanın uygunsuz olacağını ederek *bu* konuyu kapattı. Bunun yerine mutfağa baktı. Korktuğu gibi, şef çoktan aletlerini yıkamış ve temizlemişti; Ancak, çürümeye başlamasın diye elden çıkarılan balık dışında, malzemelerin çoğu hâlâ duruyordu.

Odayı araştırmaya başladı ve orada, arka duvara yakın bir rafta, açıkta duran onu buldu. Maomao'nun Tuzlanmış ve küçük bir tencerede saklanan keşif, yüzüne bir sırtış getirdi. "Nedir bu?" diye sordu hizmetçiye. Gözlerini kısarak tencereye baktı, yüzünden emin olmadığı anlaşılıyordu. Maomao biraz aldı ve su dolu bir sürahinin içine attı. "Şimdi tanıdın mı?"

"Oh! Bu efendinin sevdiği şey." Hizmetçi haber verdi efendisinin her zaman yediğini, zehirli olmasının mümkün olmadığını söyledi. Hizmetçinin hanımı belli ki ona güveniyordu ve o da yalan söylüyor gibi görünmüyordu.

"Adamı duydun. Acele et ve evine git," dedi genç olan. Ağabey tersledi. Bir süredir Maomao'yu iş başında izliyordu. Özellikle de Maomao'nun incelediği kavanoza odaklanmış görünüyordu.

"Evet, elbette," dedi Maomao, kavanozu bulduğu yere geri koydu ve bunu yaparken içindekilerden bir avuç aldı, kolunun içine gizledi. "Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz."

Mutfaktan çıktı ama adamın gözlerinin arkasından onu delip geçtiğini hissedebiliyordu.

"Neden öylece kaçıp gittin? Neredeyse itiraz bile etmedin," dedi genç asker Maomao'ya, arabalarıyla eve dönerlerken. Onun bu konuşmayı başlatmak istemesine şaşırılmıştı.

"Kaçtığımı pek sanmıyorum." Maomao kolundan bir parça tuzlu deniz yosunu çıkardı ve nazikçe Mendil. Kolunu iğrenç bir şekilde tuzlu bırakmıştı ama hemen orada silkelemeye kalkarsa genç adam muhtemelen sinirlenecekti. "Bu çok tuhaf," dedi onun yerine. "Yılın henüz çok başındayız. bu özel yosun türünü hasat etmek için. Ama geçen yıl tuzla kürlenmiş bir parçanın bu kadar uzun süre dayanabileceğini sanmıyorum." Hayır, bu malzeme mevsiminin çok dışındaydı.

"Bu da bana buralarda hasat edilmediğini düşündürüyor."

Maomao devam etti. "Belki de güneyden elde edilmiştir. Bir yerlerden, örneğin ticaret yoluyla. Böyle bir şeyin nereden gelebileceğini biliyor olamazsınız, değil mi?"

Genç adamın gözleri büyüdü. Kadının kendisinden ne istediğini anlamış gibiydi.

Geriye sadece Maomao'nun gereken bir görev kalmıştı.

Ertesi gün, isteği üzerine Gaoshun kullanması için bir mutfak ayarladı. Bu mutfak, dış sarayın bürokratik ofislerinden birindeydi ve birisinin gece kalması için yer de vardı.

Maomao bir gece önce her şeyi hazırlamıştı; şimdi de pişirmeye başladı. *Pişirmek* güçlü bir kelime olabilir. Deniz yosununu sadece tuzundan arındırmak için biraz suda bekletiyordu. Yeterince basit bir işlemdi ama işler böyle olunca Jinshi'nin binasındaki mutfağı kullanmamanın daha iyi olacağını düşünmüş ve bu yüzden başka bir mutfak istemişti.

Önünde hazırladığı yemeği taşıyan iki tabak duruyordu. Arakladığı deniz yosunlarını ikiye bölmüş ve suda bekletmişti. Şimdiye kadar zengin, koyu bir yeşile dönüşmüşlerdi.

Ayrıca önünde Gaoshun ve ona bu konuda danışmanlık yapan yetkili ile o günkü genç asker de vardı.

ve nedense Jinshi. Maomao, Suiren'in bir kez daha lastik boynuzlu olduğu için onu kömürlerin üzerinde tırmıklayacağını düşündü.

"Haklı olduğunuzu anladım," dedi asker. Deniz yosunu güneyden ithal edilmişti. "Tanıştığımız uşağa bu konuyu sormaya çalıştım. Gerçekten de o yosunun kışın hiç yenmediğini söyledi. Diğer hizmetkârlara da sordum ama cevaplar hemen hemen aynıydı."

Odadaki yabancı, Gaoshun'a olay hakkında danışan adam başını salladı. "Aşçıyla çoktan konuştum

konuda. Her zaman kullandığı deniz yosununun aynısı olduğunu söylüyorZehirli olamayacağına yemin ediyor."

Aslında Maomao da aynı fikirdeydi: Aynı tür deniz yosunuydu. Ama bir fark vardı. "İçlerinden biri zehirli olabilir," dedi. Bir çift yemek çubuğuyla yosun parçalarından birini aldı.

tabağındaki deniz yosunu. "Söyleyin bana, güneydeki insanlar normalde bu tür deniz yosunu yer mi? Yoksa bir gurme yetkili, para kazanabileceğini düşünerek bitkinin anavatanından kurutulmuş örnekler ithal etmiş olabilir mi?"

"Peki öyle sorun ne olurdu?" Jinshi sordu. Bugün, son zamanlarda bazen sergilediği gevşek, neredeyse gayri resmi nitelikten hiçbiri yoktu. Belki de bunun nedeni başka insanlar vardı. Gaoshun her zamanki gibi sakın görünüyordu, ancak diğer iki memurun varlığı biraz rahatsız edici görünüyordu. parlak haremağası.

Maomao yemek çubuklarını şakacı bir şekilde evirip çevirirken, "Zehri zehir olmaktan çıkarmanın yolları vardır," diye cevap verdi.

Aslında birkaç tane. Örneğin yılan balıkları normalde zehirlidir, ancak kanları akıtılır ve yeterince ısıtılırsa yenilebilir hale gelirler. Başka bir örnek vermek gerekirse, bu özel deniz yosunu türü, Maomao, sönmemiş kireçle iyileştirilmesi gerektiğini hatırladı. Önlerindeki iki parçadan biri sönmemiş kireçle işlenmişti; diğeri ise işlenmemişti. Maomao o anda çubuklarının ucunda bir gecedir sönmemiş kireç çözeltisinde beklettiği parçayı tutuyordu. Büyük bir ısırik aldı ve izleyenleri rahatsız etti. Etrafına doluştular ve üzerine titrediler.

"İyi olacağım... Sanırım," dedi Maomao. Aslında sadece teoriyi biliyordu; tek bir gece demlemenin zehri etkisiz hale getirmek için yeterli olup olmayacağından emin değildi. Bu onun için bir başka önemli testti.

"Öyle mi *düşünüyorsun*?" Jinshi talep etti.

"Oh, sakın ol. Burada bir kusturucum var." Onlara boynunda asılı duran bitkisel ilaç kesesini gösterdi.

"Kendimize biraz fazla güvenmiyor muyuz?!" Jinshi tersledi. Bir dakika sonra, Gaoshun Maomao'yu arkadan kucaklarken Usta ilacı zorla boğazından aşağı indirdi. Böylece gösterisini dört önemli adamın önünde kusarak bitirdi. Ne güzel. Henüz evlenmemiş genç bir kadına yapılacak en güzel şey.

Daha da kötüsü, kusturucu berbat tadı nedeniyle kusmaya neden oluyordu, bu yüzden deniz yosunu için kötü bir kovalayıcıydı.

Ve ben de burada deniz yosununun güvenli olduğunu kanıtlamaya çalışıyordum, diye düşündü Maomao. Mide sularını sildi, kendini toparladı ve sonra şöyle dedi: "Benim gördüğüm kadarıyla soru şu: Bu fikri kim ortaya attı?

Bu tuzlu deniz yosununu ithal etmek için tüccara ne kadar para verdiniz?" Tüccar

yabancı bir ülkeye, bu bitkiyi tüketme geleneğinin olmadığı bir yere, sadece onu elde etmek için gitmişti. Muhtemelen en azından potansiyel tehlikenin farkındaydı. "Bu yüzden komaya giren adamın ektiğini biçtiği söylenebilir."

Ama ya başka bir şey varsa? Ya zehir olasılığı iyi hesaplanmışsa?
İşte yine spekülasyon yapıyorum.

On yıl önce de benzer bir vaka yaşanmıştı. Ya bu birilerine ipucu-ilham verdiyse? Maomao'nun bu ikisinin gerçekten bağlantılı olup olmadığını söylemesi mümkün değildi. Ama şu anki duruma bakılırsa sezgilerine güvendi. Bu odada onunla birlikte bulunan herkes zekiydi. Daha fazla bir şey söylemesi gerektiğinden şüpheliydi ve söylemeye de niyeti yoktu. Maomao çok önemsiz bir kişiydi. Kimsenin özel suçunu düşünmek gibi bir arzusu yoktu.

"Anlıyorum." Gaoshun yavaşça başını salladı, Maomao'nun ne demek istediğini anladığı belliydi.

Rahatlamış bir nefes verdi, sonra önündeki yosunu kaptı ve yedi - bu sefer diğer tabaktan.

Böylece Maomao, o gün ikinci kez solgun yüzlü Jinshi ve arkadaşları tarafından öğürmeye .

Suçlunun, komadaki bürokratin küçük kardeşi olduğu ortaya çıktı. Deniz yosununu nereden aldığını öğrendiklerinde, yeterince hızlı itiraf edememişti. Bu yüzden Maomao, mutfakta onu izleme şeklinden şüphelenmekte haklıydı. Orada görmelerini istemediği bir şey olduğunu onlara açıkça söyleyebilirdi.

Hikayesi yaygın bir hikayeydi: büyük oğul hayatta ve iyi durumdayken, küçük olan unutulup gitmişti. Maomao ve diğerleri böylesine komik ve yavan bir nedenin iş başında olduğunu görünce neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaklardı.

Ancak bir sorun devam ediyordu. Görünüşe göre adam Bu basit şikâyet yüzünden cinayet işlemeye hazırды ama zehirli deniz yosununu ilk etapta nasıl öğrenmişti? En sevdiği bardaki bir müşterinin sohbet sırasında tesadüfen bundan bahsettiğini iddia etmişti. O sırada ne Maomao ne de bir başkası bunun basit bir tesadüf mü yoksa daha derin bir mesele mi olduğunu bilmiyordu.

Maomao ortalığı temizliyor, zehirli deniz yosununu hiç yiyemediği için mırıldanıyordu. Ama ağlamanın bir faydası yoktu. Dökülen süt ya da kusan deniz yosunu... Bu yüzden başka bir şey düşünmeye karar verdi.

Ahh, değerli yeni malzememi ne için kullanacağımı merak ediyorum. Bir böcekten filizlenen tuhaf bitki kafasının içinde dans etti. Tıpkı onun gibi Her düşüncesini ele geçirme tehdidiyle karşı karşıya kalınca başını iki yana salladı: Odaklanmalıydı. İşinin başındaydı. Ama bir türlü o iğrenç kurumuş böceği düşününce sıırtmaktan kendini alamadı. içinden çıkan grimsi mantarla birlikte. Olasılıkları düşünmek bile onu çok mutlu ediyordu: belki ondan şifalı bir şarap yapabilir ya da hap haline getirebilirdi.

Aşırı mutluluk, yüzünde kocaman bir gülümsemeyeyle odanın sahibini karşılaşmasına neden oldu. Jinshi'yi ve onun şaşkın bakışlarını fark ettiği anda

Maomao gözlerini yere indirdi.

Bahse girerim bu pek çekici değildi. Yavaşça, rahatsız edici bir şekilde.

kafasını Jinshi'nin aniden kafasını bir sütuna gördü. Ağaçkakan gibi takırdayan bir ses çıkardı. Bu ses Gaoshun ve Suiren'i koşarak getirdi.

Gaoshun Maomao'ya ters ters bakıyor gibiydi. *Bu benim hatam değildi!* Maomao sözsüzce itiraz etti. *Efendinizin kafası yanlış çalışıyor.* Sessizce somurtuyordu ama aslında onlara söylediği tek şey "Tekrar hoş geldiniz" oldu. En azından kibar davranabilirdi.

Jinshi son zamanlarda iş yerinde özellikle uzun günler geçiriyordu. Bunun nedeninin gereken çok fazla şey olması olduğunu iddia ediyordu. Bu durumda, belki de geçen gün Maomao'nun deneyine aval aval bakmak yerine çalışıyor olmalıydı.

Jinshi'nin son zamanlarda işini halletmek için eğlendirmek zorunda kaldığı kişi hakkındaki değerlendirmesi pek de iç açıcı değildi: "Anlaşamadığımızı söyleyebiliriz. Ya da en azından aramızda keskin bir fikir ayrılığı olduğunu." Şimdi de bir meyve şarabını kabul ederken içini çekti.

Suiren. Odadaki herkesin Jinshi'ye karşı iyi gelişmiş bir toleransı vardı, bu yüzden onları etkilemedi, ama eğer bir kız

onu böyle görseydi, oracıkta bayılabilirdi. Gerçekten de çok belalı bir hadım.

Yani dışarıda Jinshi'den farklı bir görüşe *sahip* olmayı başarabilen biri vardı. Bu bile başlı başına etkileyiciydi.

Jinshi, "Benim bile kolayca başa çıkamadığım bazı insanlar var," dedi.

Söz konusu kişi belli ki yüksek rütbeli bir askeri yetkiliydi, keskin zekalı ama alışılmışın dışında bir karaktere sahip bir adamdı. İnsanların ofislerine ziyaretçiler getirir, içeri dalar, onları Shogi oyununa davet eder, basit şakalarla dikkatlerini dağıtır ve başka türlü davranırdı.

evrakların mümkün olduğunca uzun süre damgalanmasını önlemek.

Ve bu sefer hedefinde Jinshi vardı. Jinshi bulmuştu Her gün iki saat boyunca adamı eğlendirmek zorunda kalıyordu, bu da zamanı daha sonra telafi etmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Maomao'nun yüzü buruştu. "Hangi yaşlı münzevi vaktini böyle boşa harcar ki?"

"Yaşlı münzevi mi? Daha kırkını yeni geçti. En kötüsü de "Beni rahatsız etmeye gelmeden önce işini bitirsin."

Kırk yaşlarında, eksantrik, yüksek rütbeli bir subay mı? Bu özellikler Maomao'ya bir şeyler çağırırdı ama tam olarak nedenini hatırlamanın iyi bir şey getirmeyeceği hissine kapıldı ve bunun yerine unutmaya karar verdi. Ne yazık ki, unutmak kötü hislerini daha az doğru kılacak gibi görünmüyordu.

"Sanırım ilgilendiğiniz konu çoktan onaylandı," dedi Jinshi, su perisini andıran gülümsemesini davetsiz misafirinin üzerinde gezdirerek. Kaşlarını çatmamak için gerçekten çaba sarf etmek gerekiyordu.

"Elbette öyle, ama kışın çiçekleri izlemek çok zor. Bir sonraki en iyi şeyin bu olacağını düşündüm."

Jinshi'nin karşısında orta yaşlı, tıraşsız yüzlü ve tek gözlüklü bir adam vardı. Tam bir aylaktı. Askeri üniforma giyiyordu ama yapısı daha çok bir sivil memura benziyordu ve kısık, tilkiye benzeyen gözleri zekâ ve deliliği eşit oranda taşıyordu.

Adamın adı Lakan'dı ve askeri bir komutandı.

Başka bir çağda, uyuyan biri olarak kabul edilebilirdi.
ejderha, keşfedilmeyi bekleyen büyük bir askeri zeka, ama bu gün ve
bu çağda o sadece başka bir tuhaftı. İyi bir aileden geliyordu.
aile geçmişine sahipti, ancak kırk yaşını aşmış olmasına rağmen hala
evlenmemişti; evini yönetmesi için bir yeğenini evlat edinmişti.

Lakan üç şeyle ilgilenirdi: Go, Shogi ve dedikodu. Kendisi gibi olmasa bile herkesi bunlardan biriyle meşgul ederdi. ilgileniyordu. Son zamanlarda Jinshi'nin başına neden bu kadar bela olduğuna gelince, bunun nedeni Jinshi'nin Verdigris Hanesi'yle bağlantısı olan genç bir kadını hizmetçi olarak işe almış olmasıydı.

Durum basitçe böyleydi, yine de genelevden bir kız almak toplumun geneline iyi görünemezdi. Evet, görünüşte sadece hizmetçisiydi ama insanlar ne düşünecekti ki? Dedikodulardan hoşlanan bu memur, Jinshi'nin yeni genç tanıdığının hikayesini, ordu bu kızın Jinshi'ye ait olduğuna iyice ikna olana kadar sürdürmüştü. Hadım onu fuhuş için satın almıştı. Ve tam olarak yanıldıklarını söylemek zordu.

Jinshi, Gaoshun'un kendisine getirdiği kâğıtları karıştırırken yaşlı moruğun gevezeliklerinin (bu hikâyeleri nereden buluyordu?) bir kulağından girip diğerinden çıkmasına izin verdi.

Ta ki Lakan'ın beklenmedik bir şey söylediği ana kadar. "Benim de Verdigris Evi'nde bir arkadaşım vardı, biliyorsun. Çok yakın olduğum biri." Jinshi onun cinsel şeylere ilgi gösterdiğini hiç bilmiyordu.

"Bir fahişe mi? biriydi?" diye sordu, ilgisini çekmişti (bu durum onu çok kızdırmıştı).

Lakan sırtı ve yanında getirdiği meyve suyundan bir bardağa biraz doldurdu. Bir kanepeye uzanmıştı.

kendi odasında dinleniyordu. "Oh, iyi bir . Mükemmel Go ve Shogi oyuncusu. Shogi'de ona karşı kendimi koruyabilirdim ama Git, oh, ben hep kaybediyordum."

Jinshi, bir askeri komutanı strateji oyununda yenmenin hiç de kolay olmadığını düşündü.

"Kontratını satın almayı düşündüm. Bir daha asla bu kadar ilginç bir kadınla karşılaşamayacağımı düşündüm. Ama hayat sana her zaman istediğini vermiyor, evlat. İlgilenen birkaç kişi ortaya çıktı, ikisi de çok zengindi ve açık artırma savaşı başlattılar. Fiyat yükseldi."

"Tanrım."

Bazen bir fahişenin sözleşmesini satın almak küçük bir saray inşa etmek kadar pahalıya mal olabiliyordu. Başka bir deyişle, ihale savaşı kadını Lakan'ın ulaşamayacağı bir yere koymuştu.

Ama bunu Jinshi'ye neden söylüyordu?

"O tuhaf bir ördecti. Sanatını sattı ama asla

Vücudu. Müşterilerini müşteri olarak görmüyor gibiydi. Onunla çay içtiğinizde, asla efendisine ya da önemli birine hizmet ediyormuş gibi davranmazdı. Hayır, hayır. Bunun yerine size buyurgan bir şekilde bakardı, en basit köylüyü dinleyen bir kraliyet mensubu gibi.

Şimdi, bu tür bir muameleden hoşlananlar var ve onun için çıldırdılar. Yani, beni dinleyin - onları tanımak için bir tane alır, ha? Ah, bu düşünce tüylerimi diken diken ediyor!"

Konuşmadan giderek daha fazla rahatsız olan Jinshi gözlerini Lakan'dan kaçırmaya çalıştı. Gaoshun arka planda sessizce duruyordu. Ağzını tek bir cümle haline getirmişti, düz bir çizgi çiziyordu ve dudağını sertçe ısıırıyordu.

Bu dünyada Lakan'ın tercihlerini paylaşan çok sayıda insan vardı.

Jinshi, Lakan'ın yarattığı etkinin farkında olup olmadığından emin değildi; her halükârda, baş eksantrik devam etti: "Ah, onu yatağa atmak için neler vermezdim!" Alaycı sırıtışında azımsanmayacak bir delilik. "İtiraf ediyorum, sonunda gitmesine izin veremezdim. El altından bir plan yaptım. Şunu söylemek yeterli. Tek yapmam gereken onu ucuzlatmaktı, değil mi?" Primi olduğu gibi tıraşlamak.

Tek gözlüklü Lakan'ın tilkiye benzeyen gözleri parlıyordu. "Ne yaptığımı merak etmiyor musun?"

Jinshi kendini amansızca Lakan'ın hikâyesinin içine çekilmiş buldu. Adamı bu kadar korkutucu yapan da buydu. "Buraya kadar geldik. Sanırım en azından hikâyenin sonunu dinlememek büyük bir kayıp olurdu." Jinshi

birden ses tonunun soğuklaştığını fark etti. Lakan ona sırıttı. "Bu kadar acele etme evlat. Önce küçük bir iyilik isteyeceğim."

Parmaklarını birbirine geçirdi ve güçlü bir şekilde gerindi. "Peki bu ne olabilir?"

"Geçenlerde aldığınız hizmetçi oldukça ilginç bir örnek olduğunu duydum."

Jinshi bıkkınlık dolu bir iç çekişin eşiğindeydi: *Yine mi bu?* Ancak Lakan'ın bir sonraki söylediği şey onu şaşırttı.

"Gizemleri çözme konusunda yetenekli olduğunu söylüyorlar." Lakan

bunun Jinshi'de yarattığı irkilmeyi özlemişti. "Bir arkadaşım var," diye devam etti. "Eskiden saray için parçalar üreten bir metal işçisi. Ama bir süre önce nalları dikti, anlıyor musun? Üç öğrencisi vardı, ama ne gariptir ki bir varis tayin etmedi."

"Öyle mi?" Jinshi, Lakan'ın tanıdıkları arasında bir zanaatkâr olmasının ne kadar sıra dışı olduğunu düşünürken kibarca konuştu.

"Bu üzücü bir şey, usta bir zanaatkarın mesleğini devretmemesi Kendini öldürmeden önce sırları. Düşünüp duruyorum. Sanatının ölmediğinden emin olmak için bir ipucu bıraktı, ama bulamıyorum."

"Nereye çalışıyorsun?" Jinshi sertçe sordu. Lakan monoklünü çıkardı ve "Önemli bir şey değil. Konuşacak bir şey yok. Sadece O yaşlı adamın mezara hangi sırları götürdüğünü öğrenmenin bir yolu olup olmadığını merak ettim. Özellikle zeki bir genç hizmetçinin bu konuyu araştırması gibi."

Jinshi bir şey söylemedi.

"Ölen arkadaşımız komik bir adamdı. Bir vasiyet bıraktı, *çok* alametli şeyler. İnsana daha fazlası olmalı diye düşündürüyor."

Jinshi hâlâ bir şey söylemedi. Gözlerini kapadı ve bir nefes verdi. Toparlayabildiği tek şey buydu: "Hiçbir şey yapmıyorum. Söz veriyorum. Bana vasiyetten bahset."

Bölüm 5: Kurşun

Akşam saatlerinde, Jinshi ona sıra dışı bir hikâyeyle geldi. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," diye söze başladı. Normalde Maomao'ya ne kadar sorun çıkardığı umurunda değilmiş gibi görünürdü. Ancak bu önsöz Maomao'nun ilgisini çekmeyi başarmıştı.

Görünüşe göre söz konusu olan, Jinshi'nin bir tanıdığıнын tanıdığıyla ilgili bir anlaşmazlıktı. Tam olarak olmasa da neredeyse bir aile kavgasıydı. Bir zanaatkâr, aynı zamanda oğulları olan öğrencilerine en önemli sırlarını aktaramadan ölmüştü. Bu sırlar arasında yabancılara asla açıklanmayan bir teknik de vardı.

"Yani tek yapmamız gereken bu metal işçisinin en gizli sanatını çözmek. Öyle mi?" Maomao söyledi.

"Tanrım, böyle söyleyince kulağa çok basit geliyor! Yine de söylemeliyim ki, alışılmadık derecede istekli görünüyorsun."

"mi?" Maomao gözlerini kaçırarak sordu.

İşte Jinshi'nin ona anlattıkları: Metal işçisinin üç öğrencisi vardı, hepsi de onun öz oğullarıydı ve hepsi de kendi saygın birer zanaatkârdı. Babaları bir zamanlar

Saraydan özel bir görev almıştı ve o gidince yerine oğullarından birinin geçebileceği konuşuluyordu. Baba, çocuklarının her birine miras bırakılmasını öngören bir vasiyetname bırakmıştır. En büyük oğlu

küçük bir atölye, ikincisi babasının dekore ettiği bir mobilya parçası ve üçüncüsü de bir akvaryum balığı kasesi aldı.

Vasiyette şifreli bir öneri de yer alıyordu: *Keşke eskiden gibi oturup birlikte çay içebilseydiniz.*

"Ne kadar ilgi çekici bir son vasiyet," diye yorumladı Maomao. Bunun gerçek anlamda mı söylendiği yoksa işin içinde başka bir şey mi olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Öyle. Ve belli ki genç adamlar için de

bize."

Maomao düşünceli bir şekilde başını salladı. "Miras paylaşımının pek adil görünmediğini söylemeliyim."

Ailenin ana evi hala çocukların annesi tarafından kullanılıyordu, bu nedenle vasiyete dahil edilmedi, ancak çocuklardan biri atölye sahibi olduğunda,

Bir diğerine mobilya, ise bir Japon balığı kasesi verildiğinde, son çocuğun haksızlığa düşünmemek elde değildi.

"Bu Japon balığı kasesi hakkında bir şey biliyor musun?"

"Korkarım bilmiyorum. Ama merak ediyorsan, onlara bir ödeme yapabilirsin.

Ziyaret. Adres bende var." Jinshi ne güzel hazırlık yapmış. İşin bu noktaya geleceğini tahmin etmiş olmalı.

"O zaman belki yarın beni bir süreliğine bağışlayabilir misiniz?"

Maomao, Suiren'e ihtiyatlı bir bakış attı. Yaşlı hanımefendi

Bekleyen, *iyi eğlenceler* der gibi bir el salladı ama Maomao önümüzdeki günlerde iş yükünün her zamankinden daha fazla artacağından şüpheleniyordu.

Zanaatkârların evi büyük ana binanın uzak ucundaydı. başkentin içinden geçen bir caddeydi. Dükkânlarla dolu bir bölgede yer alan bu bina, bahçesinde duran büyük kestane ağacıyla etkileyici bir yerdi.

Jinshi ve Gaoshun Maomao'nun yanında değildi; onun yerine, zehirli balık vakasını araştırırken ona eşlik eden aynı genç adam oradaydı. Adı Basen'di.

Beni pek düşünüyor gibi görünmüyor, diye düşündü Maomao, onunla sadece gerekli en az düzeyde konuşmasını gözlemleyerek. Bu, suskunluktan ziyade aktif bir küçümseme olarak ortaya çıktı. Fakat

Maomao, işine engel olmadığı sürece bu durumdan gayet memnundu. Birbirleriyle arkadaş olmak onların işi değildi.

Basen, "Aile ile konuştum ve bizi ağırlamaya istekliler," dedi. "Ancak dışarıdan bakıldığında, burada soruları sormak için bulunan benim. Sen de benim yardımcımsın."

"Çok iyi." Hatta daha iyi, diye düşündü Maomao: ideal olan buydu. Eve vardılar, Maomao itaatkâr bir şekilde Basen'in arkasında yürüyordu ve kapıyı çaldıklarında ailenin bir üyesi Yirmi yaşlarında asık suratlı bir adam ortaya çıktı.

"Geleceğinizi duyduğum," dedi adam, karanlık tavrına rağmen Maomao ve Basen'i kibarca eve sokarken. Evin içi de dışarıdan olduğu gibi düzenli ve bakımlı bir izlenim veriyordu. Küçük çiçek aranjmanları yerleştirilmişti.

orada burada. Bir duvardaki girintide alışılmadık bir nesne vardı: belli belirsiz mavimsi bir renkle parlıyor gibi görünen metalle süslenmiş bir kaya parçasına benziyordu.

Maomao nesneyi dikkatle inceledi. "Ah, şu şey," dedi asık suratlı adam, onun yanına gelerek. "Babam bunu çocukken almıştı. bazı malzemeler almak. Tuhaf şeylere karşı her zaman zaafı olmuştur." Adamın yüzünde ilk kez bir sevinç ifadesi belirdi.

Ana evden çıktılar ve üstü kapalı bir geçitten aşağıya doğru ilerlediler. Maomao'nun küçük bir atölye olduğunu düşündüğü bir binanın yakınında iki adam daha buldular. Biri uzun, diğeri biraz yuvarlaktı ve ikisi de ilki kadar asık suratlı görünüyordu.

"İşte buradalar sevgili ağabeylerim," dedi ev sahipleri. Maomao onun saygılı ses tonundan rehberlerinin en küçük kardeş olduğunu tahmin etti. En azından kibar davranma nezaketine sahipti; iki kardeşi düpedüz düşmanca görünüyordu. Maomao ve Basen yaklaştığında, hızlıca mırıldanarak bir konuşma yaptılar ve ziyaretçilere atölyeyi gezdirdiler.

Atölyenin içi güzeldi, tüm aletler yerli yerindeydi. Adamlar Maomao ve Basen'e asıl atölyenin ana evde olduğunu, burayı uzun süredir kullanmadıklarını söylediler.

Şimdi ise zanaatkârların bazen çay içtikleri eski aletlerin depolandığı bir yerd.

Basen odaya bakarak, "Ne tuhaf bir düzenleme," dedi. Maomao sessizce onayladı. Alanın tam ortasında bir çekmeceli dolap vardı. Sanki sadece odanın ortasında

Orada oturuyordu, ama yakından incelendiğinde narin süslemeler ortaya çıktı. Genel şekli Maomao'nun daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu,

Bu da onu mobilya modasının ön saflarında yer alıyor gibi gösteriyordu. Neredeyse sandığın iyi görünmesini sağlıyordu.

her şey. masalar yerleştirilmiş, tüm düzenleme şaşırtıcı bir şekilde birleştirilmişti.

Sandığın köşeleri güzelce yuvarlatılmış, işlenmiş metal

üzerlerinde süslemeler vardı. Üç sıra çekmecedan en üsttekinde anahtar delikleri vardı, ortadaki çekmecedan da öyle, her birinin üzerinde bir

farklı bir metal. Tombul kardeş, sandığı dikkatle inceleyen Maomao'nun yanına geldi ve alçak sesle, "Bakabilirsin ama ellerini uzak tut," dedi.

Başını onaylarcasına eğdi ve bir adım geri çekildi. Ölen vasiyetinde en büyük ikinci oğluna bir mobilya vasiyeti olduğunu hatırladı. Söz konusu parça bu muydu?

Muhtemelen bu durumda muhatabı ikinci oğlun kendisi olacaktır.

Varsayımı kısa sürede desteklendi: En küçük oğul elinde berrak ve yuvarlak bir şeyle geldi.

Büyük olasılıkla en büyük oğlu olan uzun boylu adam Basen'e, "Babamızın bize bıraktığı bu ıvır zıvırdan gerçekten bir şey çıkarabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

Basen Maomao'ya bir göz attı, o da başını sallayıp üç kardeşe doğru salladı. Onun ne demek istediğini anlayıp anlamadığından emin olamadı ama genç adamlara baktı ve sakın bir şekilde, "Korkarım biraz daha dinlemeden bir şey söyleyemeyeceğim," dedi.

Sonra bir sandalyeye oturdu. Maomao onun arkasında durarak odaya yeni bir göz atma fırsatını yakaladı. *Mimari gerçekten de tuhaf*, diye düşündü. Bir kere, pencere alışılmadık bir yerdedi. Alışılmadık derecede yüksekti (belki de batı tarzında olması gerekiyordu?), bu da pencerenin geniş bir alana yayılmasını sağlıyordu.

güneş ışığı odaya giriyordu. Sadece bir sorun vardı: dev Dışarıdaki kestane ağacı tüm ışığı engelliyordu. Sadece yapraklarının arasından süzülebilenler odaya girebiliyordu, belli bir nokta hariç. Duvardan sarkan rafın renginin solmuş olmasından bunu anlayabiliyordu, yine de hala orijinal renginde kare bir alan vardı. Bir şeyin yakın zamana kadar çok uzun bir süre orada durmuş olması gerektiğine ihanet ediyor.

Maomao odayı tararken, sırık gibi ağabey Basen'i eğlendirdi. "Bilmeniz gereken her şeyi size zaten anlattık," dedi. "Babamız bize en derin sırrını söylemeden bu dünyadan ayrıldı. Sonra da beni bu atölyeyle baş başa bıraktı."

"Ve ben de bu çekmecelerle," dedi ikinci oğul, sandığı gösterişli şekilde tokatlayarak.

"Bende ise sadece bu var." En küçük oğul şeffaf, yuvarlak şeyi uzattı. Şimdi bunun ince camdan yapıldığını ve düz bir tabanı olduğunu . Jinshi en küçük oğlunun bir akvaryum balığı kâsesi aldığını söylemişti ama Maomao camdan yapılmış bir şey hayal etmemişti. Öncelikle ahşaptan ya da en azından seramikten yapılmış bir şey hayal etmişti.

Şimdi en azından oğulların her birinin değerli bir şey aldığını görebiliyordu. Yine de ilk iki oğlun mirası ile üçüncünün mirası arasında bariz bir eşitsizlik, tüyler ürpertici bir mesafe vardı.

Neler oluyor burada? Maomao bir adamdan diğerine baktı. Her birinin ellerinde bir zanaatkârı andıran nasırlar vardı ama en küçük oğlunun elleri özellikle dikkatini çekmişti. Ellerinde arka arkaya sıradışı kırmızı yaralar vardı. Yeni iyileşmeye başlayan yanıklar mı?

İkinci oğul iç geçirdi ve elini çekmeceli dolapta gezdirdi. "Yaşlı adam ne düşünüyordu bilmiyorum. Bütün bu sandığı bana bıraktı ama sadece bir anahtar var... ve hiçbir kilide uymuyor!"

Maomao adamın bakışlarını takip ederek sandığın altındaki birkaç metal bağlantı elemanına baktı. Belli ki yere sabitlenmiş. Sandık Anahtar en ortadaki çekmeceye uyuyor gibi görünüyordu ama adam uymayacağı konusunda ısrar etti. Geri kalan üç çekmece de aynı anahtarla açıldı - belli ki anahtar onlarda yoktu.

"Şuna bak," dedi ikinci oğul sinirli bir şekilde, bağlama yerlerini göstererek. "Bu şeyi hiçbir yere götüremem. Kardeşimin atölyesinde sıkışıp kalmışken ne yapmam gerekiyor?"

En büyük kardeş de aynı şekilde düşündüğünü söylemek istercesine başını salladı. Sadece en küçük kardeş emin görünmüyordu. "Ama babam eskiden olduğu gibi çay içmemizi söyledi, değil mi?"

Diğer ikisi sanki bu konuşmayı daha önce yapmışlar gibi ona baktılar. "Senin için söylemesi kolay. Şanslı olan sensin. Mirasınız cebinizdeki para gibi."

"Evet, sadece senin şansın. O şeyi rehin bırakırsan uzun bir süre daha karnını doyurabilirsin."

İki ağabeyin sesi uyuz bir köpeği kovalamaya çalışıyormuş gibi geliyordu. Maomao bir şeyler düşündü. Basen'i başka bir soru sormaya teşvik etmek için ona hafifçe vurdu. Kaşlarını çattı ama yapması gerekeni yaptı. "Müsaadenizle," dedi, kapıya doğru dönerek.

"Bana babanın sana son mesajını tekrar anlatabilir misin?"

"Tıpkı çocuğun dediği gibi," diye cevap verdi ağabeylerden biri.

"Evet, çay partisi yapalım, tıpkı eskiden yaptığımız gibi. Bu ne anlama geliyorsa artık."

Belki de üçünün iyi geçinmesi için bir öğüttü. Geride bırakılacak çok babacan bir tavsiye olurdu. Ancak Maomao'nun ne demek istediğinden emin olmasının bir yolu yoktu ve sadece üç vasiyeti düşünerek bir yere varabileceklerini de düşünmüyordu. Tam ne yapacağını düşünürken genç adamın annesi elinde bir tepsiyle çıkageldi. Odanın ortasındaki uzun masaya her biri için birer fincan çay koydu.

Tekrar ayrılmadan önce tek söylediği ", " oldu. Üç fincan uzun masanın bir kenarına dizilmişti, karşılarında iki tane daha vardı ve çekmeceli dolabın önündeki boşluk açık bırakılmıştı.

İki fincan muhtemelen Maomao ve Basen içindi. Fincanlar Kardeşler oturdular, ama en yakın yere değil; her biri belirli noktaya taşındı, bu da o koltukları uzun süredir işgal ettiklerini gösteriyor.

Hm, diye düşündü Maomao. Işık, göğse doğru uzanan uzun pencereden içeri süzülüyordu. Önündeki koltuk boştu - günün saati göz önüne alındığında, güneş herhangi birinin çay içmek için oraya oturması için çok parlak olmalıydı. Biraz daha ilerlediğinde güneş ışığı sandığa vuracaktı ama ahşapta herhangi bir solma belirtisi yoktu. Belli ki güneş o kadar uzağa hiç ulaşmamıştı.

Solma belirtileri mi? Maomao oturduğu yerden kalktı ve pencereye baktı. Dışarıdaki büyük ağaç yüzünden ışık aslında odaya çok uzun süre düşmeyecekti. Pencerenin önünde durdu ve çekmeceli sandığa baktı. Kilidin konumu onu rahatsız ediyordu. En üstteki üç çekmecenin anahtar delikleri değil, sadece bir çekmecenin kilitli olduğu orta sıra.

Merakla sandığa doğru ilerledi, şaşkınlık içinde

kardeşlerin bakışları. Basen bir elini alnına bastırdı ve yere baktı. Bu hareket oldukça tanıdıktı; Maomao onun Gaoşun'a çok benzediğini bir an fark etti.

Basen içini çekti ve Maomao'ya gizlemediği bir hoşnutsuzlukla baktı. "Bir ipucu mu buldun?"

"Anahtar deliği olan çekmece açılmıyor, doğru mu?"

İkinci oğul, "Eskiden öyleydi ama babam yeterince kurcaladı, artık öyle değil," diye cevap verdi.

"Ve sadece bir anahtar mı var?"

" burası. Ve bizim ihtiyar bize dedi ki - sanırım artık mantıklı olmayan şeyler söylemeyi ne kadar sevdiğini biliyorsunuz - kilidi kırarsak, içinde ne varsa onun da kırılacağını söyledi. Yani onu öylece kıramayız."

Maomao sandığın önüne geçti ve anahtar deliğini inceledi. İçinde bir şey olduğu izlenimine kapıldı.

Belki sandığın da yere yapışmasının bir nedeni vardır, diye düşündü, bildiklerini zihninde evirip çevirerek. Üç kardeşe miras kalanlar: atölye, sandık, kase. Açılmayan çekmece. Ve...

Maomao en küçük kardeşinin Japon balığı kâsesine baktı. "Sorduğum için özür dilerim ama o kase eskiden şu rafta mı duruyordu?" dedi.

"Ee, evet, öyle oldu." Küçük kardeş hâlâ kâsesini tutarak pencereye doğru yürüdü. Bir mendili katladı ve soluk noktaya yerleştirdi, ardından kâseyi koydu. "Eskiden burada bir Japon balığı beslerdik. Ama soğuk onu öldürürdü, bu yüzden kışın sadece en sıcak olduğu öğlen saatlerinde buraya koyduk. Gerçi yıllardır japon balığımız olmadı. Bu kase sadece bir dekorasyondan ibaretti." Biraz hüzünlü bir şekilde gülümsedi.

Hmmm. Maomao düzeneğe hesaplı bir bakış attıktan sonra atölyeden ayrıldı.

"H-Hey, nereye gidiyorsun?" Basen talep etti.

Maomao, "Sadece biraz su alacağım," dedi. Kısa süre sonra geri döndü

ve suyu Japon balığı kâsesine döktü. "Sanırım bir zamanlar içinde bunun gibi su vardı."

"Evet, bu doğru. Ve yan taraftaki tasarım her zaman

bize doğru, ."

Ben de öyle düşünmüştüm, dedi Maomao kendi kendine, tekrar kâseye bakarak.

Işık pencereden girdi ve Japon balığı kasesine vurdu.

Oradan tek bir noktaya odaklandı: Çekmeceli dolap. Özellikle de güneş ışığında parıldayan ortadaki kilide.

"Bunun günün tam saatinde çay içmeyi adet edindiğiniz saat olduğunu varsayabilir miyim?"

"Hey! Burada neler oluyor?" dedi en büyük ikinci kardeş, kâse ile sandığın arasına girerek.

"Geri çekilin!" Maomao bağırdı, daha önce bağırdığından kastetmişti. Yine de etkili oldu: İri adam birden küçülmüş gibi göründü.

"Affedersiniz," dedi Maomao. "Eğer ışın kaçarsa kör olabilirsiniz. Ve bu alanın temiz olması gerekiyor, bu yüzden lütfen mesafenizi koruyun. Aksi takdirde kilit açılmaz." İkisini de yakından izledi, kilidi ve ışığı ve bekledi.

Kimse tam olarak ne kadar sürdüğünü bilmiyordu; kimse saymıyordu. Japon balığı kâsesinden yansıyan ışık azar azar hareket ederek kilidin etrafında ilerliyordu. Sonunda ışık kayboldu; Maomao'nun tahminine göre kestane ağacı tarafından engellenmişti. Şimdi kilidi inceliyordu

Kritik olarak. Metal dokunulduğunda sıcaktı ve garip bir koku algıladı.

"Bunun anlamı ne?" diye sordu biri ama Maomao "Merhumun kansızlık ve mide ağrısı çekmiş olma ihtimali var mı?" diye sordu.

"Evet, yaptı..."

"Ve belki de kusma ve uyuşukluk nöbetleri gözlemlediniz?"

Üç kardeşin bu soru karşısında birbirlerine bakışları Maomao'yu doğru yolda olduğuna ikna etti. Sonra o garip *sanat objesini*, kristali hatırladı.

"Metal işleri konusunda çok bilgili değilim ama burada lehimleme de yapıyor muydu?"

"Evet..."

". Lütfen anahtarla çekmeceyi açın."

"Sana söyledim, uymuyor," diye homurdandı ikinci oğul, ama

Yine de anahtarı kilide soktu. Her şey gibi doğal bir şekilde oturdu. Adam irkilerek anahtarı çevirdi ve bir tıklama sesiyle ödüllendirildi.

"Ne oldu?" dedi en büyük oğul, kardeşleri ise hayretler içinde baktı. Basen bile uygun bir şekilde etkilenmiş görünüyordu. "Özel bir şey yok," dedi Maomao. "Biz sadece babanızın

Son isteğim. Hep birlikte çay içtiniz, tıpkı eskiden gibi." Sonra çekmeceyi sandıktan çıkardı ve masanın üzerine koydu.

herkes . İçinde donuk bir parıltı yayan anahtar şeklinde bir kalıp Çarpıcı bir şekilde, hâlâ sıcak olan bir metal içeriyordu. Maomao parmağıyla metale vurarak, metalin sıcaklığını kontrol etti.

Sertlik. "Bunu çıkarabilir miyim?" diye sordu. "Evet, tabii..."

Kardeşlerin de onayıyla anahtarı kalıptan çıkardı ve elindeki son ısıltılı sıcaklığı hissetti. O zaman

Sandığın içinde denedi, üç çekmecenin de kilidine tam oturdu. Her birini sırayla açtı, daha fazla şaşkın bakışa neden oldu ve şaşkınlık ifadeleri. "Bu şey de ne?"

Boyutları farklı olan çekmecelerin ilk ikisinde metal ve kristale benzeyen bir şey vardı. En büyük çekmecedeki, evin girişini süsleyene benzer mavimsi bir mücevher vardı.

"Korkarım bilmiyorum. Ben sadece bize söyleneni yaptım." Maomao başını salladı ve üç topağı masanın üzerine koydu. Söyleyecek başka bir şeyi yoktu.

"Lanet olsun. Birbirinize dostça davranın, diyor! Cehennem gibi! Babam bize son bir şaka yapmaktan kendini alamadı!" diye haykırdı büyük oğul.

"Mezarına kadar gülmüş olmalı!" dedi ikincisi.

Üçüncü adam, en genç olanı, üç topağa bakarken sessizdi. Sonra sandığın çekmecelerini inceledi.

Maomao yarı iyileşmiş yanıklarıyla ellerini tekrar gördü. Ağabeylerinin parmaklarında hiçbir iz yoktu.

Çırak görür, çırak yapar, belki? diye merak etti. O sözleri hatırladı: bu sözler, bir zamanlar

babasını ziyaret etmişti; bir zanaatkârın kusursuz havası vardı. Ayrıca babasının ona verdiği tavsiyeyi de hatırlıyordu.

babasının getirmiş olduğu otları, babasının yaptığını düşündüğü şeyleri taklit ederek karıştırmaya çalışıyor ve sonunda zehirleniyordu. Kendisi. Gelecekte, babası önce ona sorması gerektiği konusunda ısrar etti.

Maomao, yaşlı zanaatkârın neyin peşinde olduğunu gören tek kişinin bu en küçük çocuk olduğundan şüpheleniyordu. Lehimleme işlemi Birkaç farklı metal türünü bir araya getirerek normalden daha düşük bir sıcaklıkta erimelerini sağlamak. Maomao böyle bir kombinasyonun mümkün olduğunu biliyordu: kurşun ve kalay. Bunu nereden biliyordu ki?

Çünkü kurşun zehirliydi, tabii ki. Bir keresinde bir kurşun eriterek kendini zehirleyen metal işçisi. Bir de arka sarayda popüler olan yüz beyazlatıcı pudra vardı: babası ona bunun kurşun bazlı olduğunu söylemişti.

Ya üç metal parçasından ikisi kurşun ve kalay olsaydı ve bunları üçüncü parçayla karıştırarak tamamen yeni bir metal elde edilebilseydi?

yarattı? Japon balığı kasesi ışığı odaklamıştı, doğru, ama çok uzun süre değil. Metalin erime noktası belli ki çok düşüktü. Ve son olarak, belki de en önemlisi, yaşlı zanaatkâr çekmeceleri farklı boyutlarda yapmıştı, oldukça kasıtlı görünüyordu.

Maomao daha fazla bir şey söylemesine gerek olmadığından emindi ama eklemek istediği bir şey vardı. Yanına gitti ve en küçük kardeşe hitap etti. "Bir kuruluştaki Zevk bölgesindeki Verdigris Evi'nde Luomen adında bir eczacı var. Önemli başarılarla imza atmış bir şifacı. Eğer kendinizi iyi hissetmezseniz, lütfen onu ziyaret etmenizi tavsiye edeyim."

"Ah-evet, teşekkür ederim," dedi genç adam, istemediği bu tavsiye karşısında şaşırılmıştı. Maomao başını yavaşça eğdi; en genç Kardeş kibarca veda ederken diğer ikisi tartışmaya devam etti. Maomao hepsini geride bıraktı.

Basen'in yüzündeki ifadeyi fark etti; artık her zamankinden daha memnun görünmüyordu. Belki de haddini aştığını fark etti. ve onun arkasında yürümeye başladı. Bundan sonra olanların Maomao ile hiçbir ilgisi yoktu. Akıllı üçüncü oğul cömertlik göstermeyi mi seçti, yoksa zor kazanılan sırrı kendine saklamayı mı? kendisi, onun için aynıydı.

Bölüm 6: Makyaj

Maomao akşam yemeği için hazırlanırken Jinshi, "Makyaj hakkında çok şey biliyor musun?" diye sordu.

Soru tamamen damdan düşer gibi geldi. *Bunu neden soruyor ki?* diye düşündü Maomao, şaşkınlığını gizlemek için hiçbir çaba sarf etmeden. Uzun zamandır ilk kez kendini ona bir tırtılı inceler gibi bakarken buldu - aslında bunu yapmak istememişti.

Jinshi işten yeni dönmüştü. Suiren kıyafetlerini değiştirmesine yardım ediyordu. Bilmek istediği şey bu muydu?

Zevk bölgesinde büyüyen birinin makyaj yapmanın temellerini ozmoz yoluyla öğrendiği doğrudu ve Maomao bazen ilaçların yanı sıra kozmetikler de hazırlıyordu. Bu konuda epeyce bilgi sahibi olduğunu inkâr edemezdi.

"Birine hediye mi vermek istiyorsunuz?" "Yanlış anladınız. Bu benim için."

Bu Maomao'yu çevirdi. Gözleri dipsiz siyah çukurlara dönüştü, boş ve bomboştı. Artık ölü bir böceğe ya da bir çamur birikintisine bakıyormuş gibi bile görünmüyordu.

"Ne hayal ediyorsun?" Jinshi tersledi. Başka ne hayal ediyor olabilirdi ki? Makyajlı Jinshi. Bu konuyu açan oydu.

Makyaja falan ihtiyacı yok! diye düşündü Maomao. Daha şimdiden cennetten çıkmış birinin güzelliğine sahipti. Gözlerinin etrafına bir tutam kıpkırmızı, dudaklarına bir tutam ruj ve bir çiçek Alındaki işaret ulusu dize getirmeye yetecekti. Tarih anlamsız savaşlarla doluydu ve birkaç tanesinden fazlası

Onlara, iktidar koltuğuna çok yakın olan güzel bir kadın neden olmuştu.

Ve bu adam, cinsiyeti tamamen aşma potansiyeline sahipti. "Bu ülkeyi yok etmek mi istiyorsun?" Maomao açıkça sordu.

"Bu da nereden çıktı şimdi?!" Jinshi dış ceketini giyip bir sandalyeye oturarak haykırdı. Maomao ona toprak bir kaptan congee servis etti. İyi, tuzlu denizkulağından yapılmıştı ve zehirli olup olmadığını test etmek için aldığı ısırik çok lezzetliydi. O biliyordu ki Jinshi'nin işi bitmişti, Suiren kalanları onunla , bu yüzden acele etmesini ve hepsi soğumadan yemesini diledi.

"Kullandığınız o şeyi nasıl yapıyorsunuz?" Jinshi burnunu göstererek sordu.

Ah... *Çillerim*, diye düşündü Maomao ve sonra aklına geldi. Güzelliği zaten o kadar etkileyiciydi ki bunu arttıracak hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Ama belki de onu köreltecek bir şeye. "Kuru kili yağda eritiyorum efendim. Ürünün özellikle koyu olmasını istersem, kömür veya kırmızı dudak pigmenti karıştırıyorum."

"Hmm. Peki bunu kısa sürede yapabilir misin?"

Maomao cüppesinin kıvrımlarından bir istiridye kabuğu çıkardı. İçinde sıkıca paketlenmiş kil vardı. "Şu anda yanımdakilerin hepsi bu kadar, ama bana bir gece zaman verin, kolayca daha fazlasını yapabilirim."

Jinshi istiridye kabını aldı, içindekilerden bir kısmını parmağıyla aldı ve elinin arkasına sürdü. Maomao, neredeyse porselen olan teni için biraz fazla koyu olduğunu düşündü. Karışımı inceltmesi gerekecekti.

"Bunu siz mi kullanacaksınız, efendim?"

Jinshi usulca kıkırdadı. Bu gerçek bir cevap değildi ama Maomao bunu bir evet olarak kabul edebileceğini düşündü.

"Bir erkeğin yüzünü değiştirebilecek herhangi bir ilaç biliyorsanız, bunu duymayı çok isterim," dedi hafifçe.

Şaka yapıyordu ama Maomao cevap verdi: "Böyle şeyler var, ama asla geri dönüşü olmaz." Örneğin cila, işi çabucak hallederdi.

Jinshi gergin bir gülümsemeyle, "Sanırım öyle," dedi. Bunu istemezdi ve buradaki hiç kimse de istemezdi. Maomao Böyle bir şey yapmaya cüret ederse kendisini parçalara ayrılmış ve hayvanlara yem edilmiş olarak hayal edebilirdi.

"Aynı etkiyi yaratabilecek bazı teknikler var efendim," dedi.

"Lütfen, o zaman." Jinshi gülümsedi.

beklemeye başladı ve sonunda yemeye koyuldu. O Mükemmel pişmiş tavuk etinin tadını o kadar çok çıkarıyordu ki Maomao artık yemekten ümidini kesmişti. Suiren tepsiyi kaldırdığında, üzerinde sadece tek bir lokma kalmıştı.

"Beni tamamen başka biri yapmanı istiyorum," dedi Jinshi.

Acaba ne planlıyor, diye düşündü Maomao ama hayatına sormaktan daha fazla değer veriyordu. Ayrıca, bilmekle kazanacağı hiçbir şey yoktu. Sadece kendisine söyleneni yapması gerekiyordu. "Pekâlâ," dedi ve sonra Jinshi'nin yemeğine devam etmesini izledi, sessizce onu acele etmeye çağırdı. Abalone congee çok güzel görünüyordu.

Ertesi gün, Maomao her şeyiyle bir bez hazırladı. ihtiyacı vardı: bir miktar makyaj malzemesi, inceltilmiş ve yardımcı olacağını düşündüğü birkaç şey daha. Her zamankinden daha erken vardığında Jinshi'nin özel odasının ışıklarının çoktan yandığını gördü. Evin efendisi banyosunu bitirmiş ve bir kanepeye uzanmış, bir yandan da

Suiren saçlarını kuruladı. Sadece bir soylu böyle bir lüksü bilebilir ya da bekleyebilirdi. Kıyafeti her zamankinden daha sadeydi ama her hareketi aristokrat geçmişine ihanet ediyordu.

"Günaydın," dedi Maomao, sanki bunun hiç de iyi bir şey olduğunu düşünmüyormuş gibi bakarak.

"Günaydın," diye cevap verdi Jinshi, kendi adına son derece memnun görünüyordu; her an mırıldanmaya başlayabilirmiş gibiydi.

"Bir sorun mu var? Böyle fırtınalı bir görünüm için erken görünüyor."

"Hiç de değil, efendim. Ben sadece bir günü daha mükemmel bir güzellikte geçireceğiniz gerçeğini düşünüyordum."

"Bu da ne? Bana çemkirminin yeni bir yolu mu?"

Belki kulağa öyle geliyordu ama gerçek buydu. Jinshi'nin saçları dökülürken ışığı yakaladı. Maomao, parıltısına bakılırsa çok güzel bir kumaşa dönüşmüş olabileceğini düşündü.

"Bugün işini yapmak istemiyor musun?" dedi.

"Evet, efendim. Ama *tamamen* başka biri olmak istediğinizden emin misiniz?"

"Evet. Dün gece söyledim."

"O halde, ..." Maomao, Jinshi'nin yanına doğru ilerledi, kıyafetinin kollarını ve yüzüne doğru itti.

"Aman ," dedi Suiren. Jinshi'nin saçını taramayı bıraktı ve Gaoshun'u da yanına alarak aceleyle odadan çıktı. içeri girmeye çalıştılar. (Yine de fazla uzağa gitmediler: kesinlikle sessizce olanları izleyemeyecekleri kadar uzağa değil).

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Jinshi'nin sesi çatlamak üzereydi.

Kendisine bir görev verildiğinde, Maomao ancak o görevi iyi şekilde yerine getirdiğinde kendini doğru hissedirdi. Jinshi'yi tanınmaz hale getirmesine yardımcı olacak bir dizi araç toplamıştı.

Hiçbir fikri yok, mi? Maomao düşündü. "Hiçbir sıradan insan bu kadar güzel parfüm kullanmaz," dedi. Jinshi'nin seçtiği kıyafet bir kasabalıya ya da belki de daha alt düzey bir devlet memuruna aitti. Denizin ötesinden egzotik, pahalı kokulu ağaçlar getiren gemilerle herhangi bir teması ya da bağlantısı olabilecek türden bir insan değildi. Maomao'nun koku alma duyusu özellikle keskindi ve şifalı bitkileri zehirli olanlardan ayırt etmek için geliştirilmişti. Odaya girer girmez Jinshi'nin parfümünü fark etmişti ve kötü mizacının nedeni de buydu. Suiren muhtemelen yardımcı olmaya çalışarak kıyafeti parfümlemişti ama açıkçası işleri daha da kötüleştirmişti.

"Bir genelevdeki çeşitli müşteri türlerini nasıl ayırt edeceğinizi biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum. Belki vücut tiplerinden ya da kıyafetlerinden?"

"Bunlar olasılık dahilinde ama başka bir yol daha var. Koku."

Tatlı bir koku yayan aşırı kilolu müşteriler hastaydı ama büyük olasılıkla zenginlerdi. Aynı anda birden fazla parfüm sürerek zararlı bir miasma yaratanlar, sıradan fahişelere ve çoğu Muhtemelen cinsel bir hastalığı vardı; hayvan gibi kokan genç ise sağlıklı bir şekilde banyo yapmadığına işaret ediyordu.

Verdigris House'un ilk kez gelen müşterileri tanıştırmadan kabul etme gibi bir alışkanlığı ama arada bir biri yaşlı madamı ikna edip içeri girmeyi başarırdı. Bu tür insanların neredeyse her zaman mükemmel müdavimler haline gelmesi, yaşlı kadının müşterilerini nasıl değerlendireceğini bildiğini gösteriyordu.

"Her neyse, ihtiyacımız olan ilk şey farklı bir kıyafet. Ve başka bir şey daha." Maomao küvete gitti ve bir kova aldı.

hala ılık olan suyu Jinshi'ye getirdi. Suiren ve Gaoshun endişeyle onu izlediler. Maomao orada olduğu için Gaoshun'u bir ayak işine gönderdi. Hazırlananlardan giysilere de ihtiyaçları olacaktı.

Şimdi bez çantasından küçük deri bir kese çıkardı. Parmaklarını içine daldırdı ve parmaklarından, su dolu kovanın içinde erittiği yapışkan yağ damladı.

"Sıradan insanların yapmadığı tek şey her gün banyo yapmaktır," diye onu bilgilendirdi. Elini kovada ıslattıktan sonra Jinshi'nin saçlarında gezdirdi. Maomao'nun eli Jinshi'nin saçlarından birkaç kez geçtiğinde, Jinshi'nin parlak bukleleri parlaklığını kaybetmeye başladı. Dikkatli davrandığını düşünüyordu ama bu konuda Suiren kadar deneyimli değildi, Jinshi'nin bu kadar huzursuz görünmesinin nedeni de bu olmalıydı.

Saçını çekmemeye dikkat etmeliyim, diye düşündü Maomao, kendisi de biraz gerginleşerek. Unutmak çok kolaydı, ama bu yüce şahsiyet çok fazla hoşnutsuz olursa başı ile omuzları arasında kalıcı bir çatlğa neden olabilirdi.

Bir zamanlar Jinshi'nin başını süsleyen parlak ipek teller donuk kenevirlere dönüştüğünde, Maomao onun saçlarını arkadan bağladı. Düzgün bir saç bağı değil, bir bez parçası kullanmıştı. Yeni kişiliği için, amacına hizmet ettiği sürece her şey iş görürdü.

Maomao kovayı kaldırıp ellerini yıkadığında, Gaoshun tam da istediği şeyle geri dönmüştü. *İşte bu* iyi bir yardımdı.

"Bundan tamamen emin misin?" Gaoshun belirgin bir şekilde tedirgin görünerek sordu. Yanı başındaki Suiren tiksintisini gizlemek için hiçbir çaba göstermiyordu. Böylesine uzun süredir hizmet eden bir hanımefendinin gördüklerine inanmasının zor olduğuna şüphe yoktu.

Gaoshun büyükçe ve çok iyi kullanılmış bir halk giysisi almıştı. En azından yıkanmıştı ama kumaş yer yer incelmışti ve ilk sahibinin misk kokusu hâlâ üzerine sinmişti.

Maomao kıyafeti burnuna götürdü ve şöyle dedi "Hatta biraz daha pis kokulu bir şey tercih ederdim." Suiren şimdi gerçekten şaşkın görünüyordu, elleri yanaklarındaydı. Konuşacak gibi oldu ama Gaoşun elinin bir hareketiyle onu susturdu. Yine de kendi kaşlarının çatıldığını gizleyemedi.

Maomao, Suiren için üzülyordu ama yine de kadının ruhunu sınamak için yapması gereken çok şey vardı. "Jinshi Usta, lütfen soyunun."

"Şey... Evet. Kesinlikle," dedi Jinshi ama sesi pek emin gelmiyordu. Maomao onun isteksizliğine aldırış etmeden odanın koşuşturarak amacına hizmet edecek bir şeyler aradı. Birkaç mendil buldu, ardından çantasından birkaç bağlama bezi çıkardı.

"İkinizden bana yardım etmenizi isteyebilir miyim?" diye sordu gergin izleyicilere. İkisini de içeri çekti ve Gaoshun'a Jinshi'nin tenine sarması için bir mendil verdi. Neredeyse göksel bir güzelliğe sahip bir adam olabilirdi ve belki de çoğu erkeğin sahip olduğu önemli bir parçaydı, ama yine de Jinshi'nin Gövdesi oldukça kaslıydı. Sadece iç çamaşırlarıyla üşüyeceğini düşünmüş olmalı ki pantolonunu üzerinde bırakmıştı. Maomao, odanın yeterince sıcak olduğunu düşünmüştü, Belki de ona karşı çok cömert davranmadığını fark etti ve mangala biraz kömür ekledi.

Gaoshun mendilleri Jinshi'nin etrafına sardı, Suiren onları tuttu ve Maomao da bezlerle onları yerlerine sabitledi. İşlerini bitirdiklerinde, Jinshi oldukça iri bir bedene sahip olmuştu. Siluet. Biraz büyük gelen giysiler şu anda tam oturuyordu. Maomao, Jinshi'ye pek de ortalama olmayan bir vücut tipi vermişti ve parfümünün son izleri de yakında kıyafetlerdeki koku tarafından aşılacaktı. Jinshi'nin açık ve net bir şekilde hâlâ kendisine ait olan tek şey olan yüzü, yeni bedeninin üzerinde süzülürken çok tuhaf görünüyordu.

"Pekala, o zaman bir sonraki şeye geçelim." Maomao bir gece önce hazırladığı makyaj malzemelerini çıkardı. Jinshi'nin cilt tonundan biraz daha koyuydu. Parmaklarıyla nazikçe uygulamaya başladı. Tanrım, diye düşündü, *kelimenin tam anlamıyla ona dokunabilecek kadar yakınım ve o hâlâ inanılmaz derecede güzel*. Sadece hiç Yüzünde kıllar vardı; vücudunda hiç kıl yok .

Fondöteni iyice uyguladıktan sonra muzip bir düşünce geldi. Sonuçta, bir daha ne zaman böyle bir şans olacaktı? Bir daha ne zaman Jinshi'nin bir kız gibi giyinmesi halinde ne kadar güzel olacağına dair merakını gidermek için bir fırsat mı?

Maomao aletlerinin arasından kırmızı pigment içeren bir kabuk çıkardı. Serçe parmağını içine daldırdı ve birazını Jinshi'nin dudaklarına dikkatlice sürdü.

Sonra Maomao sustu. Gaoshun ve Suiren'in de aynı şekilde nutku tutulmuştu. Her biri önce rahatsız, sonra derin bir çelişki içinde görünüyordu, sonra hepsi birbirlerine baktı ve başlarını salladı.

"Neler oluyor?" Jinshi sordu ama kimse cevap vermedi. Zihinleri çok daha büyük bir şeyle doluydu. Belli ki hepsi aynı şeyi düşünüyordu: Sadece üçünün bir araya gelmesi bir lütuftu. o anda oradaydılar. Eğer başka biri olsaydı kadın ya da erkek olsun, bu bir trajedi olurdu. Ne kadar yüce olursa olsun, dünyanın görmemesi gereken bazı şeyler vardı. Jinshi'nin sadece bir tutam dudak rengiyle en azından birkaç küçük köyü yerle bir edebilecek güce sahip olduğunu fark etmek korkutucuydu.

Maomao, "Bir şey yok efendim," dedi ve Suiren'in uzattığı mendili alıp Jinshi'nin dudaklarına sertçe sürterek her şeyi çıkardığından emin oldu.

"Ah, bu çok rahatsız edici. Bu da neydi böyle?" "Dediğim gibi efendim, önemli bir şey değil."

"Hiçbir şey yok, sizi temin ederim," diye ekledi Suiren. "Hiçbir şey yok efendim," dedi Gaoshun.

Jinshi üçü arasındaki bu ani uyum gösterisine şüpheyile yaklaştı ama başka soru sormadı. Maomao bu anlık dikkat dağınıklığını aklından çıkardı ve işine geri döndü.

Bir sonraki adım biraz daha koyu renklendirme gerektiriyordu. Pigmentin bir kısmını yüzüne sürerek gözlerinin altında torbalar oluşturdu.

Hazır başlamışken her iki yanağında da birer ben denedi. Zarifçe kavisli kaşlarını yavaş yavaş kalınlaştırdı, önce bir tarafta sonra diğer tarafta dikkatlice çalıştı.

Yüz hatlarını değiştirmenin yolları vardı ama yakından bakıldığında bunun makyaj olduğu anlaşılabilirdi, bu yüzden Maomao bu adımdan vazgeçmeye karar verdi. Bir kadında biraz makyaj sorgulanmayabilirdi ama bir erkeğin yüzünde şüphe uyandırırdı. Bunun yerine, profilini değiştirmek için Jinshi'nin yanaklarına pamuk doldurdu. Gaoshun ve Suiren onun bu kadar ileri gitmesine şaşırarak baktılar ama henüz işi bitmemişti. Kalan pigmenti buraya sürdü ve Orada etkiyi tamamlamak için. Örneğin, tırnaklarının altındaki bir parça madde onu kesinlikle pis gösteriyordu.

Ellerinin çok güzel görünmesine izin veremem, diye düşündü. Jinshi'nin elleri de gövdesi gibi belirgin bir şekilde erkeksiydi. Maomao onu her zaman daha önce hiç ağır bir şey kaldırmamış biri sanmıştı.

Bir çift yemek çubuğundan ya da yazı fırçasından çok daha güçlü bir eli vardı ama avuç içlerinde fark edilebilir nasırlar vardı. Onu hiç pratik yaparken görmemiş olmasına rağmen kılıçla ya da belki de bir savaş asasıyla eğitildiğini ima ediyordu. Bunlar bir hadımın normalde ihtiyaç duyacağı beceriler değildi. Yine de Jinshi'nin neden dövüş sanatları eğitimi almış olabileceği gibi önemsiz bir şeyi merak edecek merakı kendinde toplayamadı; bunun yerine ellerini sistematik olarak kirletmeye devam ederek sıradan bir kasaba insanınıninkine dönüştürdü.

"İşin bitti mi?" Maomao kozmetik ürünlerini ve aletlerini toplamaya başladığında Jinshi terini silerek sordu

Kaş. Muhteşem haremağası ortadan kaybolmuş, yerine pek de sağlıklı görünmeyen hantal bir şehir sakini gelmişti. Yüzü eski halini koruyordu. çekici bir simetriye sahipti, ancak çıkık göbeği, ellerindeki lekeler ve gözlerinin altındaki koyu renkli torbalar pek de sağlıklı olmadığını gösteriyordu.

Yaşam tarzı. *Hâlâ* bir sahne oyununda kendisine kadın rolleri verilebilecek biri gibi görünmesi, doğal güzelliğinin ne kadar sorun yaratmaya meyilli olduğunu gösteriyordu.

"Aman Tanrım, bu gerçekten benim genç ustam mı?"

Suiren dedi ki. "Bana öyle hitap etme."

Suiren tüm süreci başından sonuna kadar görmüştü ve dönüşüm onu bile şaşırtmıştı. Şimdi, Jinshi sarayın neredeyse hiçbir yerinde tanınmadan hareket etti. En azından görünüşüyle tanınmıyordu.

Maomao kesesinden bir bambu silindir çıkardı. Tıpasını çekti, içindekilerin bir kısmını bir bardağa boşalttı ve Jinshi'ye verdi. Şüpheli bir şekilde baktı ve kaşlarını çattı. Maomao, karakteristik, burnu sızlatan kokudan şüphelendi. Bir dizi farklı uyarıcının bir kombinasyonuydu ve dürüstçe konuşmak gerekirse, tadı pek iştah açıcı denemez.

"Bu tam olarak nedir?"

"Kendi tasarladığım özel bir içki. Dudaklarınıza değecek şekilde yavaşça için ve sonra yutun. Dudaklarınızın ve boğazınızın şişmesine neden olacak ve böylece sesinizi değiştirecektir. Önce ağzınızdaki pamuğu çıkarmak isteyebilirsiniz."

Jinshi farklı görünebilir ve hatta farklı kokabilirdi, ancak bazı insanlar o ballı sesi duyduklarında onu anında tanırlardı. Eğer

Maomao bir şeyler yapacaktı ve bunu doğru yapacaktı. "Oldukça acı," diye ekledi Maomao, "ama endişelenmeyin. Bu acı değil. zehirli."

Toplu bir şaşkın sessizlik onu karşıladı. Maomao bunu görmezden geldi ve çalışma alanını temizlemeye devam etti. Günün geri kalanında izin almak için izin almıştı. Son bir yıldır ilk kez

Bu arada, zevk mahallesine geri dönebilecek ve hepsinden önemlisi, çok sevdiği karıştırma ve karışım işlerini biraz yapabilecekti. çok. Bu düşünce onu alışılmadık derecede neşelendirdi, ancak geçit töreni hızla yağmur altında kaldı.

"Xiaomao, bugün eve gideceğini , değil mi?"

"Elbette efendim. anda ayrılmak ," dedi. Gaoshun bunu gülümseyerek karşıladı, sanki bunun mükemmel olduğunu söylemek ister gibiydi. Bu, suskun yardımcının alışılmadık bir ifadesiydi.

"Bu durumda, siz de Üstat Jinshi ile aynı yoldan gideceksiniz," dedi.

Ugh! Blargh! Maomao hemen düşündü. Onu kurtaran şey, tiksintisini belli etmemesiydi ama muhtemelen yüzünden okunuyordu.

Gaoshun, en az Maomao kadar şaşkın görünen Jinshi'ye şöyle bir baktı. Ağzı hafifçe açık kalmıştı. "Görünüştünüzü değiştirmek için onca zahmete katlandınız efendim. Her zaman yaptığınız gibi aynı refakatçiyle seyahat etseydiniz bu etkiyi zayıflatırdı."

"Tanrım, bunu hiç düşünmemiştim," dedi Suiren yüzünde bir gülümsemeyle.

Abartılı bir baş sallama, ikisinin de bunu çok önceden düşündüklerini gösteriyordu.

"Ne demek istediğimi anlıyor musunuz, Usta?" Gaoshun söyledi. Bu konuda alışılmadık derecede hevesli görünüyordu. Büyük olasılıkla Jinshi'yi bir kez olsun başkasına yüklemiş olmaktan memnundu.

"Evet. Evet, bu çok yardımcı olur." Birden Jinshi de gemiye bindi.

Maomao *bunun işe yaramayacağını* düşündü. "Son derece üzgünüm," dedi, "ama korkarım benim yanımda bile Jinshi Usta aynı sorunu yaşayacaktır."

Yeni ve daha az dikkat çekici görünümüyle, Jinshi'nin böyle sade bir refakatçiye sahip olmasının uygun olacağı doğrudu.

Maomao, ama bazı çevrelerde onun özel hizmetçisi olduğu zaten biliniyordu. En ufak bir tanınma ihtimaline karşı birlikte seyahat etmemeleri en iyisi olurdu.

Ah, ama o kurnaz yaşı hıımefendi, Suiren: bu fikri gülümseyerek karşıladı ve reddetti. Elinde bir Lake kutudan bir çift kaş ve süslü bir saç çubuğu çıkardı. "O zaman sanırım senin de kılık değiştirmen gerekiyor Xiaomao," dedi ve gülümseyen gözlerinde Maomao'nun daha fazla itiraz etmesini engelleyen keskin bir ifade vardı.

Yine de bu rahatsız edici önsezi gittikçe ktleştii.

Bölüm 7: Şehirde Bir Gezinti

Jinshi'nin odasından dış kapısına kadar bir arabaya bineceklerdi. Maomao'nun efendisini dramatik ve başarılı bir şekilde dönüştürmesi iki ucu keskin bir kılıçtı: Jinshi'ye benzeyen bir adamın artık sarayda aylak aylak dolaşması şüphe çekecekti.

Burada en düşük hizmetçilere ve uşaklara bile yarı yarıya düzgün kıyafetler verilirdi.

Dışarı çıkarken daha şık kıyafetler giymek bariz görünebilirdi ama Jinshi'nin midesinin

Yapay olarak doldurulduğu için daha sonra kıyafet değiştirmek zor olacaktı. Bu durum, her şeyin mükemmel olmasını isteyen ve Jinshi'nin kendi güzelliğini anlayamamasına oldukça öfkelenen Maomao için bir rahatsızlık kaynağıydı.

Arabadan sessiz bir yerde indiler ve Maomao hemen Jinshi'ye eleştiriler yöneltmeye başladı.

"Jinshi Usta, duruşunuz çok iyi. Biraz kambur dur!" Jinshi o anda sanki bir ip varmış gibi dimdik duruyordu.

başını cennete bağlıyor.

"adına konuş," diye homurdandı. "Biraz ağır oldu formaliteler, değil mi? Ve adımları kullanma, amacından sapıyor!" Sesi sertti, tıpkı şu anda görünüşte olduğu adam gibi.

Maomao özel olarak haklı olduğunu kabul etti. Ama bu durumda, Ona ne demeliydi? Gözlerini kıstı ve Jinshi'ye dikkatle baktı. İstemeden de olsa, sanki bir fenerin üzerine kanat çırpmış bir güveyi inceliyormuş gibi görünmesine neden oldu. Jinshi'nin ifadesi tarif edilmesi zor bir şeye dönüştü.

"Size nasıl hitap edeyim efendim?" Maomao sonunda sordu.

"Güzel soru," dedi Jinshi çenesini sıvazlayarak. Bir süre düşündükten sonra, "Bana Jinka deyin," dedi.

Jinka mı? Maomao düşündü. Özellikle garip değildi ve bunu kullanmaktan mutluydu, ancak *ka* karakterinin *kasıtlı* seçimi, ki

"çiçek" anlamına gelen bu ismin bir erkek ismi olması biraz şaşırtıcıydı. Ama yine de "Jinshi" dünyadaki en erkeksi isim de değildi. Maomao kısa bir süre Jinshi'yi kadın kılığına sokmadığı için pişmanlık duydu ama sonra bir parça allık sürdüğünü hatırladı ve şöyle düşündü daha iyi. Başını iki yana salladı: Jinshi asla kadın kıyafetleri içinde görünmemeli, yoksa dünya kendini parçalara ayırır.

"Pekâlâ o zaman, Üstat Jinka-" diye başladı Maomao ama Jinshi'nin ona ters ters baktığını fark etti. Ah, evet. Resmîyet. "Jinka, o zaman. Hayır.

onurlandırıcı ifadeler, hürmet yok." Maomao sarayda kullanılan süslü kibar konuşma tarzının üstesinden gelmenin zor olduğunu düşünüyordu, ancak zihninde tamamen gündelik bir dil daha da zordu. Peki neydi bu

Jinshi'nin gözlerindeki parıltı? Onu hastalıklı göstermek için o kadar uğraşmıştı ki, eğer çok memnun görünürse bu illüzyonu yerle bir edebilirdi.

"Mükemmel, leydim," dedi, ses tonu biraz alaycıydı. "Ha?"

Maomao ona bakakaldı ve Jinshi genişçe sıırıttı. "Bu konuşma tarzının en uygunu olduğunu düşünüyorum, Görünüşlerimize bakılırsa," dedi Maomao'yu bir aşağı bir yukarı süzerek.

Maomao'nun kılık değıştirmesi Suiren tarafından ayarlanmıştı. kendi kızından kalma kıyafetleri giydirdi. Üzerlerinde bir kafur kokusu vardı, ama markası ve malzemesi mükemmel ve özenli bir tasarıma sahipti, bu yüzden modanın dışında görünmüyorlardı. Saçları özenle toplanmış ve bir saç çubuğuyla sabitlenmişti. Gerçekten de varlıklı bir genç bayan imajı çiziyordu.

Maomao dudaklarını büzdü ve koşar adımlarla uzaklaştı. "Hadi şu işi bitirelim."

"Evet, hanımefendi."

Maomao alışkın oldukları rollerin bu şekilde tersine dönmesinden son derece rahatsız olmuştu ama Jinshi hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi görünüyordu.

Jinshi'nin varış noktası eğlence bölgesinin hemen dışındaki bir restorandı. Görünüşe göre orada bir tanıdığıyla buluşacaktı ama Maomao ayrıntıları öğrenmek için ısrar etmedi. Çok fazla soru sormamanın, dünyada ayakta kalmanın akıllıca bir yolu olduğunu düşünüyordu.

Yine de Jinshi ve Gaoshun tarafından bir şekilde kullanıldığını hissetmekten kendini alamadı. *Belki de biraz daha umursamaz davranmalıyım*, diye düşündü caddede yürürken. Bu yol bir pazara ev sahipliği yapıyordu.

mallarını pazarlayan tüccarlarla dolup taşıyordu. Yapraklı yeşil sebzeler yılın bu zamanında hâlâ çok azdı ama bol miktarda yağlı daikon vardı. Maomao'ya bir miktar bozuk para verilmişti; belki de bu parayla bir şeyler alabileceğini düşünüyordu.

Birisi onu yakasından tuttuğunda, birisi onun için bir tavuğun boynunu sıkarak ve biraz daikon ile haşlar.

"Ne oldu?" diye sordu. Jinshi yüzünde çok üzücü bir sırıtişla ona bakıyordu.

"Alışverişe mi gideceksin?" dedi.

"İstediğim bir şey gördüm. Gidip onu alacaktım." "Öyle mi görünüyorsun?"

Onun ne demek istediğini anladı. Yanında bir görevli bulunduracak kadar varlıklı olan bir kadın, bırakın tavuk kestirmeyi, kendi ürünlerini satın alırken bile ellerini kirletmezdi. Maomao baktı

özlemle sebzelere baktı. *Ama bunu babam için yapmak istiyorum...*

diye düşündü. Babam hem bir doktor hem de *mükemmel* bir eczacıydı, ama göze batan bir kusuru vardı: tartma konusunda tam bir yetersizlik

kâr ve zarar. Bu nedenle, eczacının işi hayatının geri kalanında lüks yiyecekler yemesini sağlaması gerekirken, bunun yerine

Sert bir esintide yıkılacakmış gibi görünen bir kulübe. Elbette, yiyecek bulamadığı için gerçekten açlıktan ölecek gibi görünseydi, yaşlı madam muhtemelen yiyecekleri ona akıttırdı.

Maomao suratını asarak yürümeye devam etti. Jinshi hâlâ onun uşağı gibi davranmaya çalışıyordu ama uzun bir yürüyüşü vardı ve daha ne olduğunu anlamadan onun önüne geçmişti. Maomao ona yetişebilmek için hızını arttırmak zorunda kaldı. *Hrm*, diye düşündü, *daha gidecek çok yolu var*.

Jinshi'nin gözleri hâlâ parlıyordu. En azından aval aval bakmamayı başarmıştı ama belli ki bulunduğu yerden ve yaptığı şeyden keyif .

Onun gibi şımartılmış bir aristokrat için sıradan bir pazar yeni bir manzara olmalıydı. Maomao Jinshi'yi solladı ve ona ters ters baktı.

Dikkatsiz davrandığının farkına varmış gibiydi ve bir an için azarlanmış gibi göründü ama sonra hiçbir şey olmamış gibi tekrar yürümeye başladı. En azından bu sefer Maomao'nun arkasında kalmıştı.

Maomao yüksek sesle bir şey söylemedi ama kendi kendine, *eve döndüğümde tarlanın nasıl olduğuna bakmalıyım*, diye düşündü. Parmaklarını büktü, orada hangi bitkileri bulabileceğini hayal ederken saydı. *Acaba pelin otu henüz çıkmadı mı? Ve butterbur toplanmaya hazır olsaydı ne kadar müthiş ?* Yine de yüksek sesle bir şey söylemedi. Jinshi'nin hemen yanı başında belirmediğini fark ettiğinde kendini biraz et ve miso ile butterbur kızartırken hayal ediyordu.

"Ne oldu efendim?" Maomao, Jinshi'ye ters ters bakarak ve istemeden de olsa her zamanki saygısına geri dönerek, "Ne oldu efendim?" dedi. Jinshi'nin bir şeyler söylemek için can attığı belliydi.

"Neden bu kadar sessizsin?" diye sordu, her zamanki açık sözlülüğünü takınarak.

Neden hiçbir şey söylemiyordu? Gerçekten de tek bir nedeni olabilirdi, değil mi? "Söyleyecek bir şeyim olmadığı için mi?"

O sadece gerçeği söylemişti, ama görünüşe göre bu bir Hata. Jinshi dudağını ısırды ve yüzünde anlaşılmaz bir ifade belirdi. Maomao onun gözyaşlarına boğulmasından endişe etmiyordu - o küçük bir çocuk değildi - ama yine de tamamen acınası görünmeyi başarmıştı.

Ona karşı daha kaba davranmam gerektiğini söyleyen oydu! Maomao düşündü. Zaten normalde sohbet başlatacak bir tip değildi. Bu yüzden konuşacak özel bir şeyi olmadığına ve kimse ona özel bir soru sormadığına, sükunetini koruma eğilimindeydi. Bunun bu adam için neden bu kadar şok edici olduğu onu şaşırtmıştı.

Ne yapacağını düşünerek gergin bir şekilde ensesini kaşıyordu ki bir et şiş tezgâhı göründü. Hızlı adımlarla koşmaya başladı ve tezgâhın arkasındaki adamdan iki şiş sipariş etti. Mükemmel şekilde kızarmış tavuğa bakmak et ağzını sulandırdı.

"Dene bakalım," dedi ve şişlerden birini Jinshi'ye uzattı. Jinshi yavaşça aldı ve sanki daha önce hiç görmemiş gibi baktı. "Çabuk olun, soğumadan yiyin." Maomao onları ana yolun hemen dışındaki küçük bir ara sokağa yönlendirdi. Tahta bir sandığın üzerindeki tozu temizledi ve sandığın üzerine . Izgara eti ısırдыığında, suyu ağzında patladı ve kokulu tavuk derisi duyulabilir bir çıtırtı verdi.

Tanrım, bu çok iyi. Maomao öne eğilerek meyve sularının

elbiselerine akıyordu. Jinshi yemek yemiyor, sadece onu izliyordu.

"Seninkini yemeyecek misin? Gördüğünüz gibi zehirli değil."

Jinshi yanağına dokunarak, "Hayır, endişelendiğim şey bu değil," dedi.

"Ah." Şimdi hatırladı; ona farklı bir profil kazandırmak için ağzına pamuk . Maomao bir pamuk çıkardı.

kare kâğıdı ona uzattı; pamuk toplarını tükürdü ve yakındaki bir çöp sepetine attı. Çok yönlü bir kağıt

Bunun gibi bir kare çok değerliydi - Suiren'in kıyafetlerle birlikte düşünceli dokunuşlarından bir diğeri.

Yedek pamuk getirmeyi akıl edemedim, diye düşündü Maomao. Bu onun mükemmeliyetçi yanını biraz törpülese de çoğu insanın fark edeceği bir şey olduğundan şüpheliydi. Jinshi şişi belli bir merakla incelemeye devam ederken şişi ağzına götürdü. Ona biraz sıcak gelmiş olmalıydı, çünkü çiğnemedi ve yutmadan önce üzerine kuvvetlice üfledi.

"Ne düşünüyorsunuz, efendim?"

"Ordugâhta servis ettiklerinden çok daha iyi. Güzel ve tuzlu," dedi Jinshi, dudaklarındaki suyu parmaklarıyla silerek.

Maomao kesesinden bir mendil çıkarıp ona uzattı ama bir yandan da "*Bivouac?*" diye düşünüyordu.

Bildiği kadarıyla haremağaları normalde orduda görev almazlardı, bu yüzden bundan ne anlam çıkarması gerektiğinden emin değildi. Belki Jinshi gibi bir kişi savaş falan çıkarsa vahşi doğada zorlu bir görev üstlenebilirdi ama normal şartlar altında? Bir haremağasının gecelerini arazide geçirmesine ne sebep olabilirdi ki?

Maomao bu soruyu düşünürken Jinshi'nin yüzünü inceledi. Ağzının etrafındaki makyajın bir kısmı akmıştı ama endişelenecek kadar değildi; gözlerini kaçırdı. *Pekâlâ, buradaki işimiz her neyse, şu işi bitirelim,* diye düşündü. Şişindeki son eti de bitirdi ve sandıktan ayağa kalktı. Geri dönüp o daikon ve tavuğu satın almaya kararlıydı. Jinshi'yi ekti.

Acelesine rağmen Jinshi, Maomao'nun sinirini bozacak şekilde her şeyi yavaş ve zarif hareketlerle yapmakta ısrar etti. "Toplantıya zamanında yetişeceğinden emin misin, *Jinka?*" diye sordu.

sahte adını kullanarak.

"Sanırım daha birkaç dakikamız var."

"Erken gelmek en iyisi olmaz mı? Birini bekletmek kötü bir davranış."

Şimdi sinirli görünen Jinshi'ydi. "Daha iyi bilmesem, benden kurtulmaya çalıştığını düşünürdüm."

"mi?" Maomao masumca konuştu ama tabii ki Jinshi tam on ikiden vurmuştu. Biraz suratı asıldı ama daha fazla şikâyet etmedi. Bunun yerine konuyu değiştirdi.

"Saraydaki hayatın *o kadar* kötü olduğunu düşünemiyorum. Eminim buradaki eğlence bölgesinden daha iyi olmalı."

Maomao kabul etmek zorundaydı ki durum hiç de fena değildi, özellikle de artık orada kendi isteğiyle hizmet verdiğine göre. Küçük ama temiz bir odası ve başka bir yere taşınma teklifi vardı. Oldukça iyi durumdaydı.

şanslı hissediyordu. Ancak zevk bölgesine geri dönmek istemesinin tek nedeni yaşam tarzı değildi. "Endişeliyim

Babamın kendine iyi bakıp bakmadığından emin değilim," dedi.

Jinshi'nin ağzı neredeyse açık kaldı. "Ne?" Maomao sordu.

"Önemli değil; sadece... uyuşturucu ve zehirler dışında bir ilgilendiğini hiç bilmiyordum."

Maomao ters ters bakarak cevap verdi. Kaba herif. "Üvey babam tıp konularında benim öğretmenimdir, bu yüzden kesinlikle uzun bir süre daha yaşamaya devam etmesini *umuyorum*." Sonra arkasını döndü

kararlı bir şekilde Jinshi'nin üzerine yürüdü ve yürümeye başladı. Evet, artık emindi: bu işi bir an önce bitirmek istiyordu.

Jinshi biraz sinirli görünerek onun yanına geldi. "Şu senin baban. Anladığım kadarıyla gerçekten de yetenekli bir eczacı."

Bir süre sonra Maomao tereddütle, "Öyle," diye cevap verdi. Jinshi'nin babasından bu şekilde bahsetmesinin adil olmadığını düşünüyordu.

"Görünüşe gençken batıda eğitim görmüş." Bu nedenle sadece kendi bölgesinin geleneksel tıbbına değil, aynı zamanda batı tıp tekniklerine de aşinaydı. Zaman zaman

Yabancı bir dilde notlar alıyordu ve arada bir ona oldukça alışılmadık gelen kelimeler kullanıyordu. Bu durum ona onun uzun zamandır o yabancı ülkede olduğunu düşündürüyordu.

"Gerçekten mi? Bunu o mu yaptı?" Jinshi sordu. "Öyle olmalı

özel bir şey o zaman. Sanırım insanlar bu çalışmalara sadece hükümetin onayıyla gönderiliyorlar." Onun bu açık şaşkınlığı Maomao için babasının istisnai bir insan olduğunu teyit ediyordu.

"Evet, oldukça inanılmaz biri. Eski bir atasözüne göre 'Cennet bir adama iki hediye vermez' ama sanırım bu kuralın istisnaları da var." Heyecan artık sesine de yansımaya başlamıştı ve zamankinden daha fazla konuşmaya başlamıştı.

"Gerçekten de çok iyi bir adam olmalı..." Jinshi, aksine, öncekinden daha durgun görünüyordu. Belki de çok fazla şey söylemişti ve sözcük selindeki bir şey onu üzmüştü.

Konuşmam için ısrar eden oydu, diye düşündü. Lanet olası aklını başına toplamasını diledi.

Maomao'dan başka bir şeye bakmak istemeyen Jinshi, bakışlarını cadde boyunca sıralanmış dükkânların arasında gezdirdi. Restoranlar ve yiyecek tezgâhları yerlerini tekstil ve aksesuar satan yerlere bırakmıştı.

Erkekler birinden diğerine uçuyor, gece kelebeklerini memnun etmek için hediyeler seçiyorlardı.

"Peki böylesine seçkin bir insan, bir oteli yöneterek ne yapıyor? zevk bölgesinin isimsiz bir köşesindeki eczacı dükkânı mı?" Jinshi'nin sözlerinde gizli bir diken vardı.

"Cennet ona birçok armağan verdi ama şans bunlardan biri değildi. Ve ona verilen kadar, ondan *alınan* bir şey de vardı. Önemli bir şey."

Kötü talih: Luomen'in tek büyük kusuru buydu, tabii eğer varsa. Batı'da aldığı eğitim, daha öncekiler için yeterli bir bahane olmuştu. İmparatorun annesi, yani eski dul imparatoriçe, onu hadım ettirdi.

Jinshi sessizce Maomao'yu izledi. Tam da kırmızı ışık bölgesi şakalarından birinin daha suya düştüğünden korkmaya başlamıştı ki, Maomao şöyle dedi,

"Seni evlat edinen babanın bir hadım olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet, efendim," dedi Maomao, acaba bundan daha önce bahsetmemiş miydi?

Daha önce.

Jinshi mırıldanmaya başladı: "Hadım... Eczacı... Doktor..."

Bu konuşmalar ve mırıldanmalar arasında varacakları yere ulaştılar. Maomao, Gaoshun'un kendisine verdiği nota baktı. "Sanırım bu

Burası, efendim," dedi ve eğlence bölgesinin hemen sınırındaki bir yeri işaret etti. Üst katta bir han, alt katta ise bir restoran vardı. oldukça standart bir düzenleme.

"Evet, sanırım haklısın. Ama hâlâ birkaç dakikamız var," dedi Jinshi etrafına bakınarak.

Ah, şimdi anlıyorum, diye düşündü Maomao gözlerini kısarak. Jinshi'nin neden gizlenmek için onca zahmete girdiğini anlamıştı. ve kasaba pazarının etrafında yürüyordu. Evet, şimdi her şeyi görüyordu.

Maomao uzun bir nefes verdi. "Çok fazla dolaşmanın makyajınızın akmasına neden olmasından korkuyorum. Ayrıca, o kişi buluşacağınız kişi çoktan içeride olabilir. Onları bekletme riskini almaktansa gidip bir göz atmak daha iyi, değil mi?" Jinshi sonunda ipucunu almış gibiydi. "O halde sizinle yollarımızı burada ayıralım, efendim."

"Ne, burada mı?"

"Evet. Kılık değiştirme zahmetine katlandınız. Bu seni bozabilirdi. seninle gelseydim her şeyi yapardım." Maomao kibarca başını salladı ve markete doğru geri dönmeye başladı. Giderken omzunun üzerinden bakıp Jinshi'nin restorana girdiğini gördü. *Sanırım hadımların bile arada bir izin yapmaya ihtiyacı oluyor,* diye düşündü. Kollarını kavuşturdu ve başını salladı. Sonra tekrar düşünmeye başladı. Eğer buraya kadar gelecekse, zevk bölgesine de gidebilirdi. Çünkü az önce Jinshi'nin girdiği restoranın ne tür bir restoran olduğunu biliyordu. Yemeklerle birlikte garsonlara da servis yapıyorlardı.

Umarım iyi bir gece geçirir, diye düşündü biraz alaycı bir şekilde, gözlerinde donuk bir bakışla restorana bakıyordu.

Bölüm 8: Erik Zehri

Maomao serçelerin civıltısıyla uyandı. Yetersiz yatağında doğruldu, demlenen ilacın karakteristik kokusu burnunu sızlattı.

"Günaydın," dedi sakın, büyükannemsi bir ses. Bu ses babasına aitti.

Bu doğru... Eve döndüm, diye düşündü. Bu, dış sarayda çalışmaya başladığından beri ilk dönüşüydü. Genelde onun pozisyonundaki hizmetçilerin tatili olmazdı. Tabii ki yoktu: Efendileri işten bir gün izin alsa bile, hayatını yaşamayı bırakmış sayılmazdı. Bu tür insanların çoğunun bir ya da daha fazla İki hizmetkâr, içlerinden birinin izin alması için biraz boşluk bırakıyordu. Ancak Jinshi için durum farklıydı; çok az hizmetçisi vardı.

Tek başına bu kadar uzun süre dayanabildiğine inanamıyorum... Maomao sadece Jinshi'nin refakatçisi Suiren'e meşhur şapkasını çıkarabilirdi, bu kadar uzun süre dayanabilmesinin tek sebebi onun hoşgörüsüydü.

Mola. Maomao bunun bedelini ödemiş olsa da: geri kalan zamanda Suiren onu acımasızca çalıştırdı.

Maomao yataktan kalktı ve kaba bir sandalyeye oturdu. Babası ona yontulmuş bir kâsede ılık lapa getirdi. Yudumladı: tuza ihtiyacı vardı ama babası en azından bazı güzel kokulu otları karıştırarak güzel, doyurucu bir lezzet vermişti. Maomao birkaç damla sirke ekledi ve karıştırdı.

"Yüzünü yıkadığından emin ol," dedi babası. "Evet, yemek yedikten sonra."

Maomao kaşığıyla yulaf lapasını karıştırmaya devam ederken, babası da karıştırmakta olduğu ilaç için gerekli malzemeleri hazırlıyordu. "Bugün ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

Maomao ona baktı, neredeyse biraz kafası karışmıştı. "Özel bir şey yok," dedi.

"Bu durumda, belki Verdigris Evi'ne gidip

Ben."

Maomao, "Elbette. ." demeden önce bir an durdu. Congee'sine bir tutam daha sirke ekledi.

Babasının eczanesi Verdigris Evi'nin içindeydi ama ondan oraya "gitmesini" istediğinde aklında başka bir şey vardı. Maomao geldiğinde, dışarıdaki uşağı tanıdık bir selamla karşıladı ve içeri girdi. Giriş salonunun zarif avlusundan geçtikten sonra üstü kapalı bir geçitten aşağıya doğru ilerledi.

bir tarafı. Orta avlu herhangi bir aristokratın konağındaki kadar güzeldi ve geceleri yanan fenerlerle aydınlatılıyordu. Gün içinde ara sıra çay içmeye gelenleri etkileyecek kadar iyi bir düzene sahipti.

Maomao yine de avluda durmadı, yalnız küçük bir ek binaya doğru devam etti. Burası müşterilere göre bir yer değildi. Bir kez İçerideki hastalık kokusu burun deliklerini doldurdu. "Günaydın."

İçeride bir kadın uyuyordu, saçları darmadağınktı. Oldukça nahoş bir iskelete benziyordu.

"İlacınızı getirdim," diye devam etti Maomao. Kadın yine de konuşmadı. Neredeyse uzun zaman önce nasıl yapıldığını unuttuğundan şüphelenilebilir. Eskiden Maomao'yu kovalardı, görünüşe göre

ama son birkaç yıldır bunu yapacak enerjiyi bile kaybetmişti.

Maomao kadının sırt üstü yattığı yere gitti ve getirdiği tozu yutmasına yardım etti. Babası bunu civa ya da arsenik yerine kullanıyordu. Daha az zehirli ve daha etkili olduğunu söylemişti ama şu anda kadını sakinleştirmeye bile yaramıyordu. Yine de onu tedavi etmek için bu tozu vermekten başka yolları yoktu.

Burunsuz kadın şimdi neredeyse kırk yaşındaydı ama bir zamanlar bir kelebek gibi kutlanır, bir çiçek gibi sevilirdi. Verdigris Evi artık müşterilerini seçip ayırabilecek kadar prestijli bir kurumdu ama her zaman böyle olmamıştı. Maomao'nun doğumundan sonraki yıllarda, mekanın çok az müşterisi olduğu bir dönem olmuştu. çamurla bir tabeladan daha fazlasıydı. Bu süre zarfında

Bu kadın müşteri kabul eden bir fahişeymiş ve talihsiz bir şekilde Maomao dilinde "Erik Zehri" olarak bilinen frengi hastalığına yakalanmış.

Hastalığının ilk evrelerinde bu ilaca ulaşabilseydi, belki de iyileşebilirdi, ancak şu ana kadar Vücudunun durumu bile değmiyordu. Hastalık sadece dış görünüşünü değil, zihnini de harap etmiş, hafızasını Lime lime.

Zaman acımasız bir şeydi.

Luomen kadını ilk gördüğünde, hastalığı henüz uyku aşamasındaydı. Kendini tutmak yerine bunu ona o zaman söyleseydi, işler bu kadar acımasız bir hal almayabilirdi. Ama o zaman da herkes birdenbire ortaya çıkan, arka saraydan dışlanmış bir haremağasına hemen güvenmek istemiyordu. Bir cariye'nin hayatının basit gerçeği, müşteri kabul etmesi ya da yemek yememesiydi.

Birkaç yıl sonra lezyonlar tekrar başladığında, tümörler şaşırtıcı bir hızla yayıldı. Böylece kadın bu hastaneye kapatıldı. Müşterilerin onu görmeyeceği bir odaya. Evet, halının altına süpürülüyordu ama bu yine de bir standarda göre oldukça şefkatli bir muameleydi. Artık çalışamayacak durumda olan bir fahişe genellikle kovulurdu. Bu kadın, beyazlatıcı krem sürülmediği ve kaşları alınmadığı için şanslıydı. mürekkep ve bir hendekte bıraktı.

Maomao lavabodan bir bez aldı ve yerde yatan kadının vücudunu silmeye başladı. *Belki biraz da tütsü yakarım*, diye düşündü; sürekli kapalı olan kapı odadaki pis kokuyu bastırıyordu.

Kadının elinde bir soyludan aldığı tütsü vardı. Süslü bir şeydi ve adamın kendisinin de hoşuna gittiği söylenen bir aroması vardı ama nadiren kullanılırdı. Birçoğu olağandışı kokuları absorbe etmekten muzdarip olan ilaçları karıştırırken sorun yaratabilirdi. Bu maddenin düzenli olarak yakıldığı tek zaman, adamın kendisinin ortaya çıktığı zamanlardı ve o zaman da bir miktar yakılırdı.

Maomao şimdi kendine biraz yardım etti.

Tütsünün çok hafif tatlı bir kokusu vardı ve

kadının yüzünde en ufak bir gülümseme belirdi. Kırık bir sesle bir çocuk şarkısı mırıldanmaya başladı. Çocukluğuna geri dönmüş gibi görünüyordu. Umarım en azından hoş bir anıyı yeniden yaşıyordur.

Maomao, cariyenin yanlışıyla devirmemesi için tütsü kabını odanın bir köşesine koydu. Tam o sırada dışarıdan gelen ayak seslerini duydu.

"Aman Tanrım. Ne oldu?"

Çıraklardan biri ortaya çıktı. Maomao onun Meimei'ye hizmet ettiğini hatırlıyor gibiydi. Kız hasta odasına girmekte isteksizdi ama kapının eşiğinde duruyordu. Muhtemelen burnu olmayan kadından korkuyordu.

Kız Maomao'ya, "Abla sana bir mesaj getirmemi söyledi," dedi. "Eğer seni burada bulursam, bir süre burada kalman gerektiğini söylememi istedi.

Bir yandan da. Dışarıda tek gözlüklü tuhaf bir adam olduğunu söyledi." "Ah," dedi Maomao. Kızın kimi kastettiğini anlamıştı.

Bu adam

Gözlüklü tuhaf adam Verdigris House'un uzun süredir müşterisiydi ama Maomao'nun birlikte çalıştığı biri değildi.

yollarının kesişmesini diledi. Ancak bu odada kaldığı sürece güvende olacaktı. Madam, saklamak için çok uğraştığı bir şeyi müşterisine gösterecek kadar aptalca bir şey asla yapmazdı.

"Tamam," dedi Maomao şimdi. "Ben . Geri dönebilirsiniz."

Sonra bir nefes verdi. Burnu olmayan kadın şarkısını kesti ve renkli çakıl taşlarından yapılmış bir misket seti çıkardı.

Sanki anılarının parçalanmış parçalarını düzenlemeye çalışıyormuş gibi onları yan yana dizmeye başladı.

Aptal kadın, diye düşündü Maomao. Odanın bir gitti ve çömeldi.

Kısa bir süre sonra Maomao'ya sahilin temiz olduğunu haber vermek için gelen Meimei'ydi. Çırağının aksine, fahişe Sanki iyi tanıyormuş gibi tereddüt etmeden odaya girdi. "Bugün onunla ilgilendiğiniz için teşekkürler."

Maomao yuvarlak bir yastık hazırladı. Meimei oturdu ve hasta kadına . Hasta tepki vermedi; bir noktada uykuya dalmıştı.

"Maomao," dedi Meimei. "Yine sen-bilirsin-şey hakkında konuştular."

Maomao gerçekten de "ne olduğunu biliyordu." Bu düşünce bile tüylerini diken diken etmeye yetmişti. "İnatçı yaşlı piç, değil mi? Ben Ona dayanabilmen seni şaşırttı, abla."

"Onu olduğu gibi kabul edebilirsiniz, iyi bir müşteri. Ve ödediği paraya bakılırsa, yaşlı kadın buna itiraz etmeyecektir."

"Evet. Eminim bu yüzden benim fahişe olmamı bu kadar istiyordur." Söz konusu müşteri, madamın son yıllarda Maomao'yu işe almaya bu kadar niyetli olmasının sebebiydi. Maomao Jinshi tarafından işe alınmamış olsaydı, şimdiye kadar bu müşteriye satılmış olma ihtimali çok yüksekti. "Bunu düşünmek bile istemiyorum," dedi yüzü buruşarak.

Meimei bu ifadeyi görünce sert bir şekilde nefes verdi. "Dışarıdan bakıldığında bu mükemmel bir fırsat gibi görünebilir."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Bana öyle ." (Fahişelerin bir şekilde iyi bir eşleşmenin ne olduğu konusunda çoğu insandan farklı bir fikre sahipti). "Ne kadar azımız gerçekten arzuladığımız biriyle birlikte olabiliyoruz biliyor musun?"

"Biliyorum. Çünkü madam için kişisel çekiciliğin hiçbir ağırlığı yoktur ama gümüş çok ama çok ağırdır."

Meimei neşeli bir kahkaha atarak, "Bu cennete giden gemide bir biletin bedeli," dedi. Parmaklarını hasta kadının saçlarında gezdirdi. Sonra Maomao'ya fısıldadı: "Sanırım yaşlı kadın bugünlerde birimizi satmayı düşünüyor. O yaşa yaklaşıyoruz."

Meimei henüz otuzunda değildi ama bir fahişe için o yaşlarda emekliliği düşünmeye başlamak son derece doğaldı. Olabildiğince yüksek fiyattan satmak; ya da daha doğrusu, görünüşünüz bozulmaya başlamadan önce satmak.

Maomao sessizce Meimei'nin profilini inceledi. Hâlâ güzel olan yüzü bir dizi duyguyla çalkalanıyor gibiydi ama Maomao bunlar üzerinde fazla düşünmek istemedi. Bunlar hâlâ anlamadığı duygulardı. Eğer aşk diye bir şey varsa, Maomao onu dünyaya gelirken kendisini doğuran kadının rahminde bıraktığını düşünüyordu.

"Ya kendinize ait bir yer açsaydınız?"

"Hah! İsteyeceğim *son* şey o yaşlı cadıya rakip olmak."

Meimei'nin kendini kurtaracak kadar parası olmalı, diye düşündü Maomao. Fahişelik hayatını terk etmemeyi seçtiyse, bunun nedeni hazır olmaması olmalıydı.

Meimei gülümseyerek, "Sadece biraz ," dedi. "Sonsuza kadar bu işte çalışmayacağım."

Jinshi çenesini bazı evraklara bastırdı, yüzü . Bir gün önceki gezi onu yormuş olmalıydı.

İçini çekti: Toplantının gerçekleştiği mekânın zevk bölgesinin sanal bir uzantısı olacağını hiç düşünmemişti. Oraya bunun için gitmemişti! Dahası, kılık değiştirmesinin tüm amacı, insan içine sessizce çıkmasının zor olmasıydı. Yine de sonunda yanında Maomao neredeyse toplantısının eşiğine gelmişti. Başka bir şey daha . Bu fikir onun yerine, yanındaki kâğıtları sessizce düzenleyen yardımcısından gelmişti.

Bu adam ona yıllarca hizmet etmişti ama belki de bu durum onu meseleleri kendi eline almaya çok istekli hale getirmişti. Hiç şüphe yok ki

yaptıklarının Jinshi'nin yararına olduğunu düşünüyordu ama Jinshi bir dizi itirazda bulunabilirdi.

"Gaoshun... Ne planlıyorsun?" Jinshi sordu.

Gaoshun, herhangi bir komplo kurma fikrinin aklına hiç gelmediğini söylemek istercesine başını salladı. "Bir soruya soruyla cevap vermeme izin verin efendim: Kasabaya yaptığınız küçük gezinti nasıldı?"

"Ah, evet..." Jinshi bu konuda ne söyleyeceğinden tam olarak emin değildi; oyalanmak umuduyla çayından bir yudum aldı. Artık emindi: Gaoshun her ne şekilde olursa olsun yardım ettiğini düşünüyordu. Jinshi konuyu değiştirmenin bir yolunu bulmak için zihnini yokladı.

"Ahem. Bir şey keşfettim

İlginç. Kızın üvey babası bir hadım ve bir zamanlar burada doktorluk yapmış."

"'Kız' derken Xiaomao'yu mu kastediyorsun? Eğer bir saray doktoru tarafından eğitildiyse, bu onun tıbbi durumu hakkında çok şey açıklar.

bilgi. Yine de bir hadım..." "Beni duydunuz."

Basit gerçek şuydu ki, arka saraydaki hiçbir doktorun şöhretli bir adam olması muhtemel değildi. Nitelikli bir tıp doktoru olmak için gerekli donanıma sahip olan birinin, sarayda hadım olmasına gerek yoktu.

iş bulmak için. Arka saraya gidenler sadece sorunları olan hekimlerdi.

"Böylesine yetenekli bir uygulayıcı gerçekten de hadımların arasında olabilir mi?" Gaoshun sordu.

"Asıl soru , değil mi?" Jinshi söyledi.

Gaoshun hmm dedi ve çenesini okşadı. Jinshi onun söylediğini hissetti

Yardımcısı soruşturmayı buradan yürütecek kadar zeki bir adamdı.

Jinshi'nin ofisine gelen ziyaretçilerden anında haberdar olabilmesi için kurulmuş küçük bir cihaz olan zilin net ınlamasını duydular. Gaoshun işini bıraktı ve girişte durarak yeni geleni bekledi.

Başka bir gün, monokllü tuhaf adamdan başka bir ziyaret. Özel bir işi yoktu; sadece bir kanepeye uzanmış, meyve suyunu yudumluyordu. "Şu küçük şeyle ilgilendiğin için teşekkürler. Geçen gün. Vay canına, ne hikâye ama, değil mi?" Lakan çenesini sıvazladı ve gözlerini kısarak Jinshi'ye baktı. gözleri daha da daraldı.

Jinshi bazı kâğıtları karıştıırken, "Görünüşe göre o kardeşlerin en genci en yeteneklisiymiş," dedi. Komutanın başından beri bildiğinden şüpheleniyordu. Babalarının mirası ile ilgili olaydan sonra, üç adam Birbirleriyle uzlaştılar, ama bu sadece bir görünüştü. En küçük kardeş birdenbire

Şimdiye kadar açıklanmamış bir yeteneği vardı ve yakında saray için çalışabileceği bile konuşuluyordu. Jinshi onun bazı yeteneklerini görmüştü.

ürünler ve işilikteki incelik onu bile etkilemişti. Tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ama eczacının kızının bildiğinden ve bu konuda hiçbir şey söylemediğinden şüpheleniyordu.

"Bence bu genç adama ayin için gerekli mobilyaları temin edersek, bu hükümdarımızın şanına yakışır."

"Evet, elbette." Jinshi, Lakan'ın neredeyse her şeyi önemli gibi göstermesinden nefret ederdi. Jinshi'nin boyundaki bir adam normalde ayin hazırlıklarını neredeyse hiç duymazdı.

"Bir de babanın geride bıraktığı son iş var. Sadece basit Metal aksamaları ama o kadar güzeller ki ayinlerde kullanılmaya uygun olabilirler." "Merak edip duruyorum, Usta Stratejist, neden kendinizi bu kadar

bu zanaatkârlar hakkında *benimle* konuşmalısınız."

"Neden olmasın? Gömülü yetenekleri gömülü bırakmak israf olur."

Lakan iğrenç olabilirdi ama haklıysa haklıydı. Söylediği her şey için gizli bir nedeni olsa bile. Başka hiçbir şey olmasa bile Lakan mükemmel bir yetenek yargııcıydı. Şu anda bulunduğu konuma yükselmesini sağlayan şeyin bu yeteneği olduğunu söylemek abartı olmazdı. Şu anda tembellik ediyormuş gibi görünebilirdi ama aslında işi, keşfettiği çeşitli insanlar tarafından ve büyük bir gayretle yapıyordu.

Çalışıyordu. Jinshi neredeyse onu kıskanacaktı.

"Büyük ya da küçük kardeş olmasının ne önemi var? Krema en üste çıkmalı!"

Kulağa çok basit geliyordu. Bu basitlik eğilimi onu kendi yolunda faydalı kılıyordu, ancak dikkatli kullanılması gerekiyordu.

Jinshi kâğıtlarını düzeltti ve onları götüren bir görevliye uzattı.

"Bu arada, sana bir şey sormak istiyorum. Daha önce konuştuğumuz şey hakkında," dedi Jinshi.

Daha önce hakkında bir şeyler duyduğu fahişeyi kastediyordu. Lakan yine aptalı oynamaya mı niyetliydi?

Komutan ellerini yanaklarına götürdü ve sıırttı. "O dünya hakkında bilgi edinmek istiyorsanız, oradan gelen birine sormanız daha iyi olur." Sonra ayağa kalktı. Yanındaki görevli sonunda evine gideceği için rahatlamış bir şekilde iç geçirdi. "Hah, görüyorum ki o zaman gelmiş. Uşaklarım onları çok tutarsam sonunu duymama izin vermezler."

Son meyve suyunu da bitirdi, sonra diğer şişeyi yerine koydu. Jinshi'nin masasına getirdi. "Küçük hizmetkâr kızlarınız falan içsin. Boğazı yormaz, çok tatlı değildir." Orta-

Yaşlı asker Jinshi'ye doğru bir el salladı. "Yarın görüşürüz."
Sonra da gitti.

Bölüm 9: Lakan

Bir gece önce Maomao tuhaf bir rüya görmüştü. Rüyasında uzun zaman öncesini görmüştü - daha doğrusu, çoktan görmüş olması gereken bir şeyi

Uzun zaman önce olmuştu, çünkü bunu hatırlayabilmesinin hiçbir yolu yoktu. Rüyasında gördüğü şeyin bir şey olup olmadığından bile emin değildi.

gerçekten meydana geldi.

O kadını ziyaret etmiş olmalı, diye düşündü. Eski anıları geri getirdi.

Rüyasında, yetişkin bir kadın yukarıdan Maomao'ya bakıyordu. Dağınık saçları çizgili yüzünün etrafına dağılmıştı ve Bakarken gözleri açlıkla parlıyordu. Makyajı , dudaklarındaki allık bulaşmaya başlıyordu.

Kadın uzandı ve Maomao'nun elini kendi eliyle kavradı. Cildi, sonbahardaki bir yaprak gibi minik yaralarla doluydu.

Kadın diğer elinde bir bıçak tutuyordu. Maomao'nun elini tutan el, kat kat ağartılmış pamuklu bezlerle sarılmıştı, Hepsinden kırmızı sızıyordu. Çırpınan pamuk pas kokuyordu.

Maomao'nun ses tellerinden bir kedi yavrusunun miyavlamasına benzer bir şey kaçtı. Ağladığını fark etti.

Maomao'nun eli yatağa bastırılmıştı. Kadın bıçağı yukarı kaldırdı. Dudakları bükülmüş ve titriyordu, yüzü kıpkırmızıydı, şişmiş gözleri hala yaşlarla doluydu.

Aptal kadın.

Kadın bıçağı indirdi.

"Tanrım, yorgun musun? Maomao esnerken Suiren, "Korkarım yatma vakti biraz daha sürecek," dedi. Sesi kibar geliyordu ama yaşlı kadın gerçek bir disiplinci olabiliyordu, bu yüzden Maomao doğruldu ve gümüş yemek kabını parlatmaya odaklandı. İzin aldığı günün hemen ertesinde kaytarıyor gibi görünürse, bela için adeta yalvarmış olacaktı. Gerçek şu ki

akşam mazeret değildi.

"Ben gayet iyiyim hanımefendi," dedi Maomao. Tuhaf ya da değil, sadece bir rüyaydı. Kendini bu rüyanın içine atarsa İşinin rutin bir parçasıydı, yakında unutacaktı ama bütün gün unutmayı reddetmişti. *Bu ben değilim*, diye düşündü Maomao, yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi.

Tam bulaşıkları rafa geri dizerken (*takırtı takırtı*), hızlı ayak sesleri duydu. Odada bal mumları yanıyordu. Efendilerinin dönme vakti gelmişti. Suiren, Maomao'nun mükemmel bir şekilde parlattığı bir tabak aldı ve atıştırmalık bir şeyler hazırlamaya başladı.

Jinshi yaşam alanından geçip mutfakta belirdi. "Tuhaf birinden bir hediye. Suiren'le paylaş." Masanın üzerine bir çeşit şişe koydu. "Tuhaf adam" özellikle

Son zamanlarda Jinshi'nin başına bela olan tatsız memur.

Maomao tıpayı açtı ve ekşi, narenciye kokusuyla karşılaştı. Bir çeşit meyve suyu olduğunu düşündü. "Şimdi *de tuhaf tiplerden* hediye kabul , öyle mi?" diye sordu, sesi tamamen düzdü. Jinshi çoktan oturma alanına çekilmiş ve kanepede dinleniyordu. Maomao mangala biraz kömür ekledi.

Gaoshun kömür stoklarının tükenmekte olduğunu fark etti ve odadan çıktı. Maomao daha fazlasını bulacağını düşündü. İşte şimdi güvenilebileceğin bir adam vardı.

Jinshi başını büyük bir kabalıkla kaşdı ve Maomao'ya baktı. "Verdigris Evi'nin müdavimlerini tanıyor musun?" diye sordu.

Maomao soruya şaşırarak başını eğdi. "Eğer bu konuda yeterince dikkat çekiyorlarsa, evet."

"Oraya ne tür insanlar gidiyor?" "Bu gizli bir konu."

Jinshi bu kaba yanıt karşısında kaşlarını çattı. Sonra yanlış yoldan geldiğini fark eder gibi oldu ve başka bir şey denedi. "O zaman size şunu sorayım. Bir fahişenin fiyatını düşürmek için nasıl bir yol izlenir?" Sesi alışılmadık derecede dikkatli çıkıyordu. onun sözlerini seçti.

"Ne kadar üzücü bir konu." Maomao ofladı pufladı. "Ama bunun pek çok yolu var. Özellikle de üst düzey kadınlar söz konusu olduğunda."

En ünlü, en çok aranan fahişeler sürekli çalışmıyordu. Aslında, ayda sadece birkaç kez çalışabilirlerdi. Her gün müşteri kabul etmek, hayatta kalmak için çalışmak zorunda olan kadınlar olan "gece yürüyüşçüleri" içindi. Daha fazla

Bir fahişenin rütbesi ne kadar yüksek olursa, görülmekten o kadar az hoşlanırdı. Kendini gizlemek, müstakbel müşterilerin onun değeri hakkındaki tahminlerini kendiliklerinden şişirmelerine neden oluyordu.

Bu kadınlar şarkı söyleyip dans etmeleri, müzikteki başarıları ya da eğitimlerinin diğer yönleri sayesinde patronların ilgisini çekiyordu. Verdigris House'da çıraklara temel eğitim veriliyor, ardından da yakışıklı ve gelecek vaat edenler ile etmeyenler olarak ikiye ayrılıyordu. Sonuncular yapar yapmaz müşteri kabul etmeye başladılar. Sanatlarını değil, vücutlarını satıyorlardı.

Potansiyel gösterenler ise işe müşterilerle çay paylaşarak başlıyordu. Müşterileri sohbetleriyle büyülemekte ya da zekalarıyla onları cezbetmekte usta olanlar değer kazandı.

Daha sonra, popüler bir fahişenin çok fazla insanla görüşmesini kasıtlı olarak engelleyerek, sadece bir içkiyi paylaşmak için bir yıllık ücretini gümüş olarak talep eden bir kadın üretebilirdiniz. Bu sistem sayesinde, sözleşmelerinin sona ereceği güne kadar tüm kariyerlerini sürdüren kadınlar bile vardı.

hiçbir müşteri elini sürmeden satın alındı. Bu da erkeklerin fantezilerine hitap ediyordu; herkes böyle bir çiçeği ilk koparan olmak istiyordu.

"Bir çiçek el değmediği için değerlidir," dedi Maomao, biraz rahatlatıcı tütsü yakarak. Bunu son zamanlarda yorgun görünen Jinshi için yapıyordu ama bu akşam ona da iyi gelecek gibi görünüyordu. iyi. "Biri onu aldığı anda, değeri hemen en az yarı yarıya düşer. Ama dahası da var..." Küçük bir iç çekti, sonra derin bir nefes aldı tütsüyü kokladı. "Eğer böyle bir kadın çocuk sahibi olursa, onun değeri neredeyse hiçbir şey olmazdı." Aynı duygusuz ses tonu.

Hepsi o aptal rüya yüzünden oldu.

Jinshi bir yandan derin bir nefes alırken bir yandan da elindeki kâğıtları karıştırıyordu. Neler olup bittiğini merak ediyordu. Eczacının kızının bir gece önce söyledikleri aklını kurcalıyordu. Sesi çok ciddiye.

Ve sonra, uygun bir şekilde, Jinshi'nin özel sorusunun cevabını bilme olasılığı en yüksek olan adam ortaya çıktı.

"Merhaba, merhaba." Sırıtan tilki kapıyı çaldı ve içeri davet edilmeyi beklemeden içeri girdi. Tıpkı dün söz verdiği gibi gelmişti. Hatta bir astına güzel, yumuşak minderli bir kanepede bile getirtmişti. Jinshi adamın bugün burada ne kadar kalacağını merak ederken yüzünü buruşturmamaya çalıştı.

"Dün kaldığımız yerden devam edelim mi?" Lakan yanında getirdiği bir şişeden biraz meyve suyu doldurarak sordu. Hatta bir çeşit ikram bile getirmişti: kâğıtlarla dolu masanın üzerine bir bol tereyağı kokan fırınlanmış atıştırmalık. Ofis sakinleri, Gaoshun'un masaya doğrudan yemek koymaktan vazgeçmesini diledi; Gaoshun, kâğıtların üzerinde kalan yağ lekelerini gördüğünde başını ellerinin arasına almaktan başka bir şey yapamadı.

"Görünüşe göre efendim, oldukça kınanacak bir şey yapmışsınız," dedi Jinshi, elindeki kesici aleti başka bir kâğıt parçasına bastırırken. Neredeyse

Ama arkasında duran Gaoshun sesini çıkarmadı, yani muhtemelen sorun yoktu.

Maomao'nun kendisine anlattıklarına dayanarak, bu kurnaz delinin ne yapmış olabileceği konusunda oldukça iyi bir fikri vardı. Ve bu düşüncenin ardından, aynı derecede istenmeyen bir düşünce daha geldi. Yani, yaptıklarının anlaşılabilir değildi. Bir tutarlılıkları vardı. Hatta belli bir mantığı bile vardı. Jinshi, Lakan'ın neden Verdigris Evi'ndeki bir sözleşmeyi satın almaktan bahsetmeye başladığını anladığını düşündü. Neden eski "arkadaşından" bahsettiğini. Ama Jinshi bu imaları kabul etmek istemiyordu. Bunu yapmak sadece daha fazla belaya davetiye çıkarmak olurdu.

"Ayıp mı? Ne kadar kaba. Ve küçük hırsız bir saksağandan duymak isteyeceğim son şey." Lakan'ın gözleri monoklünün arkasından kısıldı ve sonra güldü. "Sonunda yaşlı kadını getirdim, biliyor musun? On yılımı aldı bu iş. Ve sonra sen gelip onu benden koparıyorsun - bunun nasıl bir his olduğunu bir düşün." Lakan bardağıyla vurgulu bir şekilde işaret etti. Buz, meyve suyunun içinde yüzüyordu.

"Parlak biblonu geri vermem gerektiğini mi söylüyorsun?" Jinshi bununla suskun genç kadını kastediyordu.

"Hayır, . Eskisi gibi aynı rutine takılıp kalmak istemiyorum." "Peki ya istemezsem?"

"O zaman ne yapabilirim ki? Sizin iradenize karşı gelebilecek insanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez *lordum*."

Lakan gerçekte ne demek istediğini asla tam olarak söylememek konusunda kararlıydı. Bu Jinshi'nin dikkatini dağıttı. Lakan kimin ve neyin

Jinshi öyleydi; aksi takdirde asla söylemezdi. Ama sözlerinde mantık vardı.

Lakan tek gözlüğünü çıkardı, bir mendille sildi, sonra diğer gözünün önüne yerleştirdi. Yani bu sadece bir gösterişi. Jinshi Lakan'ın tuhaf biri olduğunu her zaman biliyordu.

"Ama *küçük kızımın* ne düşüneceğini merak ediyorum."

Küçük kız kelimelerini vurgulama şekli. Öyleyse doğru olmalı Jinshi her ne kadar kabul etmekte dirense de.

Lakan, Maomao'nun öz babasıydı.

Jinshi sonunda evrakları damgalamayı bıraktı.

"Bugünlerde bir ziyaret için uğrayacağımı söyler misiniz?" Lakan söyledi. Sonra parmaklarındaki tereyağını yalayarak ofisten ayrıldı. Yine de kanepeyi olduğu yerde bırakmış, geri döneceğini ima etmişti.

Jinshi ve Gaoshun neredeyse hep birlikte başlarını öne eğip derin bir iç geçirdiler.

"Sizi görmek istediğini söyleyen bir yetkiliyle tanıştım," dedi Jinshi. Maomao odasına döner dönmez. Ona bir şey söylememenin bir yararı olmayacağını fark ederek, bu konuyu aradan çıkarmaya karar vermişti.

"Peki bu yetkili kim?" diye sordu. Jinshi onun titizlikle kayıtsızlaştırdığı ifadesinin ardında bir tedirginlik sezdiğini düşündü ama sesi her zamanki gibi tınısızdı ve bunu iyi saklıyordu.

"Ahem. Onun adı Lakan..."

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz Maomao'nun ifadesi değişti. Gözleri irileşti ve neredeyse istemsizce Jinshi'den bir adım uzaklaştı. O güne kadar Jinshi'ye onu bir böcek gibi, kurumuş bir solucan gibi, çamur gibi, toz gibi, bir sümüklüböcek gibi ve hatta yassılaştırmış bir kurbağa gibi, yani birçok aşağılayıcı ve küçümseyici şekilde görüyordu ama tüm bunların şimdi ona yönelttiği bakışla kıyaslandığında nazik ve kibardı.

Açıkçası bunu tarif etmek zordu ama Jinshi bile zar zor hayatta kalabildiğini hissetti. Maomao sanki adamın kalbini parçalayıp erimiş metal dökecek ve kül bile kalmayacakmış gibi görünüyordu.

Bu tek bakış, Lakan'ın kızının babası hakkında ne hissettiğini Jinshi'ye açıkça anlatıyordu.

"Onu çevireceğim. Bir şekilde." Jinshi hâlâ biraz şaşkıındı. Kalbinin durmaması bir mucizeydi.

"Teşekkür ederim, efendim." Maomao ise her ifadesiz haline geri döndü ve ardından işine devam etti.

Bölüm 10: Suirei

Demek biliyor. Jinshi'nin geçen gün bahsettiği kişi hakkında bir şeyler hissetmişti. Ne de olsa Maomao'nun askeri kampın yakınına gitmekten özenle kaçınmasının nedenlerinden biri de oydu.

Bir iç çekti. Nefesinin havada buğulanma şekli Soğuğun hâlâ var olduğunun ve baharın ayak seslerinin hâlâ uzakta olduğunun yeterli kanıtı.

Odada başka kimse yoktu. Jinshi ve Gaoshun sabah ilk iş olarak dışarı çıkmışlardı. Maomao ona hizmet ettiği iki ay içinde Jinshi'nin rutinini öğrenmeye başlamıştı. Bir Özel bir görev yaklaşık iki haftada bir ortaya çıkıyordu. Bir gün önce uzun, yavaş bir banyo yapar ve dışarı çıkmadan önce tütsü yakardı. Maomao o günleri zemini iyice cilalamak için değerlendiriyordu ve bugün de yaptığı buydu, bir bezi özenle yere siliyordu. Elleri soğuktan uyuşmuştu ama Suiren onu izliyordu, yumuşak ama amansız, Maomao kaytarmayı aklından bile geçiremezdi.

Maomao binanın yaklaşık yarısının tozunu aldıktan sonra Suiren nihayet tatmin olmuş görünüyordu ve çay içmek için durmalarını önerdi. Mutfaktaki yuvarlak masaya iki sandalye çektiler ve ellerinde sıcak çay bardaklarıyla oturdular. Yapraklar yeni değil, artıktı ama o kadar kaliteliydi ki demleme hâlâ harika kokuyordu. Maomao bir susam topu yerken tatlı aromanın tadını çıkardı.

Keşke daha tuzlu bir şeyler yiyebilseydik, diye düşündü Maomao, ama bunu yüksek sesle söylemek kabalık olurdu. Suiren'in genç bir kadının tatlı bir ikramdan hoşlanacağını varsayarak atıştırmalık hazırladığından şüpheleniyordu. Bu yüzden Maomao minnettar görünmek zorunda hissetti, ama sonra Suiren'in kendisinin de ızgara pirinç krakerlerini gürültüyle çiğnediğini fark etti.

Maomao bir an için hiçbir şey söylemedi.

"Ah, o tuzlu tat bir bağımlılık gibi," Suiren. O ve Maomao, Jinshi'nin kesinlikle bir parça olduğunu düşündü. Elini kraker tabağına doğru uzattı ama Suiren o daha ulaşmadan sonuncusunu da kaptı. Maomao şimdi onun bunu bilerek yaptığından emindi. Bu görevli çok nahoştu.

Maomao diğer kadınlarla bir şeyler atıştırdığında hep dinleyici olurdu, Suiren'le çay içerken de öyle oldu. Maomao'nun aksine Suiren, eğlence mahallesinin ya da arka sarayın hanımları gibi boş dedikodulardan hoşlanmaz, evin efendisi hakkında konuşmayı tercih ederdi.

Suiren, "Bu akşamki yemek vejetaryen, o yüzden çaktırmadan et ya da balık aşırmadığınızdan emin olun," dedi.

"Evet, hanımefendi." Maomao, neden bir tür ritüelden geçer gibi yemek yediklerini sormaktan daha iyisini Ancak Suiren ses tonuyla Maomao'nun tahmin edebileceği kadarını ima etti. *Hadımlar ayin yapabilirler mi?*

merak ettim. Arınma genellikle dini ayinlere katılacak olanlar tarafından gerçekleştirilirdi. Aristokrat ya da soylu doğumlu olanlar zaman zaman bu tür törenlere başkanlık etmeyi bekleyebilirlerdi.

Jinshi hakkında Maomao'nun anlamadığı birkaç şey vardı. Birincisi, onun gibi doğuştan yetenekli bir adamın neden hadım olması gerektiği idi. Öte yandan, bunun Jinshi'nin hayatının hangi döneminde gerçekleştiğini düşündüğünde, belli bir anlam ifade ediyordu. Eski imparatoriçe dowager, bir imparatoriçeden başka bir şey olarak görülüyordu.

Zamanında kendi başına imparatoriçe, hatırı sayılır yeteneklere sahip bir kadındı. Onun etkisi olduğu söylenirdi ve onun sayesinde değil beceriksiz oğlu, eski imparatorun hükümdarlığı sırasında ülkenin kaosa sürüklenmesini engellemişti. Ancak bu gerçeğin doğal sonucu, attığı birçok adımda kendi otoritesine dayanmış olmasıydı. Örneğin, tercih ettiği çok yetenekli bir doktoru -Maomao'nun babasını- zorla hadım etmek gibi. Jinshi'nin, Maomao'nun babası tarafından hadım edildiğini varsaymak mantıklı olacaktır. benzer koşullar.

"Bu öğleden sonra benim için küçük bir iş yapmanı istiyorum. Doktora gidip ilaç almanız gerekecek-"

"Evet, efendim!" Maomao, Suiren konuşmasını bitirmeden önce ağzından kaçırırdı.

"Keşke hep böyle hevesli olsan," dedi ve son pirinç krakerini ağzına attı.

Tıbbi ofis, dış sarayın doğu tarafında, askeri karargâhın yakınında bulunuyordu. Belki de ordunun neden olduğu tüm yaralanmalar için uygun bir yerdi. Maomao ne olduğunu hatırladı Jinshi bu doktor hakkında bir şeyler söylemişti ama onunla başka nedenlerden dolayı da ilgileniyordu. Bir keresinde onun ilaçlarından biriyle ilk elden deneyim yaşamıştı ve bu, onun başarılı bir pratisyen olduğuna ikna olması için yeter de artardı bile. Arka saraydaki sağlık ofisinin başında tam bir şarlatan vardı, tam bir israftı ama Maomao dış sarayda işlerin nasıl yürüdüğünü çok merak ediyordu.

"İlaç almaya geldim," dedi ve Suiren'in kendisine verdiği etiketi gösterdi. Yüksek elmacık kemikli adam olan doktor etikete baktı, sonra Maomao'dan oturmasını istedi ve arka odaya geçerek gözden kayboldu.

Maomao oturdu, sonra derin bir nefes aldı. Bol miktarda buruk kokular ve acı tatlar burnunu ve ağzını doldurdu. Maomao, kendisi gelene kadar doktorun bulunduğu masanın üzerinde bir içinde yarı ezilmiş otlar olan havan ve havaneli.

Üstün bir irade çabasıyla, evin altını üstüne getirme dürtüsünü kontrol etmeyi başardı. Yan odadaki ilaçlarla dolu dolaba iyice, yakından bakmak için her şeyini verebilirdi.

Hayır! Kendine yalvardı. *Güçlü kalmalıyım...* Kendine rağmen vücudunun diğer odaya doğru ilerlediğini hissedebiliyordu.

"Ne yaptığınızı sorabilir miyim?" dedi soğuk bir kadın sesi. Maomao bir anda kendine geldi ve arkasında çok bıkkın görünümlü saray hanımı. Maomao onu hatırladı: uzun boylu kadındı. Maomao onun son derece şüpheli görüldüğünü fark etti. olduğu gibi diğer odaya doğru süzüldü ve hemen sandalyesine döndü.

"Sadece biraz ilaç bekliyorum," dedi masumca. Diğer kadın buna bir şey söylemek ister gibi baktı ama o anda doktor reçeteyle birlikte yeniden ortaya çıktı. "Oh, Suirei. Buraya ne zaman geldin?" dedi hafifçe.

Suirei adını verdiği kadın onun ses tonundan hoşlanmamış gibi kaşlarını çatı. "Nöbetçi kulübesinde bulundurdukları ilaçları yenilemeye geldim," dedi. Askeri kamptaki bir yerden bahsediyor olmalıydı. Maomao şimdi düşününce, Suirei'yle en son karşılaştığında da askeri alanın yakınlarında olduğunu fark etti. O zaman garip bir şekilde Suirei'nin kendisinden çekindiği hissine kapılmıştı ve şimdi kadından gördüğü tavır da şüphelerini doğruluyordu. Suirei Maomao'ya sanki genç hizmetçi kadının başka *bir yerde* olmasını istemiş gibi bakıyordu.

Hiç Maomao, Suirei'nin tanıştıklarında neden şifalı otlar koktuğunu şimdi anlıyordu.

"Burada her şeyim var. İhtiyacınız olan başka bir şey var mı?" diye sordu doktor.

"Konuşacak şey yok. Size iyi günler dilerim." Suirei doktorun bakışlarıyla karşılaştı.

neredeyse kayıtsızlıkla düpedüz nankör bir tonda. Doktor onun gidişini izlerken neredeyse biraz üzgün görünüyordu.

Demek böyle, diye düşündü Maomao, hayal kırıklığına uğrayanları incelerken.

Doktorun ne kadar kolay okunduğunu düşünüyordu. Onun kendisini izlediğini fark ettiğinde kaşlarını çatı ve ilacını Onu.

"Bu kadın orduda mı çalışıyor?" Maomao sordu. Aslında bir şey demek istememişti. Sadece öylesine bir düşünceydi.

"Evet. Gerçi dış saraydan nitelikli bir kadının bu tür işlerle uğraşmasına gerek yok..." Maomao ona baktı. ama doktor ayrıntı vermedi. Sadece başını salladı ve "Önemli bir şey değil. Her neyse, işte ilacınız!" Paketi ona doğru itti, sonra da elini umursamaz bir şekilde salladı: *Devam et, Çık dışarı.* Görünüşe göre Maomao söylememesi gereken bir şey söylemişti ama tam olarak ne olduğunu anlayamamıştı.

Bir saray hanımının normalde üstesinden gelemeyeceği bir şey mi? kendi kendine. Yine de, bu uğursuz açıklamayı merak ederek kendini düğümlemesine gerek olmadığı sonucuna vardı; bunun yerine paketi aldı ve içine baktı. İçinde bir çeşit toz vardı. Ne olduğunu merak ederek bir parmak ucu kadarını dilinin üzerine koydu. (Kötü alışkanlığı.)

"Bu... patates tozu mu?"

Doktorun muayenehanesinden kafası karışmış bir şekilde ayrıldı.

"Bugün doktorun ofisinden bir şeye ihtiyacınız var mı?" Maomao, Suiren'e bir bakış atarak sordu, ancak bekleyen hanımefendi kurnazlığa gelmedi.

"Kaytarmana izin vermeyeceğim," dedi kararlı bir şekilde.

Bunu kaytarmak olarak görmüyorum, diye cevap verdi Maomao zihinsel olarak. O zengin ilaç kokusunu koklamak için bile çok istekliydi.

"Bu arada," dedi Suiren ellerini kurularak, "anladığım sessizce bazı alışılmadık bitkileri saklamak için depomuzu kullanıyordu. Bunun devam etmesini istemiyorum."

Bıçağı çevirmeyi asla unutmadı. Maomao'nun yüzü buruştu. Bir bez parçasını sıkıp yerleri silerken kaşlarını çattı. Suiren, Yeşim Köşkü'nün baş nedimesinden çok daha korkutucu bir güçtü. Belki de yaş gerçekten de kurnazlık getiriyordu.

"Eğer odanızda yeterince yer olmadığını düşünüyorsanız, belki de Üstat Jinshi ile konuşabilirsiniz. Yeterince odamız var. Burada. Sadece rica ederseniz, ne kadar uzlaşmacı olabileceğine şaşırabilirsiniz." Suiren'in sesi alışılmadık derecede neşeliydi.

Maomao bunun doğru olup olmadığını merak etti. Ne de olsa Jinshi onun ahır talebini geri çevirmişti.

"Hayır, hanımefendi," dedi şimdi. "Bir soylunun evini asla ilaç deposuna dönüştüremem."

Suiren bir sandalyeye otururken şaşkınlıkla elini ağzına götürdü. "Umursayacak birine benzemiyorsun Xiaomao, ama her zaman çok ihtiyatlı oluyorsun."

"Ben sadece düşük doğumlu genç bir kadıyım. Kimse beni burada bulduğuna benden daha fazla şaşırmamıştır."

"Bunu anlayabilirim. Ama..." Suiren'in gözlerinde mesafeli bir bakış vardı. Pencereden dışarı bakıyordu. Kısa süreli kar yağışı zaman zaman aşağıya doğru sürüklendi. "Yüksek doğumluların sizden temelde farklı yaratıklar olduğunu düşünmemenizi tavsiye ederim. Ne kadar asil ya da fakir olursak olalım, hiçbirimiz hayatımızda ne olacağını bilmiyoruz. Bu bile tek başına bizi her türlü ayrımın ötesinde birleştirir."

"Öyle mi düşünüyorsunuz, hanımefendi?"

"Çok isterim," dedi Suiren gülümseyerek ve ayağa kalktı.

sandalye. Sonra ağzına kadar çöp dolu büyük bir sepet taşıyarak geldi. "Ve şimdi çalışma zamanı Xiaomao. Bunları benim için çöpe atabilir misin?" Suiren'in yüzünde sakın bir gülümseme vardı ama sepet neredeyse Maomao'nun göğsüne kadar geliyordu ve çok ağır görünüyordu.

Jinshi'nin binasındaki çöpleri atması için rastgele bir hizmetçiye ya da uşağa güvenilemezdi. Dışarıda, stratejik bir avantaj sağlayabilecek herhangi bir şey bulmak için hevesle çöpleri karıştıracak çok sayıda insan vardı.

"Çöp çukuruna giden yol doktorun muayenehanesinin önünden geçiyor," dedi Suiren. "Tek yapacağın oradan geçmekse, benim için bir sakıncası yok."

Bu bir iyilik değil, işkence, diye düşündü Maomao kaşlarını çatarak, ama yine de sepeti sırtına aldı, yalpalayarak ağırlığın altında.

Maomao, sepetin kayışlarının omuzlarında bıraktığı keskin çentikleri inceledi ve sepetin içinde ne kadar olduğunu merak etti. Orada. Ne güzel! En azından artık kimse bu soylunun çöplerini karıştıramayacaktı. Her şey küle dönmüştü. Gelelim Maomao'tek yapabildiği, bu önemli şahsiyetin etrafındakilere ne kadar sorun yarattığından habersiz oluşuna iç geçirmek oldu.

Tam geri dönecekti ki gözüne bir şey takıldı. *Bu düşündüğüm şey mi?!* Çöp çukurundan çok uzak olmayan bir yerde bir tür bina vardı - atların kişnemesinden ahır olduğundan şüphelendi. Yakınlarda doğal ve bakımsız otlar bitiyordu. Ama belli ki oradaki her şey yem değildi...

Maomao önce bir yöne, sonra diğer yöne kaçamak bir bakış attıktan sonra hızla hedefine doğru ilerledi. Eğitimsiz bir göz için basit, solmuş bir ot gibi görünüyordu. Zıyan olmuş bir bitki gibi kokuyordu. Kış. Topraktan çıkarıldığında uzun kökleri ve küçük ama belirgin bir yumru benzeri büyümesi görüldü.

İlaçlara tat vermek için sıklıkla kullanılan yabani bir bitkiydi; kendi başına o kadar da sıra dışı değildi. Olağandışı olan onu bulmaktı diğer otların arasında rastgele büyüyor gibi görünüyor.

Ahırların arkasında bir sürü gübre vardır belki de? Maomao düşündü. Ama bu öyle bir şey gibi görünmüyordu.

normalde bir yerde yetişir.

Maomao tekrar etrafına bakındı. Yakınlarda mütevazı bir tepe vardı ve üzerinde belirgin bir şekilde şifalı görünen çok sayıda bitki yetişiyordu. Sepetini yere bıraktı ve tepeciğe doğru koştu.

Çiçeklerle ve tuhaf kokulu otlarla dolu yumuşak, zengin topraklı bir tarla buldu - bunlar sıradan mutfak ürünleri değildi. Mevsim nedeniyle hala biraz renksizdiler ama Maomao'nun gözlerini parlatmak için fazlasıyla yeterliydi. Sevinçle her bir bitkiyi incelemeye başladı, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu ki yumuşak toprağın boğduğu ayak sesleri ona doğru yaklaştı.

"Peki sen ne yapıyorsun?" diye sordu çok sinirli bir ses. Hâlâ yere çömelmiş olan Maomao arkasına dönüp baktığında uzun boylu kadının arkasında durduğunu gördü. Bir elinde küçük bir sepet tutuyordu; diğer elinde diğeri, bir orak. Suirei, doktor ona böyle seslenmişti.

Kahretsin. Maomao burada şüpheli görünmesi gerektiğini biliyordu. Orağın her an tepesine inebileceğinin farkında olarak kendini açıklamaya karar verdi. "Lütfen hanımefendi, telaşlanacak bir durum yok. Henüz bir şey toplamadım."

"Yani bunu yapmak üzereydiniz, öyle mi anlıyorum?" Suirei kaldı etkileyici derecede sakindi. Orak Maomao'ya doğru savrulmadı, bunun yerine sepetle birlikte yavaşça yere bırakıldı.

Maomao, "Her çiftçi böylesine güzel bir tarlayı incelemek ister," dedi.

"Peki hangi saray çiftçilerle doludur?"

Maomao da oradaydı ama Maomao bunun zekice bir cümle olduğunu düşünmüştü. Tarlaların olduğu yerde çiftçiler de olmalıydı, değil mi?

Ne yazık ki Suirei bu mantığı Maomao kadar tutarlı ya da ikna edici bulmadı.

Bunun yerine kadın içini çekti. "Buraya sizi parmaklarınızdan asmak için falan gelmedim. Zaten bu bahçeye teknik olarak izin verilmiyor. Yine de bir uyarıda bulunayım: Doktor buraya belirli aralıklarla geliyor, bu yüzden çok fazla ziyaret yapmanızı tavsiye etmem." Başladı

O konuşurken otları koparıyordu.

"Yani sorumluluğunu sana mı verdi?"

". de istediğimi ekmeme izin veriyor."

Maomao'nun kulağına Suirei'nin sesi oldukça ilgisiz geliyordu.

Maomao

kendisi de tam olarak coşkuyla dolup taşmıyordu; kendine benzer bir ruh bulmuş gibi görünüyordu. Yine de Suirei, Maomao'ya sataştıklarında diğ r saray hanımlarına katılacak kadar sosyal bir anlayışa sahip görünüyordu.

"Peki ne ekmeyi seviyorsunuz?"

Suirei hiçbir şey söylemeden Maomao'ya baktı ama sadece bir saniyeliğine. Sonra bakışlarını yere çevirdi. " l leri diriltmek için bir ilaç."

Bu Maomao'nun kalbinin çarpması için yeterliydi. Neredeyse Suirei'yi yakaladı ve neden öğrenmek istedi, ancak son anda mantığı onu ele geçirdi.

Suirei Maomao'ya baktı ve ardından akla gelebilecek en acımasız şeyi söyledi: "şaka yapıyorum." Maomao cevap vermedi ama yaşadığı yıkım yüzünden okunuyor olmalıydı ki diğ r kadın esprisiz bir kahkaha attı. "Söylentilere göre sen bir eczacıymışsın."

Maomao bunu nereden duyduğunu merak etti ama başını salladı. Suirei  l  yaprakları toplarken bir kez daha ifadesizdi. Kalın kökleri bıraktı, yaprakları orakla d zelitti. "Ne kadar iyi bir eczacı olduğunu merak ediyorum," dedi ve Maomao, eğer Suirei'nin sesinde bir iğneleme duydu.

Suirei'ye baktı ve sadece "Güzel soru" diye cevap verdi.

"Mm," dedi Suirei ve ayağa kalktı. "Her yıl buraya sabah çiçekleri ekerim. Henüz tam mevsimi değil ama." Sonra otlarını topladı ve tepeden aşağı indi.

Ölüleri diriltmek için bir ilaç...

Eğer böyle bir şey varsa, Maomao onu ele geçirmek için her şeyi yapardı. İnsanlık neredeyse ölümsüzlük için bir araç arıyordu. tarihi boyunca. Böyle bir şey var olabilir miydi? Maomao aslında bu ihtimalin göz ardı edilemeyeceğine inanıyordu ama bunun sadece insanları hayata döndüren bir *ilaç* olabileceği fikri karşısında başını salladı.

Bir an için  zlemlle tarlaya baktı, bir yanı bir şeyler yemek istiyordu, bir yanı da yememesi gerektiğini biliyordu. Sonunda, bu zihinsel tartışma sadece geri dönüşünü geciktirdi.

Suirei'nin disiplini alçakgönüllü ama sertti: Maomao kendini tavan kirişlerine kadar temizlerken ve cilalarken buldu.

Bölüm 11: Şans ya da Daha Fazlası

Maomao, çok tuhaf bir hikâye duyduğunda, sık sık yaptığı gibi dış avluda bir koridoru temizliyordu.

İri bir figür hafif bir panikle ona doğru yaklaştı. Daha yakından incelendiğinde, bunun büyük köpek Lihaku olduğu ortaya çıktı.

"Oluyor?" Maomao kumaşını yere bırakarak sordu. "Ne oluyor? İri yarı bir subayın Jinshi'nin ofisine gelmek için bir sebebi olmazdı.

-Maomao'dan bir şey istemediği sürece.

"Gevezelik için zaman yok! Sorun var!"

"Peki bu ne olabilir?" Bunca yolu geldiğine göre ciddi bir şey olmalı. Bazen öyle davranmasına rağmen, Lihaku'nun öldürecek zamanı yoktu.

"O depoda çıkan yangını hatırlıyor musunuz? Sonradan öğrendik ki aynı gün başka bir depoda da hırsızlık olmuş." Konuşurken başını kaşdı. "Aklıma gelen tek şey, birinin yangını dikkat dağıtmak için kullandığı."

Maomao kollarını kavuşturdu: Demek hikâye buydu. "Sorabilir miyim, ne çalındı?"

Bunun üzerine Lihaku rahatsız edici bir sessizliğe gömüldü. Maomao'nun omzuna dokunup eliyle işaret etti, belli ki duyulmayacakları bir yere gitmek istiyordu. Maomao onun kendisini dışarı çıkarmasına izin verdi.

galeriye ve bahçeye doğru ilerledi. Lihaku birkaç ağacın gölgesine çömeldi, parmağını burnunun kenarına vurdu

komplocu bir tavırla, "Bazı ayin aletleri kayboldu" dedi. "Ritüel aletleri mi?" Çalmak için çok garip bir şey, Maomao.

düşündüm.

"Evet. Birkaçı ortadan kaybolmuş gibi görünüyor ama korkarım tam olarak ne olduğunu bilmiyoruz." Lihaku çaresizce başını salladı.

"Orada ne olduğunu bilmiyor musun? Bekçisi miydi

Depo bu kadar dikkatsiz mi?"

"Hayır, öyle değil... Şu anda buranın başında kimse yok. Bu işle yakından ilgilenen önemli bir yetkili öldü. ve bu her şeyi çevirdi."

Yeni amirlerin işleri meselesi belki de.

"Belki ondan önce burayı yöneten kişiye sorabilirsiniz?"

"Bunda da bir pürüz var. İşe geri dönecek durumda değil. Kısa bir süre önce gıda zehirlenmesi geçirdi ve... şey, hala bilinci yerinde değil." Lihaku, içinde bulunduğu durumun ne kadar vahim olduğunu vurgulamak istercesine bir iç çekti.

Ancak *gıda zehirlenmesi* kelimeleri Maomao'nun hafızasını çalıştırdı.

Yangından hemen sonra böyle bir vaka yaşanmamış mıydı? Aslında, neredeyse eş zamanlı olarak...

"Bu katip gurme olamaz, değil mi?" diye sordu.

Lihaku'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu nereden biliyorsun?" "Bu uzun bir hikâye."

Yangın, hırsızlık ve kâtibin rahatsızlığı.

büyük bir tesadüf olabilir miydi? Bir açıdan bu her zaman mümkündü ama pek olası görünmüyordu. Lihaku'nun söylediği başka bir şey onun da dikkatini çekti.

"Geçen yıl vefat eden önemli bir yetkiliden bahsettiniz.

Nasıl biriydi?"

Lihaku parmağını alnına götürdü ve homurdandı. "Hatırladığım kadarıyla her zaman prensiplerini savunan yaşlı bir moruktu. Adı *neydi*? Kahretsin, dilimin ucunda! Tatlılara çok düşkün olduğunu biliyorum..."

Maomao, Jinshi'nin bir yıl önce ona anlattığı kişiyi hatırlayarak, "Belki de Üstat Kounen'i düşünüyorsunuz," dedi. Aşırı dozda tuzdan ölmüş, dar görüşlü, tatlı dilli bir memurdu.

"Evet! İşte buydu! Bekle... Sen de mi onu tanıyorsun?"

"Bu *uzun* bir hikaye."

Lihaku'nun şaşkınlığı anlaşılabilirdi. Maomao tüm bu tesadüflerin olabileceğini düşünecek kadar iyimser biri değildi, sadece bir tesadüf. Her biri tek başına bir kaza gibi görünüyordu. Fakat

Balon balığı vakasının da kanıtladığı gibi, kaza gibi görünen bir olayın aslında tesadüfi olup olmadığının hiçbir garantisi yoktu. Tüm bu olayların kasıtlı olması, bazı hedeflere yönelik olması mümkün müydü? Daha büyük bir hedef mi?

Maomao Lihaku'ya baktı. "Özür dilerim Üstat Lihaku, ama bunun benimle ne ilgisi var?"

"Doğru ya! Buraya seninle konuşmak geldim!" Bir çantayı karıştırdı ve içinden bir şey çıkardı.

Maomao yanmış depoda fildişi bir pipo bulmuştu. Kısa bir süre önce temizledikten ve yeniden inşa ettikten sonra ona teslim etmişti.

Maomao, borunun depoya geri dönmesini sağlayacağını söylemişti. Depo bekçisi, ama hala .

"Benim suçum değil," dedi Lihaku şimdi. "Bekçi onu saklamamı söyledi. Artık onu istemediğini söyledi."

Muhafız, depoda çıkan yangının sorumlusu olarak gösterildikten sonra görevden alınmıştı. Maomao boruyu potansiyel olarak Pahalı bir alışverişti ama belli ki bir hediye idi. Birileri çok cömertmiş, diye düşündü.

"Dış avludaki hanımlardan birinin ona verdiğini söyledi. Bu size de garip gelmiyor mu? Neden onlardan biri rastgele bir bekçiye böyle bir şey versin ki?"

"Kişiyeye bağlı olarak mantıklı olabilir." Fahişeler özellikle hor görülen bir müşteriden hediye aldıklarında, hemen nakit para karşılığında satarlar ya da başka bir şekilde başkasına verirlerdi. Ama Maomao'nun aklına başka bir olasılık da geliyordu. "Belki de böylesine zengin bir hediye yi hemen kullanmak isteyeceğini biliyordu."

Herkesin böyle bir dürtüsü olmaz ama birçoğunun olur. Ve eğer gizemli kadının amacı buysa. Olayların gidişatını tahmin etmiş olmalı: Yangın verecekti. İnsanlar koşarak gelecekti. Güvenlik başka bir yerde daha hafif olacaktı. Sinsilik için mükemmel bir zaman.

Maomao'nun ne soracağını tahmin eden Lihaku, "Ne yazık ki ona pipoyu veren kadının yüzünü göremediğini söyledi. Çok karanlıktı."

Karanlıkta dolaşan bir kadın mı? Bu da garipti. Saray bile bir kadının tek başına yürümesi gereken bir yer değildi.

geceleyin. Depo bekçisi kadını tam da bunu yaparken bulmuş ve güvenliği için ona dışarı kadar eşlik etme nezaketini göstermişti. Kadın da ona piposunu vererek teşekkür etmişti. Hava soğuktu ve kadının yüzü uzun bir yakayla gizlenmişti.

"Yine de bir hanımefendi için alışılmadık derecede uzun görüldüğünü ve hafif bir ilaç kokusu aldığını söyledi."

"İlaç mı?"

"Merak etme, sen olmadığını biliyorum. *Uzun boylu* dedi. Ama sadece merak ettim. Tanıdığın birine benziyor mu?"

Bir ahmak gibi görünse de, Lihaku oldukça zeki olabilir. *Hiçbir fikrim yok diyemem*, diye düşündü Maomao. Belki de ona tam olarak neyden şüphelendiğini söylemeliydi. Ama sonra babasının mantrası aklından geçti: *varsayımlara dayanarak sonuç çıkarma*. Maomao konuyu düşündü ve bir uzlaşmaya karar verdi.

"Bahsettiğiniz kazalar ve olaylar dışında olağandışı başka bir şey oldu mu?"

Lihaku kollarını kavuşturarak, "Bu çok önemli bir soru gibi görünüyor ama senin ipuçların olmasaydı bu kadar noktayı birleştiremezdim bile," dedi. "Araştırmam gereken başka bir şey olduğunu mu söylüyorsun?"

"Muhtemelen. Ya da muhtemelen değil."

"?" Lihaku bıkkın bir halde, "Hangisi?" dedi.

Maomao yere çömeldi ve yerden bir sopa kaparak toprakta bir daire çizmeye başladı. "İki şey genellikle tesadüfen olur." İlkini üzerine kısmen örtüşen bir daire daha çizdi. "Üç şey gerçekleşebilir ve yine de şans olabilir." Bir daire daha ekledi. "Ama bir noktadan sonra tesadüf olmaktan çıkıp kasıtlı hale geldiği konusunda hemfikir değil misiniz?"

Üst üste binen üç dairenin ortasındaki bölümü doldurdu. "Dış avludaki bu hanımefendinin -eğer öyleyse- bu kasıtlı tesadüflerin bağlantı noktasında durduğunu varsayalım."

"Anladım!" Lihaku ellerini çırpı. Maomao'nun aklına Suirei'nin görüntüsü geldi ama bunun ne burada ne de orada olduğunu hissetti. "Göründüğünden daha zekisin," dedi Lihaku, kocaman bir sırıtışla onun omzuna vurarak.

"Ama göründüğünüz kadar aptalca güçlüsünüz Üstat Lihaku, bu yüzden lütfen dikkatli olun."

Maomao ona ters ters bakarken Lihaku biraz üşüdüğünü hissetti.

Döndü

ona kötü kötü bakan tek kişinin kendisi olmadığını fark etti. "Eğlendiğini gördüğüme sevindim." Sesi muhteşemdi ama Alaycı bir tavırla. Lihaku sesin kime ait olduğunu görünce korkuyla bir adım geri çekildi.

Maomao, "Özellikle hiç eğlenmiyorum," dedi.

Jinshi ağacın gölgesinde yarı gizli şekilde durmuş onları yakından izliyordu. Gaoshun onun arkasında duruyordu, alnı kırıış kırıış olmuştu. alışılagelmiş, sürekli bir üzüntü ifadesi.

İri köpek hemen eve gitti ve Maomao'yu bir sebepten dolayı sinirli davranan Jinshi ile uğraşmak zorunda bıraktı.

"O adamla oldukça samimi görünüyorsunuz."

"mi?" Önüne koyduğu küçük bir demlikten çay doldurdu. kaynatın. Seramik bir fincan daha lezzetli bir içecek sağlayabilirdi ama Jinshi'nin kullandığı çanak çömleklerin çoğu gümüştü. Maomao hâlâ Jinshi'nin siyasi hiyerarşideki yeri tamamen açıktı. O, iç sarayda dolaşan bir haremağasından daha fazlasıydı; burada, dış sarayda da gerçek bir işi vardı.

"Ne o, bir tür askeri görevli mi?"

"Gerçekten de efendim, gördüğünüz gibi. Kendisini rahatsız eden bir konu hakkında benimle konuşmaya geldi."

Maomao masanın üzerine çayın yanına atıştırmalık bir şeyler koydu. Jinshi'nin bu işte bir payı olup olmadığından tam olarak emin olamıyordu.

Lihaku'nun ona söylediği şey. Ne de olsa Kounen'in bir şekilde bağlantısı vardı. Bu yüzden Maomao teklif etti: "Sana tam olarak ne sorduğunu söyleyeyim mi?"

Jinshi sessizce çayını yudumladı.

Maomao ayrıntılı açıklamasını bitirdiğinde, Jinshi gözlerini kapadı ve kaşlarını çatarak belli belirsiz bir sıkıntıyla baktı. "Gerçekten de karmakarışık bir ağ."

"Evet, efendim."

Jinshi atıştırmalıklara dokunmamıştı. Gaoshun masanın yanında duruyordu.

Ofisin girişinde, en az efendisi kadar rahatsız görünüyordu.

"Peki tüm bunların birbiriyle nasıl bağlantılı olduğunu düşünüyorsun?" Jinshi sordu.

"Bunu bilmiyorum," dedi dürüstçe. Bütün bunların neyi amaçladığına dair hiçbir fikri yoktu. Olaylardan herhangi biri kazara olmuş olabilirdi. Kesin olan tek şey, kaza gibi *göründükleri* sürece kimsenin parçaları bir araya getiremeyeceğiydi. "Şahsen ben bunların tek bir büyük plan olmaktan çok bir dizi tuzak gibi *göründüğünü* düşünüyorum.

Bunlardan herhangi birinin başarısı, onları koyan kişinin amaçlarına hizmet edecektir."

Jinshi yanıt olarak çaydan bir yudum daha aldı. Aldığı yudum fincanı boşaltınca Maomao biraz daha kaynatmaya gitti.

"Aynı ," dedi Jinshi. "Bu da demek oluyor ki başka tuzaklar da olma ihtimali var."

"Emin olamayız." Maomao'nun bile sadece tahminleri vardı. Eğer birisi ona tüm bunların bir dizi tesadüften ibaret olduğunu kesin bir dille söyleseydi, sadece başını sallayıp kabul edebilirdi.

"Hmph. Bu konuda çok istekli hissetmiyor musun?"

"Hevesli misiniz, efendim?" dedi. *Ve? Bu tür şeylere kişisel ilgimden dolayı burnumu sokmuyorum.* Sadece etrafında olup bitenleri not aldı. Çok fazla insan vardı ve hepsi de Kendi riskli işlerine onu da dahil ettiler, sorun buydu. Maomao bir eczacı olarak sakin bir hayat yaşamaktan son derece mutlu olurdu: verandasında oturup çayını yudumlar ve tıbbi deneyler. "Ben sadece bir hizmetçiyim," dedi. "Ben sadece bana verilen işi yaparım."

"Hımm," dedi Jinshi tekrar, görünüşe göre bu cevabı bulmuştu cansız. Elindeki fırçayla yarı bilinçli bir şekilde oynuyordu.

Atıştırmalıkları masasının bir kenarına itmişti. Belki de onlarla ilgileniyordu. Maomao onun alışılmadık derecede genç *göründüğünü* düşündü. "O zaman buna ne dersin?" dedi. Gaoshun'u yanına çağırırdı.

sırıtarak kulağına bir şeyler fısıldadı. Her ne söylediyse, Gaoshun'un bu konuda pek de hevesli olmadığı belliydi.

"Usta Jinshi..." dedi.

"Beni duyduunuz. Her şeyi hazırlayın lütfen."

Gaoshun ikna olmadan başını salladı ve bu arada Jinshi

Oynadığı fırçayı biraz mürekkebe batırdı, sonra başladı
Bir kağıt parçasına akıcı hareketlerle yazı yazmak. "Geçen gün
tüccarları dolaşırken çok ilginç bir bahsedildiğini duydum. Sanırım
adı buydu."

Kağıdı bir çırpıda kaldırdı ve Maomao'ya gösterdi.
Maomao'nun gözleri hemen parlamaya başladı.

Kağıdın üzerinde iki karakter yazıyordu, *niu huang: calculus bovis*.
Öküz bezoarı.

" misin?" "İsterdim!"

Maomao neredeyse ne yaptığını anlamadan önce Jinshi'nin
masasına, sonra da masanın üzerine koştu.

Calculus bovis bir ilaçtı, bir inek ya da öküzden alınan safra
taşıydı. Her bin sığırdan sadece safra taşı ürettiği söylenir; en
nadir ve en değerli tıbbi ürünler arasında sayılırdı.

Takviyeler. Zevk bölgesinde yaşayan zavallı bir eczacı, hayatı boyunca
bir tane görece kadar şanslı olurdu. Ağız sulandıran bir şeydi.
Beklenti.

Ve bu hadım ne diyordu? Ona gerçekten bir tane verecek miydi?
Gerçekten ve gerçekten?

Jinshi, eğilmeye başlamış olan Maomao'dan hafifçe geri çekildi.
ona daha da yaklaştı. Gaoshun kolunu çekiştirip onu gerçeğe
döndürene kadar ne yaptığının farkında değildi. Gaoshun
yavaşça masadan indi ve eteğini düzeltti. "İşte bu
motivasyon."

"Gerçekten alabilir miyim?" Maomao Jinshi'ye temkinli bir bakış attı
ama Jinshi şimdi eskisinden biraz daha yetişkin görünüyordu. Maomao
Bunu, arka saraydaki hizmetçilere sık sık çekici bakışlarıyla tanıdı.

"Bu ne kadar sıkı çalıştığınıza bağlı. İzin verin size tüm detayları
anlatarak başlayayım." Jinshi kâğıdı tomar haline getirip çöp sepetine
atmaya başladı, yüzünde o tanıdık tatlı gülümseme vardı. Maomao
gülümsemeyi daha az umursayamazdı, ama iyi bir iş çıkarırsa onu çok
istediği bir şeyle ödüllendirmeyi teklif ediyordu ve bilmesi gereken tek
şey buydu.

"Anlaşıldı. Bana sadece ne istediğinizi söylemeniz yeterli, Usta.

Jinshi." Ve sonra Maomao ay fincanını ve dokunulmamış atıştırmalıkları temizledi.

Bölüm 12: Ritüel

Talimat üzerine Maomao ertesi gün öğleden sonra kendini arşivlere kapattı. Binada yığınla kamu kaydı bulunuyordu ve belirgin bir küf kokusu vardı. Solgun yüzlü bir memur Maomao'yu kollar dolusu parşömen. Orada gördüğü diğer tek kişi oydu; görev bir nevi özel bir görev gibi görünüyordu.

Yine de arada bir güneşe çıkmasının ona bir zararı olmaz, diye düşündü.

Her biri mükemmel kâğıttan yapılmış parşömenleri birbiri ardına açtı. Kazalar ve suçlar kısaca listelenmişti. son birkaç yıl içinde saray kompleksinde meydana gelen olaylar. Bu gizli bir bilgi değildi; parşömenler oldukça kamuya açıktı ve isteyen herkes tarafından görülebilirdi.

Onları ilgiyle inceledi. Vakaların çoğu sıradan kazalardı ama birkaçı merakını uyandırmıştı. Örneğin gıda zehirlenmesi vakaları...

Bu tür vakaların yaz aylarında artmasını bekliyordu ama kış aylarında da şaşırtıcı sayıda vaka oluyordu. Sonbahar, insanların tanımlanamayan veya uygunsuz yiyecekleri yemesiyle kendi sorunlarını getirebilir.

Mantarlar.

Maomao memurdan bir tomar parşömen daha istedi. Onun kendisine bir baş belası gibi davranmasını bekliyordu ama sonunda biraz iş yapma fırsatı bulduğu için oldukça memnun görünüyordu.

Görünüşe göre

Sanki sadece zaman öldürmeyi sevdiği için burada değilmiş gibi. Maomao'nun ne araştırdığını merak ettiği belliydi, o çalışırken ara sıra küçük bakışlar .

Maomao onu görmezden geldi ve istediğini bulana kadar sayfaları çevirdi: son gıda zehirlenmesi olayının açıklaması. Maomao hükümet organını gördüğünde durdu.

kurbanın ilişkili olduğu.

Ayin Kurulu mu?

En azından resmi unvanı ona bunu çağrıştırıyordu. Maomao'nun hatırladığı kadarıyla Ayin Kurulu eğitim ve diplomasiden sorumluydu. Belki de, diye düşündü, saray kadınları sınavına daha sıkı çalışsaydı daha emin olabilirdi.

"sorun mu var?" sordu soluk benizli memur.

Zaman geçirmek için herhangi bir şey, belki.

Maomao şimdi cehaletinden dolayı utanmanın sırası olmadığına karar verdi. "Evet," dedi. "Bu unvanın ne anlama geldiğinden pek emin değilim." Bu itirafın kendisini tamamen beyinsiz gösterdiğinden şüpheleniyordu.

"Ah. Bu kişi ritüellerin yerine getirilmesini denetliyor," dedi adam, bu bilgiyi vermekten oldukça memnun görünüyordu.

"Ritüel mi dedin?"

Doğru, gıda zehirlenmesi kurbanı ayin aletlerinden sorumluydu, değil mi?

"Aynen öyle. Bu konuda daha detaylı bir kitap getirmekten mutluluk duyarım.

İsterseniz sizin için bir konu bulabilirim," dedi memur, hiç de kırıcı olmayan bir sesle. Maomao onu neredeyse hiç duymadı; beyinde dişliler dönüyordu.

Birden önündeki uzun masaya vurdu. Adam neredeyse yerinden fırlayacaktı.

"Üzerine yazacak bir şeyiniz var mı?" Maomao sordu. "Ee, evet..."

Maomao incelemekte olayların kayıtlarını hızla gözden geçirdi. Tam pozisyonları ve görev sürelerini not aldı.

üst üste bindiğinde, bu kasıtlı bir şeye işaret ediyordu. Ve eğer tüm bu görünüşteki tesadüfleri ortaya koyarsa, üst üste geldikleri yer ona nereye bakması gerektiğini söyleyecekti.

"Ritüelin gözetimi... Ritüel aletleri..."

Ritüeller bu kadar yaygın değildi; her türlü ayin yıl boyunca gözlemlenirdi. Küçük törenleri bir köy şefi düzenleyebilirdi ama en önemli törenler İmparatorluk ailesi tarafından gerçekleştirilirdi. Çalınan aletler en azından orta düzey bir tören için kullanılmış olmalıydı.

daha da önemli bir şey değil.

Maomao kendi kendine *orta seviye bir tören* diye düşündü. O

Jinshi'nin bir arınma ayini yaptığını hatırladı. Ritüellerle ilgili bir sorusu olursa, haremağasına sormak en hızlı yol olabilirdi.

"Ayin konularıyla ilgileniyor musunuz?" Sıkılmanın ötesinde oldukça arkadaş canlısı olduğu anlaşılan görevli, elinde büyük bir çizimle geldi.

"Huh..." Maomao söyledi. Ayin alanının oldukça ayrıntılı bir çizimiydi. Ortada bir sunak duruyordu ve üzerinde bir sancak dalgalanıyordu. Sunağın dibine, belki de ateş yakmak için büyük bir kap yerleştirilmişti.

"Oldukça sıra dışı bir yer, değil mi?" dedi yetkili.

"Yani öyle..."

Kesinlikle zarif ve heybetli görünüyordu. Pankartın üzerinde bir tür yazı var gibi görünüyordu - her törende değiştiriyorlar mıydı?

Maomao, *her seferinde onu yukarı çıkarıp aşağı indirmek çok zahmetli bir gibi görünüyor*, diye düşündü. Pankart o kadar yüksekteydi ki ona merdivenle çıkmak bile baş ağrıtacaktı.

Yetkili, "Orada özel bir düzenekleri var," dedi. "A tavana asılan büyük bir kiriş. Yükseltip alçaltılabiliyor, böylece pankartın üzerine uygun ritüel yazısını yazabiliyorlar."

Maomao solgun adamı incelerken, "Bu konuda epey bilginiz var gibi görünüyor," dedi.

"Öyle olduğunu söyleyebilirim. Eskiden arşivlerde vakit geçirmekten daha onurlu bir iş yapardım. Ama itiraf etmekten utanıyorum, yanlış bir anda hata yapmış ya da yanlış kişiyi gücendirmiş olmalıyım, çünkü kendimi arşivlere sürgün edilmeye hak kazandım."

Maomao'nun farkına vardığı üzere, daha önce kendisi de Ayin Kurulu'na atanmıştı ve bu da onun neden bu kadar ne yaptığıyla ilgileniyordu. Ve sonra yetkili, onun gerçekten dikkatini çeken bir şey söyledi: "Başta yeterince güçlü olup olmayacağı konusunda endişeliydim. Herhangi bir sorun çıkmamasına çok sevindim."

"Neyin yeterince güçlü olup olmayacağı konusunda endişeliydiniz?"

"Kiriş. Onu tutan sistem. Bu çok büyük bir şey. İ Düşmesi halinde ortaya çıkacak trajediyi hayal etmeye bile cesaret edemiyorum. Ama hayır.

Konuyu gündeme getirir getirmez kendimi bu arşivlere sürgün edilmiş buldum."

Maomao sessizce resme baktı. Eğer kiriş tavandan kurtulursa, en büyük tehlikede olan kişi hemen altındaki kişi olacaktı: töreni yönetecek kişi. Potansiyel olarak gerçekten de çok önemli bir kişi.

Maomao, *sistemin ne kadar güçlü olduğu konusunda endişeli olduğunu* düşündü. Kirişi yükseltmek ve alçaltmak için bir şeye bağlanması gerekecekti. Ve eğer bağlantı elemanları kırılırsa.

Ne kadar güçlü...

Hemen yakınında bir ateş çömleği vardı. Maomao Birden hangi ayın aletlerinin çalındığı sorusu aklına geldi. Masaya bir tokat daha atarak görevlinin bir kez daha irkilmesine neden oldu. Bir tahta gibi kaskatı duran görevliye döndü ve "Özür dilerim ama bir sonraki ayın ne zaman?

Gözlem mi?! Ve bu resimde gösterilen yer nerede?!"

"Dış avlunun batı kenarında, Safir Gökyüzü Sunağı adı verilen bir yapı. Ne zaman kullanılacağına gelince..." Görevli kulağını kaşıyarak bir takvimi karıştırdı. "Neden? bugün bir tören var."

Adam daha konuşmasını bitirmeden, Maomao parşömenleri bile düzeltmeden binadan dışarı fırladı.

Safir Gökyüzü Sunağı, batıda, diye düşündü, koşarken düşüncelerini düzenlemeye çalışıyordu. Bu planın uzun zamandır hazırlandığından şüpheleniyordu. Bazı parçalarının engellenebileceği düşünülmüş ama birkaçı üst üste getirilebilirse, planlayıcının istediği açılımı sağlayacaktı.

Hala sadece tahmin ediyorum. Bundan fazlası değil. Ama tahmininin doğru çıkması halinde ortaya çıkacak sonuçları hayal etmek baş döndürücüydü.

Az sonra yuvarlak bir pagoda gördü. Benzer binalar onu çevreliyordu.

iki yanında ve önünde bir sıra memur vardı. Giysilerinden, şu anda bile bir ayın yapıldığını tahmin etti.

"Hey, sen!" diye seslendi içlerinden biri. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Bu sadece pis bir hizmetçi yarışmaya çalıştığında beklenen bir şeydi. yanlarından geçti. Maomao dilini şaklattı. Vakti yoktu.

Bunun için. Jinshi ya da Gaoshun'a gidebilseydi, sorunu onun için çözebilirlerdi ama onlar bütün gün dışarıda olacaktı.

"Geçmeme izin verin lütfen," dedi.

"Kesinlikle olmaz. Bir ayin kutlanıyor," dedi elinde kötü görünümlü bir savaş sopası tutan bir savaşçı. Adam Maomao'ya ters ters baktı ama Maomao sadece işini yapmak istediği için onu suçlayamazdı. Bunun yerine, düzgün konuşan biri olmadığı için kendine lanet okudu.

"Bu acil bir durum. Beni içeri almalısın."

"Senin gibi bir hizmetçi kendini kutsal ayinlere dayatmaya cesaret edebilir mi?"

Onu orada tutuyordu. Maomao bir hizmetçiden başka bir şey değildi. Hiçbir şeyi yoktu.

otorite. Eğer bu adam sırf kız istedi diye onun gibi bir kızı tören alanına alırsa, kellesine veda edebilirdi.

Ne yazık ki Maomao da geri adım atmadı.

Belki de hiçbir şey olmayacak, diye düşündü. Ama öyle olsaydı, ben-söyledim-sizler için çok geç olurdu. Bir şeylerin farkına vardığımızda

geri dönülemez bir şey olmuşsa, her zaman çok geçtir.

Asker ondan omuz omuza daha uzun boyluydu ama kadın onun yüzüne baktı. Etraftaki görevliler mırıldanmaya ve onlara bakmaya başlamıştı.

Maomao, "Buraya sadece ritüeli lekelemek için gelmedim," dedi. "Birinin hayatı tehlikede. Töreni durdurmak zorundasınız!"

Yakındaki görevlilerden biri konuştu. "Buna karar vermek size düşmez. Paylaşmak istediğiniz bir fikriniz varsa, bir öneri kutumuz var." Maomao'yla açıkça alay ediyordu, o ne kadar aşağılık bir hizmetkârdı.

"Zamanında asla göremezsin. Bırakın geçeyim!"

"Hayır!"

Çocuklar gibi tartışarak hiçbir yere varamayacaklardı.

Belki de Maomao'nun asla başaramayacağını kabul edip adım atması olgunca bir davranış olurdu. Ama yapamadı. Bunun yerine yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "O sunağın yapımında ölümcül bir kusur var. Ve inanıyorum ki birileri bunun avantajı. Eğer dakikada geçmeme izin vermezsen, inan bana, pişman olacaksın. Sevgili ben, ama ne olacağını düşünmek için titriyorum

Seni uyardığımı ve dinlemediğini öğrendiklerinde ne yapacaksın!" Abartılı bir şaşkınlık ifadesiyle elini yanağına götürdü.

Sonra dedi ki: "Bekle... Anlıyorum. Burada olan şey *bu* mu?" O Sanki her şey şimdi anlam kazanmış gibi yumruğunu açık avucuna vurdu. Gülümsemesi acımasızlaştı. "Her ne olacaksa *olmasını istiyorsun*. Beni burada geciktiriyorsun çünkü her kimle işbirliği yapıyorsan- tuzağa düşürdü-"

Kendi kafasından gelen sert bir *gümbürtüyle* bölündü. Neredeyse ne olduğunu anlayamadan yerde yatıyordu ve görüşü bulanıklaşmıştı.

Bilincini kaybetmemeliyim, diye düşündü ama dilemek bunu . Kendisine vuran askerin sesini duydu ama sanki çok uzaktaymış gibi geliyordu ve ne dediğini anlayamadı. Şey, en azından o biliyordu ki dikkatlerini çekmişti. Her asker onun gibi küçük bir kızın bu şekilde taciz edilmesine kızardı. Belki de düşünmeden elini kaldırarak kadar kızardı.

Şikâyet edemezdi; kendi başına gelmişti. Ama şimdi bayılırsa, her şey bitecekti.

Maomao yavaşça kendini oturma pozisyonuna çekti. Kulağı yanıyordu ve görüşü hâlâ bulanıktı. Renkler tekrar dünyasına süzülürken, kolu hâlâ olan askeri algıladı, arkadaşları onu zapt ediyordu.

Kavgaya başlatmak işe yarar diye düşündüm ama... yaramadı... İş yarıda kesecek kadar büyük bir kargaşa yaşanmamıştı. Tören; mihrap yönünden gelen müziği hâlâ duyabiliyordu. Gösteri devam ediyordu.

Sonunda bedenini ayaklarının üzerine sürükledi. Önündeki zeminde birkaç kırmızı leke vardı. *Burun kanaması*, diye düşündü. Endişelenecek bir şey değil. Darbe kulağına gelmiş gibiydi ama sadece yanmıştı; acı yoktu. Maomao başparmağını burnunun bir tarafına bastırdı ve kanı üfledi. Toplanan memurlar arasında bir mırıltı yükseldi. Maomao bunun belki de Bir ayın alanında kan dökmek uygunsuzdu ama özür dileyecek zamanı yoktu.

"Oldukça tatmin oldunuz mu?" dedi. Hâlâ bulanık olan görüşüyle

tam olarak ne yanıt aldığını göremedi; sadece seslerin genel vızıltısını duydu. Bu oyunlar için zaman yoktu. Maomao'nun yapması gereken bir şey vardı.

Sesi bir oktav yükseldi: "Bırakın geçeyim!"

Oraya girmem lazım!

Her şey bittiğinde çok geç olacaktı. Çok geç. Eğer hemen oraya gitmezse.

Öküz bezoarımı asla alamayacağım!

Başı dönüyordu ve görüşü hâlâ bulanıktı ama bu düşünce ona ayakta kalması için motivasyon verdi.

Maomao etrafındakilere sertçe baktı. "Sizden töreni durdurmanızı istemiyorum. Sadece geçmeme izin verin. Diyelim ki siz bakmıyorken bir fare içeri sızdı." Mevcut İmparator merhametli bir adamdı; bunun için kimsenin başının döneceğini sanmıyordu. Muhtemelen kendisinininki hariç. Sadece Jinshi'ye onun adına araya girmesi için yalvarabilirdi. Ya da en azından zehirle ölmesine izin vermesi için. "Bir şey olursa ve beni burada alıkoyarsanız ne yapacaksınız? İçeride ayini kutlayan önemli biri olduğunu biliyorum. O zaman bunu hayatlarınızla ödersiniz!"

Hakemin kim olduğunu bilmiyordu, sadece durumla ilgili her şey onun gerçekten de yüksek rütbeli biri olduğunu gösteriyordu.

Muhafızlardan birkaçı onun sözleriyle sarsılmış gibi birbirlerine baktı ama hepsinin kenara çekilmeyeceği belliydi.

"Senin gibi küçük bir kızı neden dinleyelim ki?" diye sordu asker.

Asıl soru , değil mi? Maomao'nun verecek bir cevabı yoktu, sadece hançer gibi adama bakıyordu.

Tam o sırada hızlı bir ayakkabı tıkırtısı duydular. "Belki *beni* dinlersiniz o zaman?" dedi biri, neredeyse şakayla karışık.

Maomao sesteki gülümsemeyi neredeyse duyabiliyordu. Ve kime ait olduğunu biliyordu.

Maomao'nun önünü kesen asker yarım adım geri çekildi. Toplanan memurlar sanki hiç görmemeyi umdukları bir şeyle karşılaşmış gibi kesilmişlerdi.

Maomao bakmadı. Çatık kaşlarının daha da derinleşmesini engellemek için yapabileceği tek şey buydu. Şakakları çoktan

seğirmeye başladı.

"Her neyse, küçük bir kız olsun ya da , bunu hoş görebileceğimden emin değilim.

genç bir kadına çarptı. Bakın, yaralanmış. Kim yaptı bunu? et!" Sese soğuk bir hava karıştı. Herkes bilinçsizce savaş sopalı adama baktı. Yüzü gerilmişti.

"Başlangıç olarak," diye devam etti ses, "neden kızın dediğini yapmıyorsun? Ne olursa olsun tüm sorumluluğu ben üstleneceğim."

Arkasındaki her *kimse*, denese daha iyi bir zamanlama yapamazdı. Maomao dişlerini sıktı. *Şimdi bunu düşünmem, diye düşündü*. Yine de arkasına bakmadı. Bunun yerine, etrafındaki insanlara son bir kez baktı ve sonra sunağa doğru koştu.

Sesin ait olduğunu umursamadığına karar verdi.

Duman ve tütsü kokuları arenaya yayılıyordu. Müzik aletlerinin tıngırtılarına tavandaki kirişe asılı sancağın dalgalanması eşlik ediyordu. Kutlama yapanların duaları akıcı ve güzel harflerle yazılmıştı ve cennete ulaşması umuduyla havada sergileniyordu.

Kirli bir genç kızın bu kutsal mekânda ortaya çıkması kalabalığın mırıldanmasına neden oldu. *Berbat görünüyor olmalıyım*, diye düşündü Maomao. Üniformasını kirletmişti ve şimdi de yüzü burnundan akan kurumuş kanla kaplanmıştı. Bütün bunlar bittiğinde güzel, uzun bir banyo yapmaya kararlıydı. Yine de Jinshi'nin evindeki banyoyu kullanırken ölüme yakalanmazdı. Belki Gaoshun'u kendi banyosunu kullanması için ikna edebilirdi.

Tabii o noktaya geldiğinde kafasının hâlâ vücuduna bağlı olması şartıyla.

Kırmızı bir halının en ucunda siyahlar giymiş bir adam duruyordu. Başında boncuklarla süslü, kendine özgü bir makam şapkası vardı. Yüksek ve net bir sesle bir şeyler söylüyordu.

Devasa ateş tenceresi önünde durmuş, ısıll ısıll yanıyordu. Ve Orada, başının üzerinde, bayraklı kiriş vardı. Ve kirişi tavana sabitleyen.

Maomao belirgin bir gıcırtı sesi duyduğunu düşündü. Bu onun hayal gücü olmalıydı; bu mesafeden duymuş olması mümkün değildi. Yine de hareket etmeye devam etti. Yumuşak zemini hissedebiliyordu.

Ona doğru olabildiğince hızlı bir şekilde ilerlerken ayaklarının altındaki halının malzemesi.

Nikâh memuru Maomao'yu fark etti ve döndü. Maomao buna aldırış etmedi ama kendini ona doğru attı, kollarını karnına doladı ve onu yere çekti.

Neredeyse aynı anda kulakları patlatan bir çarpışma oldu. Sıcak, keskin bir his bacağından yukarı fırladı. Arkasına baktığında bacağını sabitleyen büyük bir metal kiriş gördü. Derisini kesmeyi başarmıştı.

Dikiş atılması *gerekecek*, diye düşündü. Cübbesinin kıvrımlarına uzandı, orada her zaman bazı ilaçlar ve basit ama büyük bir el onunkini yakaladı ve . Kadın Başını kaldırdı ve gözleri şapkadan sarkan boncuklarla doldu. Onların ötesinde bir yerde obsidyen kadar karanlık bir çift göz süzülüyordu.

"Peki kendimizi nasıl bulduk?" Ses neredeyse gökseldi.

Tavandan düşen kiriş yerde yatıyordu. Eğer sesin sahibi kiriş düştüğünde tam altında duruyor olsaydı, kesinlikle anında ölmüş olurdu.

"Usta Jinshi... Ben... Bezoar'ımı şimdi alabilir miyim?" Maomao, şimdi keşfettiği üzere bu töreni yöneten muhteşem haremağasına sordu. Ama onun neden burada olduğunu merak ediyordu.

"Böyle bir anda düşünmek için güzel bir şey," dedi Jinshi, yüzü ekşi bir şey ısırılmış gibi . İri eli Maomao'nun yüzünü okşadı. Başparmağının ucu Maomao'nun yanağında . "Şu yüzüne bir bak." Yüzünü buruşturdu. Bunu neden yapmıştı ki?

Maomao elindeki sorunu çözmekle daha çok ilgileniyordu. Ya da ayağını. "Bacağıma dikiş atmama izin verir misin?" Yandığı kadar acıımıyordu da. Yaraya bakmaya çalışmak için döndü ama bunun yerine vücudu titredi.

"H-Hey, şimdi-!"

Jinshi'nin sesi çok geliyordu. *Uh-oh*, diye düşündü. Kafasına yediği darbe yüzünden.

Gücü aniden onu terk etti. Görüşü tekrar grileşti ve sonra Jinshi onu sallıyordu, bir şeyler bağıırıyordu ve

ama ah, onun sessiz olmasını ne kadar isterdi.

Bölüm 13: Thornapple

Sanki vücudu hafifçe sallanıyormuş gibi hoş bir his veriyordu. Hafif bir tütsü kokusu burnunu gıdıkladı. Sallanma onu beşikteki bir çocuk gibi hissettirdi, ama bir an sonra durdu ve yumuşak bir şeyin üzerine yatırıldığını hissetti.

Sonra zaman geçti ama ne kadar olduğunu bilmiyordu.

Neredeyim ben? Maomao uyandığında düşündü. Gözleri açıldığında, başının üzerinde görkemli bir gölgelik buldu. Onu tanıdı - çünkü her gün tozunu almak zorunda kalmıştı.

Tütsüyü tekrar kokladı, en iyi sandal ağacını. Burası Jinshi'nin yatak odasıydı ve bu da Maomao'nun onun yatağında uyuduğu anlamına geliyordu.

"Ah, uyanmışsın," dedi sakın, nazik bir ses. Ses, yakındaki bir kanepeye uzanmış, yaşlılığın ilk demlerini yaşayan bir görevliden geliyordu.

Ayağa kalktı ve yuvarlak bir masadan bir sürahi su alarak bir fincana bolca. "Usta Jinshi sizi buraya getirdi, biliyor muydunuz? Sizi muayenehanede dinlenmeye bırakmaya dayanamadı." Suiren kıkırdadı ve bardağı Maomao'ya uzattı.

Maomao onu dudaklarına götürdü. Uyku kıyafetleri içindeydi. (Bu ne zaman ?) Başından keskin bir ağrı geçti ve bu arada bacağına kramp girecekmiş gibi hissetti.

"Şimdi, kendini zorlama. On beş dikişe ihtiyacın vardı."

Maomao, sol bacağının etrafına sarılmış bir bandaj bulmak için yorganı geri sardı. Ağrının donuk niteliği, onun bir çeşit ağrı kesici verilmişti. Başına dokundu: daha fazla bandaj.

"Yeni uyanmışken bunu sorduğum için üzgünüm ama diğerlerini sizi görmeleri için getirebilir miyim? Kıyafetlerini değiştirmek istersen sana birkaç dakika verebiliriz."

Maomao her kıyafetinin düzgün bir şekilde katlanmış olduğunu gördü.

Yatakta. Anladığını başıyla onayladı.

Suiren, Basen eşliğinde Jinshi ve Gaoshun'u içeri aldı. Maomao günlük kıyafetlerini başarıyla giymişti; onları karşıladı ama oturmaya devam etti. Görgü kurallarına aykırı olduğunu biliyordu ama Suiren onay vermişti ve Maomao bu durumda onay almaya karar verdi.

Ağzını ilk açan Basen oldu: "Burada neler oluyor böyle?" Doğruca Maomao'ya bakıyordu. alışılmadık derecede kızgın.

"Basen," dedi Gaoshun sertçe. Asker sadece dilini şaklattı ve yerine oturdu. Jinshi kendini kanepeye yerleştirdi, ifadesi dikkatle nötrdü.

Ne de olsa efendisi büyük bir tehlike altındaydı, diye düşündü Maomao. Ama kendisine bağırılmasını gerektirecek hiçbir şey yapmamıştı, bu yüzden sadece ılık suyunu yudumladı, ifadesi de içeceği kadar soğuktu.

Jinshi ellerini kollarının arasına sıkıştırmış Maomao'ya baktı. "Benim için birkaç şeyi açıklamamı istiyorum. O saatte seni oraya getiren neydi? O kirşin düşeceğini nereden biliyordun? Anlat bana."

"Pekâlâ, efendim." Maomao suyu bıraktı ve bir nefes aldı. "Her şeyden önce, bu olaylar bir dizi tesadüfün kesiştiği noktada yer alıyor. Yeterince tesadüf aynı anda gerçekleştiğinde, insan bunların tesadüf olmadığından şüphelenebilir. Dolayısıyla belki de bu bir kaza değil, bir olaydı."

Maomao bu konuyla ilgili bir dizi vakayı zaten biliyordu. Bir yıl önce Kounen'in ölümü vardı. Daha sonra depoda yangın çıkmış ve aynı zamanda ayin aletleri çalınmıştı. Son olarak, bu aletleri denetleyen yetkili gıda zehirlenmesi geçirdi.

"Yani tüm bunlara birilerinin kasten sebep olduğuna mı inanıyorsunuz?"

"Evet efendim, biliyorum. Ve sanırım daha önce gözden kaçırdığım bir bağlantı daha var."

Maomao tam olarak ne çalındığını bilmiyordu ama

önemli bir ritüelin kutlanmasına uygun bir şey olmalı. Hiç şüphesiz usta bir zanaatkâr tarafından üretilmiş bir şey. Ve son zamanlarda bunlardan birini duymuştu...

"Metal işçisinin ailesi... demiyorsun değil mi?" Jinshi şaşkırmış bir halde konuştu. Maomao onun hızlı olduğunu biliyordu.

"Doğru," dedi.

Yaşlı zanaatkârı neyin öldürdüğüne dair oldukça iyi bir fikri vardı. Kurşun zehirlenmesinden şüpheleniyordu. Bunu mesleki bir tehlike olarak görmemek yeterince kolay olurdu ama her zaman bir ihtimal vardı

daha fazlası olduğunu düşündü. Bunun da kasıtlı olduğu düşünülebilirdi. Ona hediye olarak biraz şarap ve kurşun bir kadeh ver, sonra da tükenip gitmesini bekle. Bu, bunu yapmanın bir yolu olabilirdi; başka yollar da vardı.

"Yaşlı adam çıraklarına -oğullarına- en gizli keşfini bizzat öğretmedi. Muhtemelen bu sanat onunla birlikte mezara gidecek, kimsenin çözemediği bir bilmece olarak kalacaktı. Birileri bunu çok uygun bulmuş olabilir."

Bu, söz konusu kişi her kimse, söz konusu tekniği zaten anladığı anlamına gelir. Tam olarak nasıl çalıştığını bilmeleri gerekmezdi, sadece ne yaptığını bilmeleri yeterliydi.

"Yani çalınan aletlerin ölü zanaatkâr tarafından üretildiğine mi inanıyorsunuz?" Jinshi sordu ama Maomao başını salladı.

"Hayır, efendim. Aslında ben tam tersine inanıyorum: çalınan aletler o zanaatkar tarafından üretilen bir şeyle *değiştirildi*."

Maomao bir kağıt ve fırça aldı ve hızlıca bir taslak çizdi. Resim. Ortada büyük bir sunak ve yanında demir bir ateş kabı bulunurken, tavandan bir kiriş sarkıyordu. Halatlar kirişin her iki ucuna dolanmıştı. Halatlar tavandaki makaralardan geçiyor ve metal bağlantı elemanlarıyla zemine sabitleniyordu.

"Eğer birkaç ritüel aleti ortadan kaybolduysa, belki de Sanırım başka parçalar da onlarla birlikte gitmiştir. Ayrıntılı parçalar olduğundan şüpheleniyorum."

Gaoshun, "Bu muhtemel bir olasılık gibi görünüyor," dedi ama ses tonu tam olarak emin değildi. Muhtemelen konuyla ilgili tüm bilgilere sahip değildi - ne de olsa bu Jinshi'nin yetki alanının dışındaydı.

"Hatırladığım kadarıyla, kiriş i yukarıda tutan teller doğrudan ateş potasının yanından geçiyordu. Sanırım onları yerinde tutan bağlantı elemanları ısındığında yerinden çıkacak şekilde yapılmıştı..."

"Saçmalık," diye homurdandı Basen. "Bunu uzun zaman önce öğrenmiş olmalıydık. Sunağın yakınında alev alabilecek bir şeyi asla kullanmazlar."

"Yine de kiriş düştü," diye yanıtladı Maomao. "Tam da bağlantı elemanları kırıldığı için."

Jinshi de Basen'le aynı fikirdeydi: "Ne kadar ısınırlarsa ısınsınlar kırılmamaları gerekir. Biraz ısıya dayanmak için yapılmışlar!"

"Kırıldılar," diye tekrarladı Maomao. "Daha doğrusu eridiler."

Herkes ona baktı.

Maomao, merhum zanaatkârın en gizli sanatı hakkında keşfettiklerini açıklamaya karar verdi. "Birçok metal tek başına sadece yüksek sıcaklıkta erir. Ama ister inanın ister inanmayın, bunları karıştırarak daha düşük ısıda eriyen bir madde yaratmak mümkün."

Bu teknik çok uzun zamandır kullanılıyordu, ancak bu tür maddelerin erimesi için hala yüksek ısı gerekiyordu. Yaşlı zanaatkarın keşfinin özü buydu: mükemmelleştirdiği oran metali normalden çok daha düşük bir sıcaklıkta eritti. Örneğin metalin yanan bir ateş kabının yakınında olması yeterli olacaktır...

Odaya sessizlik çökmüştü. Tek ses Suiren'in umursamazca çay hazırlamasıydı.

Sunağı inşa edenler tavandaki kirişin asla ve asla düşmeyeceğine dair yemin etmiş olmalılar. Aksi takdirde böyle bir asla onaylanmazdı. Ne de olsa önemli insanlar tören yapmak için o kirişin altında duruyordu. Maomao noktaları birleştirmemiş olsaydı, Jinshi'nin şu anda ölmüş olma ihtimali çok yüksekti. Orada dikilirken bulunduğu kişinin kendisi olmasını beklemiyordu.

Kim bu adam? diye sordu kendi kendine. Ancak bulunduğu konumun bu soruyu yüksek sesle soracak kadar yüksek olmadığını düşündüğü için sessiz kaldı. Ayrıca, bu adamın kim olduğunu bilmenin

cevap sadece daha fazla soruna yol açacaktır.

Tüm arasında, ne kadar uzak olursa olsun, bir bağlantı olduğunu varsaymanın en mantıklısı olduğunu düşündü. İster doğrudan ister dolaylı olsun, birileri ipleri elinde tutuyordu.

"Söyleyebileceğim her şeyi söyledim," dedi onlara. Artık bilgiye sahip olduklarına göre, Jinshi ve diğerlerinin bu işe karışanları ortaya çıkaracağını tahmin ediyordu. Lihaku'nun zaten bunun üzerinde çalışıyor olma ihtimali vardı.

Uzun boylu kadının görüntüsü Maomao'nun zihninde uçuştı.

Benimle bir ilgisi yok, diye düşündü, yavaşça başını salladı ve gözlerini yere dikti. Yine de kadının yüzündeki mesafeli ifade bir türlü aklından çıkmıyordu: Sanki artık

Bir şeyler olduğu sürece ne umurundaydı. Maomao da, bahçenin o küçük bölümündeyken kadının ona söylediklerinden hâlâ rahatsızdı.

Ölüleri diriltmek için bir ilaç...

Çok Lihaku'dan haber aldılar. Maomao'nun beklediği gibi, mesajı hanımefendi Suirei ile ilgiliydi.

Suirei'nin zehir içtiği ve öldüğü ortaya çıktı.

Maomao, kadının hayatının bu şekilde aniden sona anlam verememişti. Adalet Kurulu -yasaları uygulamaktan sorumlu yetkililer- kanıtlarını toplayıp Suirei'nin yatak odasına daldıklarında yatağında yığılmış olarak buldu. Devrilmiş bir şarap kadehinin zehir içerdiği doğrulanmıştır. Doktordan soruşturma yapması istenmiş ve doktor ölümü usulüne uygun olarak onaylamıştır.

Bir suçlu olarak Suirei, hayatta olamayacağı gibi tabutunda da cezalandırılacaktı. Bir gün ve bir geceden sonra yakılacaktı. Yani yakıldı. Şu anda, hapishanede ölenlerle aynı yerde cezasını çekmeyi bekliyordu.

Maomao, Adalet Kurulu'nun bu kadar hızlı hareket edebilmesinin nedeninin Lihaku'nun bu kadar kapsamlı bir çalışma yapmış olması olup olmadığını bilmiyordu.

ya da süredir bu davanın . Ama sonuçta, Suirei adı geçen tek komplocuydu.

Maomao bunu merak etti: *Gerçekten de böylesine ayrıntılı bir komployu tek mı hayata geçirmişti?* Bu fikirde belli bir eksiklik vardı. İkna edicilik.

Belki de bir günah keçisiydi? Belki de. Ama bir şey Maomao'yu daha basit bir şekilde rahatsız etti. *Suirei bunu gerçekten kabul edecek miydi?* Birbirlerini çok iyi tanımıyorlardı. Maomao bir insanın gerçekte kim olduğunu anlayabilecek kadar iyi bir insan okuyucusu değildi bu kadar kısa bir tanışma süresinde. Suirei'nin kayıtsız tavrının yaşama isteğinden yoksun olmasından kaynaklanması her zaman mümkündü.

Ama yine de bir şey Maomao'yu rahatsız ediyordu. Suirei konuşurken sanki Maomao'yu sınıyormuş gibi bir ton . *Hayır, sadece sezgilerimle hareket edemem. Emin olmak zorundayım.* Ama Maomao'nun emin olmasının hiçbir yolu yoktu; yapabileceği tek şey sessizce günlük işlerine geri dönmekti. Bir hizmetçinin hayattaki kaderi böyleydi.

Sözde, her neyse.

Ama merakı onu ele geçirdi.

"Usta Jinshi, sizden bir iyilik isteyeceğim." Bu onun açılış hamlesiydi. "Soruşturmayı yürüten doktorla konuşmak istiyorum." Morgda, ideal olarak.

Jinshi'nin şaşkınlığına rağmen Maomao'nun yüzü bunu söylerken sırtıtmak üzereydi.

Morg loştı ve ölüm kokusu yayılıyordu.

Ülkedeki yasalara göre, hapisnede ölen hiç kimse gömülmelerine izin verilmiyor, ancak yakılmaları gerekiyordu. Bir köşede yığın halinde duran birkaç tabut, kaderleriyle buluşmayı bekleyen suçluları barındırıyordu. Suirei'nin tabutu diğerlerinden biraz ve üzerinde siyah beyaz bir etiket asılıydı.

Jinshi ve Gaoshun da oradaydı. Gaoshun, Jinshi'nin morgda olmasından hoşlanmıyor görünüyordu ama orada olmak istiyorsa Gaoshun onu durduramazdı.

Çağrılan doktorun morgun kendisi kadar acımasız bir ifade vardı. Maomao onu suçlamadı: iyi ilişkiler içinde olduğu bir kadın ölmüştü, hem de bir suçlu gibi muamele görmek üzere. *Ama hepsi bu kadar mı?* diye merak etti. Eğer bunu yapan

soruşturmayı yapmışsa, kimsenin bilmediği bir şey biliyor olabilirdi. Ve Maomao'nun bunun ne olabileceğine dair bir fikri vardı.

Direkt konuya girdi: "O kadının içtiği zehir. İçeriğinde diken elması olma ihtimali var mı?" Oturduğu sandalyeden doktoru inceledi; Gaoshun yaralı bacağı nedeniyle sandalyeyi onun için hazırlamıştı. Hekimin yanında duvara yaslanmış bir çapa duruyordu. Bunu da Maomao'nun isteği üzerine Gaoshun hazırlamıştı. Jinshi ne işe yaradığını merak ediyormuş gibi ona bakıp duruyordu ama bunu açıklamak zaman alacağı için onu görmezden geldi.

Doktor neredeyse bir şey söyleyemeden sapsarı kesildi. Yine de açık konuşmayı reddetti, bunun yerine başını salladı. "Zehir çok sayıda bileşen içeriyordu ve herhangi birinin ne olduğunu belirlemek zor. Vücudun durumuna bakarak bu olasılığın belirgin olduğunu söyleyebilirim, ancak emin olamıyorum." Cevap şuydu Bu öneri karşısında yüzünün nasıl kızardığı düşünüldüğünde şaşırtıcı derecede kendinden emin ve sakindi. Maomao'nun düşündüğü kadarıyla doğruyu söylüyordu. Karışımı değerlendirdiğinde hangi malzemelerin karışıma dahil olduğunu da bilmiyordu.

"Ahırların arkasındaki küçük tepede bir tarla var, sanırım biliyorsunuzdur. Orada dikenli elmalar yok muydu? Şu anda mevsimi olmayabilir ama eczanenizde bulunmadığını düşünemiyorum."

Thornapple oldukça zehirliydi ama ölçülü bir dozda anestezik etki gösterebilirdi. Suirei'nin doktorun muayenehanesinden biraz aldığını varsayalım.

Sağlık memurunun kendisi de sessiz kaldı. Maomao, bu adamın mükemmel bir doktor olduğu sonucuna varmıştı. Ama yetenekli bir yalancı değildi.

Thornapple'ın başka bir adı daha vardı: Tekinsiz Sabah Zaferi. Maomao'nun aklına Suirei'nin Maomao'ya o tarlaya sabah çiçekleri ektiğini söylerkenki düz hali geldi.

Maomao, "O zaman bu toksinin işin içinde olup olmadığını kesin olarak öğrenelim," dedi. Sonra çapayı aldı ve üzerinde siyah beyaz etiket olan tabuta doğru ilerledi.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"*Bunu!*"

Çapayı tabut kapağının altına soktu ve şaftı aşağı itti. Kapağı sabitleyen çivilerden biri yerinden fırladı. Diğerleri Maomao'nun çalışmasını şaşkınlıkla izledi. Tüm çiviler serbest kaldığında, kapağı kaldırdıklarında bir kadın cesediyle karşılaştılar. Görünüşe göre bir köprünün altında ölen talihsiz bir gece yürüyüşçüsüydü.

"Bu... Suirei değil mi?" dedi doktor tabutun içine bakarak. Belli ki sarsılmıştı; kutuya dokunduğunda eli titriyordu.

Eğer şaşırmış gibi yapıyorsa, o zaman çok iyi bir aktör, diye düşündü Maomao.

"Bu kadın, Suirei-öldüğünden kesinlikle emin misiniz?"

"Evet. En eğitimsiz amatör bile bunu görebilirdi. Hâlâ hayattayken olduğu kadar güzeldi. Ama arkasındaki kalp o güzellik artık atmıyordu." Doktorun yüzü hâlâ bembeyazdı. Maomao, Suirei'nin cesedine özenle davrandığından şüpheleniyordu. Suirei'nin buna güvendiğinden de şüpheleniyordu. Tam olarak hangi zehri aldığını anlamak için onu parçalama ihtiyacı hissetmeyeceğini biliyordu.

"Başka bir deyişle, efendim, sizi kullandı."

Sağlık memurunun beti benzi attı ve gözle görülür bir şekilde öfkelenildi. Tam kontrolünü kaybedip Maomao'ya saldıracakmış gibi görünürken, Gaoshun onu arkasından yakaladı.

Suirei zehrinde diken elması kullanmıştı. Ve eğer isterse çok çeşitli başka ilaçlara da erişimi vardı. Tıbbi ofisin mağazalarını kontrol etselerdi, muhtemelen listelenen envanterle tutarsızlıklar bulacaklardı. Maomao'ya göre doktorun suçlanabileceği en kötü şey, malzemelerini yakından takip etmemektir.

Jinshi gözlerini kısarak, "Bunu açıklayın," dedi. "Neden içerideki mahkûmun cesedi değil?"

Maomao, "Çünkü yakılacak olsa bile tabutun içinde *bir şey* olmasaydı insanlar şüphelenirdi," dedi.

Morgda çok sayıda tabut vardı. Bazılarının, tıpkı Suirei'nin olması gerektiği gibi, yakılması gereken cesetler olduğuna şüphe yoktu. Muhtemelen onlarla birlikte yeni tabutlar da gelecektir. Bir cesedin yerine geçebilecek kadar hareketlilik

hazırlandı ve ikisi yer değiştirdi.

"Peki Suirei'nin cesedine ne oldu? Taşınmış olamaz; biri fark ederdi."

"Öyle olması gerekmiyordu. Kendi ayakları üzerinde yürüdü."

şok Maomao'nun dinleyicilerini susturdu.

"şu tabutları kontrol etmeme yardım eder misiniz?

Orada mı?" dedi Gaoshun'a. Bunu kendisi yapmak istiyordu ama bacağı zonkliyordu. Gaoshun boş kutulara bakarken hiç irkilmedi bile. Tetikte olduğu için tabutlardan birinde bir terslik olduğunu anlayabildi; şüpheli tabutu kurtarmak için üsttekini çekti. Bu şeyi yerinden oynatmak için normalde en az iki adam gerekirdi ama Gaoshun onu kenara kaydırarak kadar güçlüydü.

Kendisi.

Maomao, Gaoshun'un serbest bıraktığı tabutun yanına gitti, hareket ederken ayağını sürükledi. "Burada bir çivi izi görebilirsiniz," diye gözlemledi. "I

Bunun Suirei'nin içinde olduğu tabut olduğundan şüpheleniyorum. Burada yatıyor ve kurtarılmayı bekliyordu."

Yardım geldiğinde Suirei yeniden nefes almaya başlamıştı. Özgürlüğüne kavuştuktan sonra tabutları değiştirecekler ve Suirei morgdan kaçacaktı.

ölüleri teslim etti. İnsanlar ödeme yapmamak için kendi yollarından gittiler.

Böyle kirli işler yapanlara dikkat ederdi ve alışılmadık derecede uzun boylu Suirei kolaylıkla bir erkek sanılabilirdi.

Maomao doktora, "Bir insanın ölü gibi görünmesine neden olabilecek ilaçlar olduğunu biliyor muydunuz?" diye sordu.

Ağzını açtı, kısa bir süre ama sonunda, "Duymuştum. Ama nasıl hakkında hiçbir fikrim yok."

Bir "diriliş ilacı" fikrini saf bir fantezi olarak reddetmek kolay olabilirdi, ancak bu tamamen doğru değildi. Ölümden geri dönmeye çok benzeyen bir etki yaratabilen bazı maddeler mevcuttu.

"Maomao, "Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi. detayları ben de bilmiyorum. Ancak içeriğinde diken elması ve balon balığı zehri olduğunu duydum."

Bir keresinde -sadece bir keresinde- yaşlı adam ona bir hikâye anlatmıştı. Çok uzaklarda

Ülkede, bir insanı öldürebilecek bir ilaç olduğunu söyledi.

Sonra da onları hayata döndürmek. Bunun için birkaç toksin daha gerekiyordu.

diken elması ve balon balığı zehrine ek olarak. Normalde her biri son derece zehirli olan bu maddeler bir şekilde birbirlerini nötralize ediyordu. diğeri, böylece kısa bir süre sonra denek tekrar nefes almaya başladı.

Doğal olarak Maomao'nun babası bu ilacı hiç yapmamıştı ve Maomao'ya nasıl yapılacağını söyleyecek değildi. Dikenli elmayı ve balon balığını biliyor olması bile babasının kitabını gizlice okumuş kaynaklanıyordu. Belli ki Maomao'nun o uzak, yabancı ülkenin yazılarını okuyabileceğini hiç düşünmemişti. Onu ya da en azından zehirlere olan takıntısını hafife alması kendi suçuydu. O topraklardan ara sıra gelen bir müşteriyi kendisine öğretmesi için ikna etmiş ve yavaş yavaş zehirler hakkında işe yarar bir bilgi birikimi edinmişti. Dil. Ne yazık ki babası, o daha tamamını okumadan bu hileyi fark etmiş ve kitabı yakmıştı.

Doktor, "Suirei'nin böyle belirsiz bir yöntem kullanacağını gerçekten düşünüyor musunuz?" diye sordu.

"Kaybedecek neyi vardı ki? Ölüm cezasıyla karşı karşıyaydı. Onun yerinde olsaydım, bu bahsi seve seve kabul ederdim."

"Bunu yapman için kıyametin yaklaştığını sanmıyorum." Jinshi neden araya girmeye bu kadar hevesli görünüyordu? Maomao konuşmayı rayından çıkarmasın diye onu görmezden geldi.

"Burada ceset olmaması bahsi kazandığını gösteriyor. Ceset yakılana kadar kimse bakmayı akıl edememiş olsaydı, zaferi tamamlanmış olacaktı."

Maomao, *bundan kurtulmasına izin vermedim*, diye düşündü. Tabuta bakarken gülümsedi. İçinde isimsiz bir kadın vardı, kim bilir neden ölmüştü. Gülümseyecek pek bir şey yok gibiydi. *Özensizdi*. Maomao tamamen yabancı birinin ölümüne ağıt yakacak kadar yumuşak değildi. Endişelenecek daha önemli şeyler vardı.

Karnının derinliklerinden kahkahalar yükseldi, *heh heh heh*. İçinden bir şey yükseliyordu, tüm bedenini ele geçirmekle tehdit eden bir şey. "Eğer hayattaysa, onunla tanışmayı çok isterim," dedi Maomao özellikle kimseye söylemeden. Hayır, kadını tutuklayabilmek için değil. Tamamen başka bir nedenle.

Suirei'nin bu kadar çok vakayı bu şekilde gösterecek zekâyâ sahip olması gerekirdi.

kazalar gibi, ve bunu başaracak cesaret. Ve hepsinden önemlisi, hepsini kandırmak umuduyla kendi hayatını ortaya koyacak cesarete sahipti. Maomao, böyle bir insanın öylece nalları dikmesinin ne büyük bir kayıp olacağını düşündü. Evet, onun yüzünden kayıplar olmuştu ama

Maomao hissettiklerini inkâr edemiyordu.

Diriliş ilacı. Nasıl bilmeliyim!

Bu düşünce onu neredeyse boğuyordu. Belki de aniden kıkırdamasının nedeni buydu. Odadaki üç adam ona şüpheyle baktı.

Sonunda Maomao boğazını temizledi ve doktora baktı. "Affedersiniz ama bacağımı dikmenizi rica edebilir miyim? Görünüşe göre yarayı yeniden açtı." Maomao bacağını sanki bunca zamandır sürüklemiyormuş gibi fırçaladı. Bandajlar ıslanmıştı. kanla.

"Komiklik içinde kaybolmadan önce bize bunu söyle! Önce!" Jinshi haykırdı, tedirgin sesi morgu dolduruyordu.

Bölüm 14: Gaoshun

Jinshi banyosunu bitirmiş ve bir fincan şarabın tadını çıkarıyordu. Bugünlerde önüne çıkan her şey yeni bir baş ağrısı gibi görünüyordu. Ne yapacağını şaşırmıştı. Dikkatini çekmek için yarışan diğer her şey yetmezmiş gibi, daha geçen gün neredeyse ölüyordu.

Morgda öğrendiklerinden sonra, Suirei meselesi son derece ihtiyatlı bir şekilde halledilmişti. Herkes için en uygunu buydu. Suirei'nin cesedi tabut getirmiş olması gereken morg çalışanlarını sorguladı ama garip bir şekilde böyle bir talep almadıklarını iddia ettiler.

Saray hanımı Suirei'nin kendisi hakkında pek çok şey belirsizliğini koruyordu. Doktorla bu kadar yakın olmasının nedeni Vasi, doktorun kendi öğretmeni idi. Görünüşe göre, bu Öğretmen, Suirei'nin tıp alanındaki yeteneğini görmüş ve birkaç yıl önce onu kızı olarak evlat edinmişti, ancak bundan daha fazlası bilinmiyordu.

Jinshi bu durumun yakın zamanda ortadan kalkmayacağını görüyordu ama bu yeni bir şey değildi. Çözülemeyen, basitçe biriken pek çok sorun vardı. Bu tür sorunlarla ilgili yapabileceği en fazla şey, onları gelecek için aklında tutmaktı. Şu anda yapabileceklerine odaklanmak zorundaydı.

Jinshi odun kömürünün çıtırtısı karşısında şaşırdı. Dışarı baktığında dünyanın karla beyaza büründüğünü gördü. Hava serinlemeye başlamıştı. Bornozunu kanepenin üzerinden aldı ve üzerine geçirdi.

Girişten metalik bir çınlama sesi geldi; bina neredeyse her yerden duyulabilecek şekilde tasarlanmıştı. Jinshi bunun kim olabileceğini biliyordu.

Beklediği gibi, sürekli çatık kaşlarıyla yardımcısı odaya girdi.

Gaoshun, "Sağ salim geri döndü," dedi.

"Sizi her zaman böyle bir zahmete soktuğum için üzgünüm."

Jinshi, Gaoshun'a saat geç olduğunda Maomao'yu geri getirmesi talimatını vermişti. Ne de olsa Jinshi'yi kurtarmak için bacağını incitti. Onu kendi haline bırakırsa yaranın tekrar açılacağından endişeleniyordu.

Yine de onu endişelendiren tek şey bu değildi. Bir de eksantrik Lakan vardı. Jinshi'nin söyleyebildiği kadarıyla adam Maomao'nun biyolojik babası olduğu konusunda doğruyu söylüyordu ama Maomao'nun bu konudaki tutumu aralarındaki ilişkinin olağan bir ilişki olmadığını açıkça ortaya koyuyordu. Saraydaki genel kanı Lakan'ın ne yapacağından asla emin olunamayacağı yönündeydi ve Jinshi işini şansa bırakmamayı tercih etti.

Lakan'ın Maomao'nun ayin sırasında sunağa ulaşmasıyla da bir ilgisi vardı. Ona vuran askerin şu anda yaptıklarından derin bir pişmanlık duyduğuna şüphe yoktu.

Jinshi'nin kurtarıcı lütuflarından biri, saraydaki *diğer* bazı kişilerin aksine, Gaoshun'un onu işini yapması için ne zaman yalnız bırakacağını bilecek kadar iyi okuyabilmesiydi. Ne de olsa, sütten kesildiği andan itibaren Jinshi'ye özel öğretmen olarak atanmış olan adam buydu. Gaoshun'un başka bir iş için gönderildiği kısa süreli ayrılığa rağmen, Jinshi'yi en iyi tanıyanlardan biri kesinlikle oydu. Gaoshun'un kendi karısının onun sütannesini olduğunu düşündüğünde, Jinshi bu adama olan borcunun asla bitmeyeceğini anladı.

"Yarın arka sarayda olacağız."

"Evet, efendim." Gaoshun iki kase ve bir kap getirdi. İçi hastalıklı tatlı bir sıvıyla doluydu; tam etkisini gösterebilmesi için her gün içmeleri gerekiyordu.

Gaoshun tencerenin içindekileri iki gümüş kaseye boşalttı ve ardından ilk yudumu aldı. Bu Maomao'nun sahip olabileceği bir roldü. ama ona tattırmanın bir anlamı olmazdı. Kadınlar üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Gaoshun içkiyi yudumlarken kaşlarını daha da çattı ve birkaç dakika bekledi.

"Sanırım her şey yolunda. Olağandışı bir şey yok."

Olağandışı bir şey yok - lezzetin her zaman olağandışı olması dışında. Bu

Karışım, başka bir ülkeden ithal edilen ve çok özel bir yan etkisi olan toz haline getirilmiş bir patates çeşidi içeriyordu.

Patates unu, Jinshi ve Gaoshun'un günlük olarak almak zorunda oldukları birkaç malzemeden sadece biriydi.

"." Jinshi kâsesini aldı, burnunu sıktı ve uzun bir yudumda boşalttı. Ağzındaki sıvı parçalarını elinin tersiyle sildi, sonra Suiren'den bir bardak soğuk su aldı. Beş yıldır bu şeyi içiyordu ve buna hiç alışmamıştı.

Suiren, "İnsanlar izlerken burnunuzu böyle " dedi.

"Bunu biliyorum."

"Bunu yaptığında küçük bir çocuk gibi görünüyorsun."

"Bunu *biliyorum*." Jinshi suratını asarak kanepeye oturdu. Ses tonu, konuşma şekli, yürüyüşü ve hareketleri: bunların hepsine sürekli dikkat etmek zorundaydı.

Hadım Jinshi yirmi dört . En iyi resmi yüzünü takınmaya çalışarak doğruldu, ancak ilacın tadı hâlâ ağzındaydı ve dudağının kıvrılmasına neden oldu.

Gaoshun kaşlarını çattı. "Madem bu kadar nefret ediyorsunuz, içmenize gerek yok efendim." "Beni yapan şey bu. Bir hadım olarak."

Mevcut İmparatorun arka sarayı devralmasının üzerinden beş yıl geçmişti. Beş yıl -şimdi neredeyse altı yıl- Jinshi bu çarpık maskeyi takmaya devam etti. Yıllar boyunca onu bir erkek olmaktan çıkaran ilacı aldı. Bunu, her ne kadar İmparator ona, daha düşük rütbeli eşlerin ve onlardan daha az prestijli hanımların yanında dilediğini yapabileceğini söylemişti.

Gaoshun bir eliyle kaşlarındaki çatıklara dokundu. "Bunu yeterince uzun süre yaparsan, işlevini asla geri kazanamazsın."

Jinshi bunun üzerine suyunu tükürdü. Elini ağzına götürdü. Gaoshun'a sitem dolu bir bakış attı. Gaoshun, sanki arada bir söz hakkı vereceğini bildirmek istercesine ona baktı.

"Aynı şey senin için de geçerli!" Jinshi söyledi.

"Öyle değil. Daha geçen ay bir torunum dünyaya geldi." Gaoşun'un anlatmak istediği, çocuklarının zaten büyümüş olduğu ve daha fazla çocuk yapmaya ihtiyacı olmadığı gibi görünüyordu.

"Kaç ?" "Otuz yedi."

Eğer Jinshi doğru biliyorsa, Gaoshun on altı yaşında evlenmişti ve çiftin sonraki üç yıl boyunca her yıl bir çocukları olmuştu.

Jinshi'nin süt kardeşleri. Gaoshun'un en küçük oğluyla özellikle yakındı. Aslında, delikanlı daha geçen gün deniz yosunuyla ilgili gıda zehirlenmesi vakası sırasında kendisine yardımcı olmuştu.

Maomao'ya memurun evine kadar eşlik eden genç adam oydu.

"İki ağabeyden hangisi?"

"En büyük oğlum. Ve sanırım en küçük oğlum da yakın zamanda kendine bir eş bulabilir."

"O sadece on dokuz yaşında."

"Evet. Tıpkı sizin gibi *lordum*."

Gaoshun özellikle *Jinshi* adını kullanmaktan kaçındı. *Jinshi* yirmi dört yaşında bir adamdı ve beş yıl önce hadım edilmişti. On dokuz yaşında olması mümkün değildi.

Jinshi, Gaoshun'un belli ki bir şey çalıştığını düşündüğünü gözlemledi. Belki de İmparator'un yaptığı gibi Jinshi'nin de acele edip kendine birkaç kadın arkadaş edinmesi gerektiğini düşünüyordu. Jinshi bacak bacak üstüne attı ve Gaoshun'a olabildiğince masum bir şekilde baktı.

"Torunumu kucağıma almak istiyorum. Yakında." *Öyleyse bu görevi çabucak bitirelim*, der gibiydi.

"Ne yapabileceğime bakacağım."

Gaoshun, Suiyen'den sıcak çay aldı ve bir yudum içti.

Jinshi, yardımcısının kötü bakışlarını görmezden gelerek suyunun geri kalanını içti.

İmparator'un hanımlarına yapılan rutin ziyaretlerden biri daha sorunsuz geçmişti. Eş Loulan arka saraya sorunsuz bir şekilde entegre olmuş gibi görünüyordu. Onu getirmek için yapılan hamle biraz zorlayıcı olmuştu, bu nedenle

varlığı neden olmuştu, ama ne Konsolos Gyokuyou ne de

Eş Lihua, yeni kızın onları etkilemesine izin verecek kadar asabiydi.

Evet, ikisi arasında bir çekişme olmuştu.

Ancak bu istisnai bir durumdu; o zamandan beri mesafeli ama samimi bir ilişki sürdürüyorlardı.

ilişki.

Konsolos Lishu'ya gelince, herhangi bir kavga başlatmak için fazla çekingendi. Yine de nedimelerinin onu kışkırtması her zaman mümkündü.
durum.

Eski eşi Ah-Duo'nun konutu, yeni sahibinin yönetiminde onun için üzücü bir manzaraya dönüşmüştü. Eski hanımefendinin döneminde tek bir gösterişsiz mobilya bile görülmezken, yeni hanımefendinin taşınmasıyla birlikte köşk gösterişli bir cümbüşe dönüşmüştü.

Konsolos Loulan'ın babası, eski imparatorun -daha doğrusu, eski dul imparatoriçe- oldukça düşküncü; onun döneminde saray kadınlarının sayısı tam üç bine çıkmıştı.

Şu anda Majesteleri'nin gönlünde ilk sırada Cariye Gyokuyou, ikinci sırada ise Cariye Lihua yer alıyordu ama bir hükümdar olarak gece ziyaretlerini sadece en çok sevdiği cariyelerle sınırlayamazdı. Eğer arka saray imparatorluk sarayındaki güç dengesinin korunmasına yardımcı oluyorsa, aynı şekilde bu dengeyi bozabilirdi. İmparator Loulan'a kötü davranmayı göze alıyordu ve (Jinshi'nin anladığına göre) onu en az her on günde bir ziyaret etmeye özen gösteriyordu.

Bu durum diğer eşleri dehşete düşürmekten başka bir işe yaramadı. Evet, Majesteleri onları Loulan'dan daha sık ziyaret ediyordu ama kimin ne zaman çocuk sahibi olacağını, kimin olmayacağını kim bilebilirdi ki?

Yine de uyumluluğun bir anlamı vardı ve Loulan'ın İmparator'un ilgisini diğer hanımları kadar çekmediği açıktı. Jinshi ona bakarken belki de nedenini anlayabileceğini düşündü. Eczacının kızının İmparator'a

"sınıfı", Loulan'a hiç beklenmedik bir aksesuar, bir kuşun tüylerini içeren tuhaf bir süstakmıştı

güney topraklarından. Ama bazen Loulan'ın giydiği

Bazen güney topraklarının tarzına bürünür, bazen de kuzey kabilelerinden bir kıyafet giyerdi. Doğunun giysilerini giyer giymez onları batıdan bir elbiseyle değiştiriyordu. Ve her seferinde saç ve makyajı kıyafetini tamamlayacak şekilde değişiyordu. Bu durum İmparator'un kendini bir anda

her ziyaretinde farklı bir insan görüyordu. Bunların altında koşullarda havaya girmesinin zor olduğunu iddia etti.

Eş Lishu da "ruh haline" meydan okuyan bir diğer kişiydi ama farklı nedenlerle. İmparator içgüdüsel olarak babasının tercih etti ve hâlâ çocuk sayılabilecek bir kıza bırakın yatmayı, dokunmayı bile reddetti.

İmparatoriçe Dowager'ın karnında büyük bir yara izi vardı, çünkü şimdiki Majestelerini çok genç yaşta doğurmuştu, vücudu bu görev için çok küçüktü. Doğum kanalı çok dar olduğu için çocuk onu kesip açmış. Annenin doğumdan sağ çıkıp çıkmayacağı tartışmalıydı ama hem kendisi hem de çocuğu sağ salim doğmuştu. Görünüşe göre ameliyat bir doktor tarafından gerçekleştirilmişti. yabancı topraklardan yeni dönmüştü. Yeteneği o kadar fazlaydı ki Öyle ki, yara almasına rağmen Dowager İmparatoriçesi'nin çocuk doğurma yeteneği bozulmamış ve on yıldan fazla bir süre sonra yeniden gebe kalıp doğurmuştur. Hayatının sonuna kadar, eski imparatorun sahip olduğu tek çocuk bunlar oldu.

Ancak bir komplikasyon yaşandı. Doktor İmparatoriçe Dowager'ın (o zamanlar eşiydi) ilk doğumuna katıldığında, tam da bu ilk zor doğum sırasındaki davranışları nedeniyle kendisini neredeyse sadece Majesteleriyle ilgilenirken buldu. Aynı zamanda veliaht prensin eşinden doğan bir çocuk da ihmal edildi ve bunun trajik sonuçları oldu.

Jinshi, şimdiki İmparator'un ilk çocuğu yaşasaydı her şeyin nasıl olabileceğini nasıl merak etmezdi?

Başını salladı: anlamsız fantezilerden kazanılacak bir şey yoktu. Ayrıca Majestelerinin acele etmesi ve *yeni* bir veliaht prens yaratma işine girişmesi gerektiğini düşündü. Bu konuda o ve Gaoshun aynı fikirdeydi. Gaoshun'un

"ders," İmparator'un ziyaretleri önemli ölçüde artmıştı. *Meyveler* Maomao'nun emeklerinin karşılığı beklenenden daha erken gelebilir.

Jinshi'nin ziyareti sırasında, Konsolos Gyokuyou'nun baş nedimesi Hongniang ona endişeyle bir şey itiraf etmişti. İmparator bir gün önce Yeşim Köşkü'ne bir kez daha uğramıştı, ve hanımı oldukça yorgun görünüyordu. Hongniang onun için endişelendi. Simsiyah saçlarının dağınık görüntüsü

büyük bir çaba sarf .

Gaoshun ona yakınlık duyuyor gibiydi. Hongniang, kendi adına Gaoşun'a hiç de sıcak bakmıyor gibi görünmüyordu ama zaten ona bakacak ve gıdıklayacak (her biri gerektiği kadar) bir karısı olduğu için, er ya da geç onu bu ilgiden vazgeçirmek zorunda kalacaklardı.

Tüm bunlar Jinshi'nin mükemmel bir çözüm bulduğuna inanmasına yol açtı. Gyokuyou hiç düşünmeden kabul etti. Hongniang bir noktaya baktı

sinirlenmiş, ama bu fikri sessizce kabullenmiş görünüyordu. Kapıda kulak misafiri olan üç nedimeye de aynı şeyi söyledi.

Görünüşe göre Jinshi doğru seçimi yapmıştı.

"Arka saray mı, efendim?"

"Bu doğru. En sevdiğin işine geri dön."

Maomao gümüş bir yemek kabını ayna gibi . Üzerinde en ufak bir leke bile kalmadığından emin olduktan sonra onu rafa geri koydu. Bacağı hâlâ tam olarak iyileşmemişti, bu yüzden işlerinin çoğunu sandalyede oturarak yapıyordu ama Suiren onun yapacak işleri *olduğundan* emin oluyordu. Bu kadın tam bir titizdi.

Jinshi mandalina yiyordu. Tam anlamıyla: o bile değildi Kendisi soyacaktı. Suiren bunu yaptı, ince kabuğu dikkatlice çıkardı ve her bir parçayı önündeki tabağa koydu. Ne şımarık bir çocuk.

Yaşlı görevlinin Jinshi'yi şımartmak gibi bir alışkanlığı var gibiydi. Hava soğuk olduğunda onu pamuklu bir ceketle sarar ya da sıcak olduğu için çayını soğuturdu. Yetişkin bir adam Bu şekilde davranılmaktan utanıyorum.

"Görünüşe göre Eş Gyokuyou ayın yolunda yürümeyi bırakmış."

"Ayın yolu" adet kanaması için kullanılan kibar bir terimdi. *O halde hamile olabilir*, diye düşündü Maomao. Prenses Lingli'ye hamileyken eşini zehirlemek için iki ayrı girişimde bulunulmuştu. Suçlu hiçbir zaman bulunamamıştı. Maomao, Jinshi'nin neden huzursuz olduğunu anlayabiliyordu.

"Peki yeni görevime ne zaman başlayacağım?"

"Bugün mümkün mü?"

"Mümkün mü? Bunu kesinlikle tercih ederim."

Arka saraya erkeklerin girmesine izin verilmediğinden, istemediği tek kişiyle karşılaşma ihtimalinden kurtulmuş olacaktı.

adını bile duymak istemediği biriyle tanıştı. Belki Jinshi onu düşünerek bu iş yeri değişikliğini ayarlamıştı, belki de bu onun için sadece uygun bir tesadüftü. Maomao hangisinin umurunda olmadığına karar verdi.

Takdire şayan bir şekilde kendine hakim olmaya çalıştığını düşünüyordu ki Suiren, "Ah, iyi haber mi canım?" dedi. Anlaşılan Maomao bunu sandığı kadar iyi saklamıyordu.

"Konuşacak şey yok," dedi.

"Benim için çok kötü. Sonunda eğitimime layık bir çırak bulduğumu sanmıştım."

Maomao, sırttan Suiren karşısında biraz korkmuş olsa da işini olabildiğince çabuk bitirmeye kararlıydı.

Bölüm 15: Arka Saray Yeniden

Eskiden burayı sevmediğimi düşünürdüm ama sanırım yanılmışım, diye düşündü Maomao şaşkınlıkla. Nihayet geri döndüğüne göre arka saraydaki hayatı oldukça cana yakın buluyordu. Kadınlarla dolu başka bir yerde büyümüştü, bu yüzden belki de arka saray ona uymuştu.

Günleri bir kez daha yemek tatmak, ilaç karıştırmak ve küçük yürüyüşler yapmaktan ibaretti. Bacağı hala iyileşmemiştii ve Çok fazla dışarı çıkmaması için açık talimatlar verilmişti ama ona göre yarayı tekrar açabilecek yorucu şeylerden kaçındığı sürece iyiydi. Açıkçası, sol kolu onun iyi olduğunu kanıtlıyordu. bu kadar narin değil.

Gyokuyou'nun hamileliği hala kesin olarak bilinmiyordu. yerleşti. Prenses Lingli'ye hamileyken, şiddetli sabah bulantıları yaşamamıştı ve yediği yiyecekler tercihleri pek değişmemişti. Adetlerindeki gecikme dışında, öyle ya da böyle hiçbir kanıt yoktu.

Bununla birlikte, işi şansa bırakmamak Yeşim Köşkü'ne bir yayın yasağı getirildi. Eğer görmek istemeyenler varsa Eş Gyokuyou'nun çocuğu olduğu için, kesinlikle hamileliğin en erken dönemlerinde saldırmak isteyeceklerdir. savunmasız. Zehir birçok endişeden sadece biriydi.

İyi bir önlem olarak, seks delisi yaşlı adamın (yani İmparator'un) Yeşim Köşkü'nde gece faaliyetlerinde bulunması şimdilik engellendi. Normalde bu bir sorun teşkil etmezdi, ancak Eş Gyokuyou eşler seminerinde öğrendiklerini uygulamaya başladığından beri, "normal" artık

Uygula. Ne belli olmazdı.

Belki de derslerde biraz daha ağırdan almalıydım, Maomao düşündü. Ama hayır. O zaman Gyokuyou ve hatta İmparator bile tatmin olmazdı. Onun nihai sonucu olsa bile

yaklaşım, Konsolos Lishu'yu korkutmak ve Konsolos Lihua'nın kadınlarının Maomao'yu daha da büyük bir canavar olarak görmelerine neden olmaktadır.

Maomao doğal olarak konuyu İmparator'a açmakta tereddüt etti; bu bir hizmetçinin İmparator'a açabileceği bir konu değildi. Majesteleri - bu yüzden Jinshi aracılığıyla iletişim kurdu. Önerisini açıkça dile getiremese de, umudunun hükümdarın Gyokuyou'yu daha önce olduğu gibi sık sık ziyaret etmeye devam etmesiydi, ne daha az ne de daha fazla. Ne de olsa, Gyokuyou Majestelerinin tek eşi olmasa da, onu aniden daha seyrek ziyaret ederse, dikkatli bir ruh gerçeği fark edebilirdi.

Maomao'yu şaşırtan bir şekilde, İmparator her zamanki gibi ziyaretlerine devam ediyor, sevimli kızıyla oynuyor ve Gyokuyou ile boş sohbetlerle vakit geçiriyordu. Maomao'ya, Ah-Duo'nun hikayesinde olduğu gibi, belki de İmparator'u göz ardı etmemesi gerektiği hatırlatıldı. İmparator'u seks delisi olarak görüyor. Ya da yine, belki de Majesteleri eylemlerinin sonuçlarını, ona verdiğiinden daha iyi kavradı. kredi için. Bazı insanlar mevcut hükümdarı bir tür bilge kral olarak görüyordu ve bunun bir nedeni önceki imparatorun soytarılığından sonra neredeyse herkesin yetkin görünmesi olsa da, Maomao mevcut hükümdarın aklının başında olduğuna inanıyordu.

Benim için pek de önemli değil, diye düşündü. Hayatın devam etmesine izin verdiği ve fahiş vergiler almadığı sürece mutluydu. Bazıları aptal bir yönetici ile zeki bir yönetici arasındaki gerçek farkın Aptal bir hükümdar halkın tükenmez olduğunu düşünürken, zeki bir hükümdar onların bir sınırı olduğunu fark eder. Eğer öyleyse, şimdiki İmparator kesinlikle ikincisiydi. Yine de, o Ara sıra yüzünde yalnız bir ifade belirliyordu, bu yüzden eğitim materyallerinin geri kalanını ona karar verdi. Hiç değilse zaman geçirmesine yardımcı olacaklardı. (Tam olarak ne tür ders materyalleri olduklarını söylemeye gerek yok.) Her ihtimale karşı yanında birkaç farklı kitap bulundurmaya dikkat etmişti ama ne yazık ki bekleyen hanımların hiçbirisi bunlarla ilgilenmemişti.

Sadece iki boyutla idare etmek zorunda kalacak... Maomao malzemeleri göze batmayacak ama fark edilebilecekleri bir yere yerleştirdi ve Neyse ki onları fark etmiş gibi görünüyordu.

Birkaç gün sonra, bu türden daha fazla "materyal" hazırlaması emredildiğinde, belki de "seks delisi "nin onu tanımlamak için doğru yol olduğuna karar verdi.

Arka sarayda söylenti çıkarma eğilimi vardı, bu da büyük olasılıkla bitmek bilmeyen rutinin yarattığı can sıkıntısından ve karşı cinsin sürekli kıtlığından kaynaklanıyordu. Böylece ne zaman Bekleyen hanımların yapacak pek bir işi olmadığından, kendilerini mutfakta sohbet ederken buldular. Atıştırmalık olarak, yemekten arta kalanları

Son çay partisi - bugün *longxutang*, ejderha sakalı şekeri, bir Ağızda eriyen narin liflerden yapılmış bir ikram. Bunun içinde hafif bir aroma veren çay yaprakları vardı.

"Bu kıyafete inanmadım, ya siz?" Yeşim Köşkü'nün nedimelerinden biri olan Yinghua, bir ağız dolusu şekerin etrafında konuştu. Kendi halinde bir kadındı ve düşündüklerini söylemeye fazlasıyla istekliydi.

"Bu doğru. Ama biraz önce giydiği o şey.

Çok güzeldi. Batı kıyafetleri çok havalı, değil mi?" dedi Guiyuan yumuşak bir tonda. Tatlı bir ikramın tadını çıkarıyor olmanın mutluluğuyla gülümsüyordu. "Bu tür giysiler kendi kullanıcılarını seçer," diye gözlemledi Ailan. "Ama onunkiler ona hiç yakışmamıştı." gibi bekleyen hanımefendi tatlılara düşkün ve şu anda sadece çayını yudumluyordu.

Yinghua, arkadaşlarının sadakatsizliği yüzünden yaralanmış görünerek son sığınağı Maomao'ya döndü. Maomao başını sallayarak, "Evet, elbette," dedi.

Özel olarak bu tür tartışmaların içine çekilmekten ne kadar nefret ettiğini düşünüyordu. Sohbeta katılımı bu kadarla sınırlı kaldı.

Takviye umutları suya düşen Yinghua yanaklarını şişirdi. "Ben Eş Ah-Duo'nun çok daha havalı olduğunu sanıyordum." Yanaklarını geri çekmeden çayından öfkeli bir yudum aldı. Guiyuan ve Ailan birbirlerine sırtıttı.

"Evet! Anlaşılan bunca zamandır Ah-Duo Takımı'ndaymışsın, Yinghua!"

"Ben-ben !" Yinghua haykırdı.

Ailan sadece sırtıttı. "Saklamak zorunda değilsiniz. Hizmet ettiğimizi biliyorum

Leydi Gyokuyou, ama kimse sizi böyle hissettiğiniz için suçlayamaz."

"Ben hissetmiyorum!"

Maomao ayının geri kalanını içerken kızların sohbetini dinledi. Tuzlu ikramları daha çok tercih ederdi; pamuksu ekerler çok Onun için tatlı. Damak tadını tazelemek için biraz tuzlu pirinç krakeri yemeyi çok isterdi.

Yinghua ve diğerk kızların tam olarak kimden bahsettiğine gelince, bu yeni gelen eş Loulan'dı. Alışılmadık bir niteliğı vardı ve bu da ona ilham vermek için fazlasıyla yeterliydi.

Sohbet. Hangi kalite? Kıyafetleri. Neredeyse her görüldüğünde farklı bir kişiliğesahip bir kıyafet giyiyordu. Bir gün batı tarzı bir kıyafet giyerken, ertesi gün kabilelerden birinin atlısı gibi giyinirdi.

Maomao, *hikayenin ne olduğunu merak ediyorum*, diye düşündü. Belki de çok fazla parası vardı. Bu hızla kıyafet değıştirmeye devam ederse, çok yakında pavyonu kıyafetlerle dolup taşacaktı. Eskiden Sade Garnet Pavyonu, sanki yeni sakini Ah-Duo'nun ruhunu kovmaya niyetliymiş gibi tanınmayacak kadar değışmişti.

Yapılması gereken hem doğru hem de yanlış bir şeydi. Arka saray bir yandan öne çıkarak ilerlenebilen bir dünyaydı; ama öte yandan, dedikleri gibi, yukarı kalkan çivi aşağı çakılırdı. Loulan normal şartlar altında kendisini böyle bir çivi olarak görebilirdi ama babası

Eski imparatorluk günlerinden kalma önemli bir danışmandı, dolayısıyla bu iş için yeterince büyük bir eki yoktu.

Bu çok şeyi açıklıyor, diye düşündü Maomao. Bu Ah-Duo'yu kovmak için fazlasıyla yeterli bir sebep olabilirdi. Loulan'ın yaşı düşünöldüğünde, biraz gecikmiş bile görünebilirdi.

Sonra Maomao'nun aklına bir fikir geldi. Ah-Duo'nun arka sarayda kalması İmparator için bazı açılardan daha uygun olmaz mıydı?

Çünkü o asla İmparator'un annesi olamazdı.

Gözleri dosdoğru ileriye bakıyordu; o kadar anlayışlı ve zekiydi ki, insan onun erkek olarak doğmuş olmasını isterdi. Ve şimdi, bir hamlede, İmparator mükemmel bir danışmanını kaybetmiş ve sadece arka sarayı değil, büyük sarayın kendisini de etkileyebilecek genç bir kadın kazanmıştı. Belki de bu ona çok da iyi görünmemişti. avantajlı ticaret.

Onu görmezden gelemezdi ama Loulan'la fazla samimi olmak ve onun bir çocuk sahibi olmasını sağlamak da kendi yararına olmazdı. Bir eşin destekçisi sadece çocuğun küçüklüğü sırasında güçlüydü. Çocuk imparator olduğunda -hatta kendi çocuğu olduğunda- böyle bir kişi kendini tamamen dışlanmış bulabilirdi.

Peki bu ne anlama geliyordu? Maomao küçük çaydanlıktan bir fincan daha alırken olasılıkları düşündü.

Bölüm 16: Kağıt

Maomao uzun bir aradan sonra arka sarayın sağlık ofisine ilk ziyaretini yaptığında, buradaki haremağasını her zamanki gibi sakın buldu.

"Ah, sizi bir süredir görmüyordum genç bayan," dedi şarlatan doktor, mutlu bir şekilde çay doldururken. "Bugünlerde hava çok ısındı, değil mi?" Tepsi yerine tıbbi bir risale kullanarak kibarca ona bir içecek getirdi. Maomao çayı ve risaleyi aynı anda kaptı, böylesine paha biçilmez bir nesneyi bu kadar pervasızca kötüye kullandığı için ona aklının bir parçasını vermeyi diledi.

Her zamanki gibi ofisteki tek kişi şarlatandı. Onun burada ne kadar az iş yapıyor görüldüğüne inanamıyordu. Hâlâ bir iş olduğu için şanslıydı.

Maomao masasının üzerine bir çamaşır sepeti koyarak, "Hava hâlâ çok serin," dedi.

Evet, havada hâlâ bir serinlik vardı. Kelebeklerin yüzlerini göstermekten çekindikleri kadar soğuktu. Belki de doktor sadece çok tumbul olduğu için havanın ısındığını düşünüyordu.

Maomao'nun yeni mevsimle birlikte bolca bitki toplaması gerekecekti ama bu gerçekleşmeden önce yapmak istediği bir şey vardı ve onu bugün buraya getiren de buydu. Normalde bu acil bir görev sayılmazdı, ama o kendisiydi ve şarlatan da kendisiydi.

"Aman Tanrım, genç bayan, daha yeni geldiniz. Ne yapıyorsunuz?" diye sordu doktor, Maomao çamaşır sepetinden şey çıkarırken.

"Ne soru ama." Maomao sepetten bir dizi temizlik malzemesi ve içine doldurabildiği kadar bambu kömürü çıkardı. "Temizleyeceğiz. Bu odayı." Gözleri parladı. Görünüşe göre Suiren'in iki aylık disiplini ona da geçmişti. Yeşim Köşkünde yapacak hiçbir şeyi olmayan Maomao

Neredeyse özgür olduğu tek yere. O her zaman muayenehanenin biraz domuz ahırđ gibi olduğunu düşünüyordu; şimdi ateş yanmıştı ve onu söndürmek mümkün değildi.

"Nasıl yani?" diye sordu doktor ama ani kaş çatışđı onu kurtaramadı.

Şarlatan kötü bir insan değildi; gerçekten de oldukça iyi kalpliydi. Ama Maomao bunun işinde iyi olmaktan tamamen ayrı bir şey olduğunu biliyordu.

Ana ofisten bir sonraki odada ilaçlarla dolu dolaplar vardı. Üç duvar çekmecelerle yükseliyordu, gerçek bir Maomao için yeryüzü cenneti, ama her şey neşe ve güneş ışığı değildi. Evet, orada çok sayıda ilaç olabilirdi, ama bu Onları kullanması gereken şarlatan. Düzenli olarak kullanmadıkları tozlanır ya da böcekler tarafından yenebilirdi. Bir de kurutulmuş bitkilerin en büyük düşmanı vardı: nem. Gardınızı bir saniyeliğine düşürürseniz malzemeler çürürdü. Hava ne kadar sıcak olursa o kadar nemli olurdu. Bu gerçekleşmeden önce ortalığı temizlemeleri gerekiyordu, yoksa çok geç olacaktı.

Maomao temizlik yapmayı pek sevmiyordu. Burada yardım etmek için özel bir nedeni de yoktu, zira sağlık ofisini ziyaret ettiğinde çoğu zaman sadece zaman öldürmek için geliyordu. Ama yine de yapması gerektiğini hissediyordu. Görev duygusu içinde gümbürdüyordu (Sui ren tarafından iyice yozlaştırıldığına dair rahatsız edici his de).

"Bütün bunları yapmak zorunda değilsiniz, genç bayan. Eminim temizlikle başka biri ilgilenebilir," dedi doktor, sesi derinden geliyordu motivasyonsuz. Sesinin tonu Maomao'nun istemsizce ona normalde Jinshi'ye ayırdığı bir şekilde bakmasına neden oldu. Basitçe söylemek gerekirse, sanki sivrisinek larvalarıyla dolu bir su birikintisine bakıyor gibiydi.

"Heek!" Doktor bıyıklarına kadar titredi. Sahip olabileceği tüm ciddiyet yok oldu.

Lanet , kes şunu, diye kendi kendini azarladı Maomao. O bir şarlatan olabilirdi ama yine de onun amiriydi. En azından ona karşı saygılı *davranmak* zorundaydı. Aksi takdirde bir dahaki sefere pirinç krakeri koymayabilirdi.

çıktığında. Arka sarayın etrafında çok fazla tatlı atıştırmalık vardı, yeterince tuz yoktu.

"Evet, başka birine sorabiliriz," dedi Maomao, "ama ya Çalışırken yanlışlıkla bazı ilaçların yerini mi değiştirdiler? O zaman ne yapardık?"

Doktor sessizdi. Maomao'nun boş bir anında ortaya çıkıp temizlik yapmaya karar vermesi pek uygun değildi ama o da bu konuda sessizdi. Onu zorlukla kovalayabildi. Suirei'yle yakın olan doktor gerçekten de, duyduklarına göre Kayıp Thornapple. Ancak Gaoshun'a göre adam işten çıkarılamayacak kadar yetenekliydi; bunun yerine sadece maaşında bir kesinti yapıldı.

Maomao tozlu rafları karıştırmaya başladı, çekmeceleri teker teker açtı ve bir bezi içlerinde gezdirdi. Bozulduğu belli olan her şeyi attı ve her ürünün adını tahta bir etikete yazdı. Geriye kalan ilaçları yeni kâğıt torbalara koyduktan sonra hepsini yerlerine yerleştirdi.

Ne zaman bir şey olsa özellikle Yorucu bir aktivite olduğu için şarlatana yaptırdı. Bacağı hâlâ tamamen iyileşmemişti. Doktor da biraz kiloluydu zaten; egzersiz ona iyi gelecekti.

Burada kesinlikle iyi kâğıt kullanıyor, diye gözlemledi. Halk arasında kullanılan kağıtların çoğu düşük kaliteli, tek kullanımlık türdendi. Kağıt sıradan insanlar için çok pahalıydı. Bunun yerine, halk yazılarının çoğunu tahta şeritler üzerine yazıyordu. Etrafta bol miktarda yakacak odun vardı ve bunların çoğu zaten ateş yakmak için yeterince ince kesilmişti. İnsanların kullandığı şey buydu. Ve işleri bittiğinde, uygun bir kaynak olarak ikiye katlanıyordu. Yakacak odun.

Ülke aslında bir zamanlar kâğıt ihraç etmişti ama eski imparator - daha doğrusu annesi, eski dul imparatoriçe -en iyi şarapları yapmak için kullanılan ağaçların kesilmesini yasaklamıştı. kağıt. O zamandan beri kısıtlama biraz hafifletilmişti ama talebi karşılamaya yetmiyordu. İmparatoriçe Dowager ağaçların kesilmesini neden yasaklamıştı? O zamanlar bunu soracak kadar canını hiçe sayan kimse olmamıştı ama bu ağaçların hasadının hâlâ sınırlı olduğunu göz önünde bulunduran Maomao, bunun bir sebebi olması gerektiğini düşündü.

Bir çeşit sebep.

Sonuç olarak, bugünlerde, çok küçük bir istisna dışında

En iyi malzeme olan kağıt, başka ağaçlardan, otlardan ya da eski kumaşlardan yapılıyordu. Bu tür kaynaklar ağaçlardan daha az hazırdu ve işlenmeleri zaman alıyordu, bu da onları daha pahalı hale getiriyordu ve tüm bu zaman ve sorun, üreticilerin kestirme yollar bulmaya çalışmasına ve düşük kaliteli ürünlere yol açmasına neden oldu. Böylece kâğıt, halk arasında aşırı pahalı olmakla birlikte gerçekte öyle olmayan bir üne sahip oldu. değerli ve ahşaptan daha kullanışlı olmasına rağmen ilgi çekmeyi başaramamıştı.

Maomao nefes verdi: "Phew..."

"Hepsi bitti mi genç bayan?" diye sordu doktor umutla.

"Hayır, sadece yarısı bitti."

Bunu hayal kırıklığına uğramış bir sessizlik izledi. Maomao, görevin büyüklüğü göz önüne alındığında işin yarısının bir günde yapabileceği en fazla şey olduğunu gördü ve geri kalanıyla ertesi gün ilgilenmeye karar verdi. Kömürü nemi emmeye yardımcı olması için odada bıraktı. Yine de yeterince kömürü yoktu ve doktordan daha fazlasını talep etmesini istedi.

Doktor atıştırmalık bir şeyler hazırlarken omuzlarına masaj yaptı. Seramik bir şişeden dökülmüş meyve suyu getirdi. "A Yorgun hissettiğinizde tatlı bir ikram," dedi ve bambu bir kaşıkla kestane ve tatlı patates püresini bir kağıda döktü. Porsiyonlardan birini Maomao'ya uzattı.

Yaşlı adamın zengin zevkleri var! Yılın bu zamanında tatlı patates bulmak zordu, bu da böyle bir atıştırmalığı özel bir hoşgörü haline getiriyordu; ve bunun da ötesinde, sanki bunu yapmak tamamen dikkat çekici değilmiş gibi yüksek kaliteli kağıt üzerinde servis etti.

Maomao tatlı patatesi tek bir ısırıkta temizledikten sonra artık yuvarlak parmak izleriyle lekelenmiş olan kâğıda baktı. Malzemede gözle görülür bir parlaklık vardı.

"Kullandığınız kağıt mükemmel," diye belirtti.

"Oh, anlayabiliyor musun?" Hazırlıksız bir yorumdu ama doktorun dikkatini çekmiş gibi görünüyordu. "Bunu ailem üretiyor. Hatta burada mahkemeye bile tedarik ediyoruz. Etkileyici, değil mi?"

"Gerçekten de öyle."

Bu da nasıl olup da etrafta biraz bulunduğunu açıklıyordu. Bu sadece bir iltifat da değildi; Maomao bunun gerçekten de yüksek kaliteli bir malzeme olduğunu görebiliyordu. Babası tek kullanımlık malzemeler arasından seçim yaparken her zaman en kötünün en iyisini seçerdi.

ilaç paketleri için kağıt. Nemin sızmasını veya tozun dökülmesini önlemek için kaliteli malzeme isteniyordu, ancak maliyetlerin bir yerde düşük tutulması gerekiyordu ve ilaçların kendisinde olamazdı. Ancak tasarruf yapılmalıydı, zira malzemeler tüm kârı ve daha fazlasını tüketmemeliydi.

Belki bana biraz satmasını sağlayabilirim, diye düşündü Maomao. *Bilirsin, dostça bir indirimle*. Ah, haksız avantaj. Düşünürken meyve suyunu yudumladı ve meyve suyu tatlı ve ılık bir şekilde boğazından aşağı aktı. *Bana göre değil*, diye düşündü ve biraz ısıtmaya karar verdi.

çay için su. Muayenehanede böyle zamanlarda çok kullanışlı olan bir ateş her zaman yanardı.

"Bütün köy bunu başarmak için seferber oldu. Aslında havlu atmayı düşündüğümüz zamanlar oldu ama neyse ki bir şekilde idare etmeyi başardık."

Maomao doktorun hayat hikâyesini sormamıştı ama bugün konuşkan bir ruh hali içinde görünüyordu. Geçmişte, kağıt yapmak kar elde etmek için yeterliydi, bu yüzden ailesi yerel ağaçları kesmeye ve ürün tedarik etmek için mümkün olduğunca ince tıraşlamaya odaklanmıştı. Yurt dışına satmak yurt içine satmaktan daha kârlıydı, bu yüzden kâğıtları giderek daha önemli bir ticari mal haline geldi. Çocukluğunda köy o kadar zengindi ki, şarlatan doktor istediği zaman tatlı isteyebilir ve istediği kadar yiyebilirdi.

Ancak şu ya da bu nedenle -belki de çok büyüdükleri için- köy, eski imparatoriçe dul eşinin gazabına uğradı,

yapmak için kullandıkları ağaçları kesmelerini yasaklayan Kağıt. Üretim yapmak için başka malzemeler bulmak zorunda kaldılar, ancak bu kaçınılmaz olarak ürünlerinin kalitesinde düşüş anlamına geliyordu. Artık ticaret evleri onlara kızgındı ve onlarla iş yapmayı bırakmışlardı.

Köyün salata günleri sona ermişti. Muhtar -aslında şarlatan doktorun babasıydı- bir şeyler yapmasını isteyen köylüler tarafından kuşatılmıştı. Artık eskisi gibi kağıt üretmeye devam edemeyeceklerini, meşhur duvardaki yazıyı gördü. Ancak, değil Köydeki herkes bu gerçeği görebiliyor ya da görmek istiyordu ve büyük bir öfke muhtar ve ailesine odaklanmıştı.

Maomao sabırla dinledi ve çaydanlıktan bir fincana kaynamış su doldurdu.

"Ablamın buraya, arka saraya gelmesi kalbimi kırdı."

Köy, kağıt yapmak için ideal bir yerde kurulmuştu ama başka pek bir şey için uygun değildi. Köyü başka bir yere taşımaya karar vermişler ama bunun için yeterli kaynakları yokmuş. O sıralarda, arka saray daha fazla saray kadını arıyordu ve bu yüzden doktorun ablası çağrıya cevap verdi.

"Güldü ve onu bir daha gördüğümde ülkeye anne olacağını söyledi ama sonuçta onu bir daha hiç görmedim."

Yeni topraklarda kendileriyle tam olarak ne yapacakları bir sorun olarak kaldı. Daha fazla kaynağa ihtiyaç vardı ve şimdi şarlatanın Küçük kız kardeş, büyük olanı arka saraya kadar takip etmeye gönüllü oldu. "Ve sonunda gitmeye karar verdim. Gerçekten başka seçeneğim yoktu."

dedi şarlatan. Arka saray genişledikçe, kaçınılmaz olarak daha fazla haremağasına ihtiyaç duyuluyordu. Yine de kadınlardan daha az bulunuyorlardı ve bu nedenle daha yüksek bir fiyat talep ediyorlardı.

Maomao çayını içerken *düşündüğünden daha zor zamanlar geçirmiş*, diye düşündü.

İnsan ne kadar çok temizlik yaparsa, temizlenmesi gereken o kadar çok şey görüyordu. Maomao ikinci gün ecza dolaplarını başarıyla bitirdi ama şimdi yan oda onu rahatsız ediyordu. Görünüşe göre şarlatan basit bir temizlik yapmıştı, ancak

detaylara önem verir. Maomao üçüncü günü tavandaki örümcek ağlarını fırçalayarak ve duvarları dikkatlice silerek geçirdi ve bundan sonra ekipmanı düzenlemek istedi. Şarlatan Oldukça fazla olduğunu keşfetmişti ve kullanmadığı her şeyi diğer odalardan birine dolduruyordu.

Yandaki odayı incelerken, *ne büyük bir kayıp*, diye düşündü. Ona kullanılmadığı söylenmişti ama Maomao için bu bir hazineydi. O ve şarlatan

Maomao yüzünde parlayan bir gülümsemeyle, doktor ise oldukça asık suratla. Bu şekilde, şarlatanın surat asması üzerine tam yedi gün boyunca temizlik yaptılar. Maomao bu süre zarfında Konsolos Gyokuyou için yemek tadımı da yapmıştı ama sıra dışı bir şey olmamıştı.

Tam o sıralarda, doktor isteksizce havan ve tokmağı parlatırken, başka bir hadım doktorun muayenehanesine geldi. Şarlatan bir mektup almıştı.

"Pekâlâ, burada neyimiz varmış bakalım?" dedi doktor. Mektubu hevesle aldı, biraz kaytarmak için fırsat kolluyordu.

"Kimden gelmiş?" Maomao sordu. Aklınca sadece kibarlık yapıyordu ama doktor "Küçük kız kardeşimden" diye cevap verdi. Ona kırık dökük, düzensiz bir kağıda yazılmış mektubu gösterdi Maomao'nun deniz yosunundan mı üretildiğini merak etmesine neden oldu. Sıradan bir insanın kullanabileceği türden düşük kaliteli bir üründü.

Ailesinin kâğıt ürettiğini söylediğini sanıyordum, diye . Belki de kızkardeşi, berbat bir partinin bir gazeteye yazmak için yeterince iyi olduğunu düşünmüştür.

aile üyesi.

Ancak mektubu incelerken doktorun yüzünde bir şok ifadesi belirdi, gözleri sayfayı delip geçti. Maomao neler olduğunu merak ederek yanına yaklaştı ama tam o anda şarlatanın omuzları çöktü. Güçsüzce bir sandalyeye kaydı, başını öne eğdi ve mektubu masanın üzerine bıraktı. Maomao'nun ağzından birkaç kelime döküldü:

"İmparatorluk komisyonumuz geri çekilebilir."

Ama doktor daha geçen gün Maomao'ya ailesinin mahkemeye nasıl kağıt sağladığını anlatarak övünüyordu!

"Acaba sorun ne olabilir?" dedi doktor, neredeyse kendi kendine. "Ve şimdi daha fazla üretmeye başlayabildik tedarik..."

Bir İmparatorluk komisyonu -ya da eksikliği- ailenin geliri üzerinde önemli sonuçlar doğurabilir. Sosyetik tipler Satın alınan yüksek kaliteli kağıt, imparatorla aynı malzemeyi kullandıkları fikrine asla karşı koyamazdı.

"Daha fazla mı üretiyorsun?" Maomao sordu. "Köşeleri kesmeye başlamadılar, değil mi?" Mektubun kaba kâğıdını parmakladı.

"Asla yapmazlar. O öküzü aldıklarından beri çalışmak için her zamankinden daha heyecanlılar. Bugünlerde eskiden insanların yapmasını istediğimiz her şeyi yapıyor. Bu neden bir şeyleri değiştirsin ki?"

Kağıt yapmak büyük bir fiziksel emek gerektiriyordu. Tüm ağır işleri yapacak bir öküzle bu iş daha kolay olmalıydı.

"Yine de bu örnekten yola çıkarsak, mahkemenin neden ilgilenmediğini ." Maomao mektubu aldı ve Vakvak'a doğru salladı. Düşük kaliteli kağıtlar en ufak bir ıslaklıkta dağılırdı. Dahası, pürüzlü yüzey iğrenç yazı karakterlerine neden oluyordu.

Doktor sessizdi, sanki işçiliğin kötü olduğunu bildiğini zımnen kabul eder gibiydi. Sonunda başını masaya dayayacak kadar öne eğildi. "Neyin yanlış olduğunu bilmiyorum."

Maomao, şu anda temizlik yapmanın zamanı olmadığını anlayarak kâğıdı dikkatle inceledi. Halk arasında dolaşan kâğıtların çoğunun saflığı şüpheliydi, lif ipliklerinden yapılmıştı. Birçok farklı bitkiden. Lifler dikkatli bir şekilde kesilmediği için tutkal tutarsız bir şekilde sertleşmiş ve kağıdın parçalanmasına neden olmuştur. Yine de yaptığı inceleme, bu numunenin liflerinin tek tip boyutta ve özenle ölçülmüş kalınlıkta olduğunu gösterdi. Yine de yüzey düzensizdi ve hafifçe çekiştirmek mektubun bir köşesini yırtmaya yetiyordu.

Maomao merakla başını eğdi ve mektubu bir kez daha okudu. Ailenin kâğıt yapımında hâlâ eski yöntemleri uyguladığı ve her zaman kullandıkları malzemeleri kullandıkları söyleniyordu. Küçük kız kardeş ağabeyine ne yapmaları gerektiğini söylemesi için yalvardı ama ne yazık ki ağabeyi olan yarı insan aklını kaçırmış görünüyordu.

Bitti.

"Kağıt yapmak için zaman içinde test edilmiş bir yöntemden bahsediyor. Tam olarak hangi yöntemleri kullanıyorsunuz?" Maomao havan ve tokmağı kurutmayı bitirdi ve rafa geri koydu. Sonra da rahatlamalarına yardımcı olmak için bir çaydanlık koydu.

"Herkesin kullandığının aynısı," diye yanıtladı şarlatan. "Herkesin yaptığı

Aradaki fark, ailemizin malzemeleri nasıl parçaladığımız ve yapıştırıcıyı nasıl yaptığımız konusunda çok titiz olması. Bundan daha fazlasını söyleyemem."

Bu konuda pek konuşkan değilsin, ha? Maomao düşündü. O da raftan bir kap çay yaprağı çıkardı. Hangisinin iyi olacağına karar vermeye çalışarak karıştırıyordu ki, bir miktar ararot neredeyse üzerine sıçradı. Onu aldı ve bir çay fincanının içine attı. Sonra çaydanlığı kaynaması için tekrar ateşe koydu.

"Suyunuz konusunda da titiz misiniz?" diye sordu.

"Mm. Yapıştırıcının olarak oturmasını sağlamak için çok hassas bir sıcaklığa kadar ısıtılmış kaynak suyu kullanıyoruz. Gerçi size daha fazlasını söyleyemem. Bu bir ticari sır."

Tanıdığı şarlatan doktor buydu, diye düşündü Maomao, bir çay fincanı daha koyarken. İçine sıcak su doldurdu ve soğumadan önce bir kaşıkla özenle karıştırarak kıvamlı bir lapa elde etti. Ararot çayı.

"Peki ya tutkal, pirinç yıkamaktan arta kalan suyla mı kaynatıyorsunuz?"

"Hayır, olması gerektiği gibi buğday ununu içinde eritmek için zahmete giriyoruz. Aksi takdirde iyi yapışmıyor." Doktor konuşur konuşmaz elini ağzına kapattı ama Maomao için pirinç suyu, buğday unu ya da başka bir şey kullanmaları pek fark etmiyordu. Ararot çayını doktorun önüne koydu.

"Bu durumda, öküzü nerede tutuyorsunuz?" dedi.

"Korkarım bunu bilmiyorum." *Neden ararot* diye sorar gibi ona baktı ama yine de sıcak sıvıyı yalamaya başladı. Çay fincanına yapışarak içimi zorlaştırdı. "Genç bayan, inanıyorum ki Buradaki oranları karıştırmışsınız. Bunu içmek mümkün değil."

Maomao ona bir kaşık uzattı. "Özür dilerim. Söylediğim için mutluyum

nasıl içilebilir hale getireceğinizi. Denemek ister misin?" "Ne yapmalıyım?"

Maomao kaşığı kısa bir süre ağzına götürdü, sonra çayın içine soktu ve kuvvetlice karıştırdı. Sonra tekrar yaptı, sonra tekrar.

"Biraz görgüsüzce," dedi şarlatan kaşlarını çatarak, ama kadının gösterdiğini yaptı. Kaşığı tekrar tekrar ağzına götürüp karıştırdıkça bir değişiklik olmaya başladı. "Gittikçe daha az

Nişastalı," diye

gözlemledi. "Ben

de öyle

düşünüyorum."

"Aslında, şu anda neredeyse sulu." Doktor oldukça etkilenmiş görünüyordu.

Maomao, "Ararot ve tutkal oldukça benzerdir," diye önerdi.

"Sanırım bunu söyleyebilirsin... Acaba tükürük tutkalı da ararot gibi inceltir mi?"

"Gerçekten."

Doktorun ağzı açıldı. "Gerçekten ne?"

Maomao'nun istediği kadar çabuk kavrayamadı.

Neredeyse burnunu , diye düşündü ama ona bir ipucu daha vermeye karar verdi.

"Sanırım öküzlere çok fazla salya üretiyor."

"Evet, şimdi siz söyleyince, sanırım bu doğru."

"Ya öküzün suyunu nerede içtiğini bulsaydınız?"

Sadece emin olmak için."

Maomao daha fazla bir şey söylememeye kararlı bir şekilde çay fincanlarını topladı ve hemen Yeşim Köşkü'ne geri döndü. Şarlatan sonunda durumu anlamış olmalı ki, bir mektup yazıp aceleyle göndermek üzere muayenehaneden çıktı.

Maomao temizliği bitirdikten sonra ne yapacağını düşündü.

Ancak işlerin en sakin görüldüğü zamanlarda felaket genellikle pusuda bekler.

Bölüm 17: Bir Sözleşme Nasıl Satın Alınır

"Peki, bir fahişenin sözleşmesini satın almak ne kadara mal oluyor?" Lihaku sordu. O ve Maomao, arka sarayı dış dünyaya bağlayan odada oturuyorlardı. Maomao Lihaku'nun sorusunu duyunca ağzı açık kaldı. Mektup göndermek yerine onu şahsen çağırdığına göre, olay hakkında ona verecek yeni bir bilgisi olduğunu düşünmüştü. Ama öğrenmek istediği şey *bu muydu?*

Sadece onun büyük, aptal bir köpek olduğunu biliyordum.

Lihaku başını tuttu ve sonunda daha fazla dayanamayarak aralarındaki masaya vurdu ve "Bana söylemelisiniz, genç bayan!" diye bağırdı. İki taraftaki girişleri koruyan haremağaları Odanın diğer ucundakiler kargaşayı izlediler ama belli ki her şeyin bir baş ağrısı olduğunu düşündüler.

Belli ki Lihaku, Verdigris Evi'ne yaptığı son ziyarette Birinin bayanlardan birinin kontratını satın aldığına dair bazı söylentiler duydum. Hem de üç prensesten birinin. Söz konusu prenseslerden biri olan Pairin'e gerçekten de çok tutkulu olan Lihaku, konunun peşini bırakmadı.

Maomao, "Bu soruya verilebilecek çok sayıda yanıt var," dedi.

"O zaman en iyi fahişelerden biri için."

"Seni duyuyorum," dedi Maomao, gözleri kısık bir şekilde onu inceleyerek. Muhafızlardan birinden bir fırça ve mürekkep taşı istedi, Lihaku da biraz kâğıt temin etti. "Piyasa fiyatı bir anda değişebilir elbette, o yüzden bunu sadece bir tahmin olarak kabul edin," dedi. Sonra kâğıdın üzerine 200 sayısını yazdı. Bu rakam kabaca ortalama bir çiftçinin bir yılda kazanmayı bekleyebileceği gümüş miktarı. Güzel ve ucuz bir fahişeye yaklaşık iki katına sahip olunabilirdi.

o miktar. Lihaku başıyla .

Maomao ona, "Buna kutlama parası dahil değil," diye bilgi verdi. Bir fahişenin gerçek satın alma fiyatı, sözleşmesinin ne kadar süresi kaldığı ve ne kadar para aldığı gibi faktörlerden etkilenebilir. bu süre zarfında kazanması beklenebilir, ancak kişi aynı zamanda kendini bu miktarın neredeyse iki katını tekrar öderken bulabilir. satın alma. Çünkü zevk bölgesinin âdeti, hanımlarını en görkemli kutlamalarla uğurlamaktır.

"Bana doğruyu söyle. Toplamda ne kadar ödemem gerekiyor?"

Maomao, Lihaku'nun duygulu bakışları karşısında biraz afallamıştı. *Cevaplaması kolay bir soru değil*, diye düşündü. Pairin müesseseye ilk adımını attığından beri kendisine pek çok müşteri ve bir o kadar da para kazandırmıştı. Geneleve kıyafet ya da saç süsleri için herhangi bir borcu yoktu ve aslında bu şekilde hizmet süresi uzun zaman önce dolmuştu. Verdigris House'da kalmaya ve para kazanmaya devam etti çünkü cinsel tercihleri onu fahişe işleri için mükemmel kılıyordu. Eğer bir kadının

Satın alma fiyatı sadece borçlarını dengelemekle ilgili olsaydı, Pairin'inki neredeyse sıfır olurdu.

Bu yıl kaç ? Maomao merak etti. Pairin, Maomao doğmadan önce ait olduğu üç prensesin en yaşlısıydı. Yine de cildi hala parlaktı ve uzmanlık alanı olan dansı uzun yıllar boyunca geliştirmişti. Genç görünüşü

Hatta bazen erkeklerin özünü emerek genç kaldığına dair söylentilere yol açıyordu. *Fangzhongshu* ya da "yatak odası sanatları" olarak adlandırılan uygulamalar vardı.

hem erkeklerin hem de kadınların sevişerek yaşamsal özlerini korumalarına izin veriyordu ve Maomao zaman zaman Pairin'in bu yetenekleri öğrenip öğrenmediğini merak ediyordu.

Yaşına göre değerlendirildiğinde, Pairin'in değerinin sıfır olması gerekirdi ama güzelliği ve enerjisi hiç azalmamıştı. Aynı zamanda, yaşlı madam üç prensesinin durgunlaşmıştı; bugünlerde en yaşlıları olan Fairin'i de yanına almak istiyordu. Maomao eve yaptığı son ziyarette onun bu konuda mırıldandığını duymuştu.

Pairin örnek bir fahişeydi ve Verdigris'i destekliyordu.

Ev uğurumun kenarına geldiğinde, ama ne o sonsuza kadar bu şöhretin üzerinde durabilirdi, ne de Verdigris Evi onun üzerinde durabilirdi. Yükselişteyken yeni nesil ünlü yüzler yetiştirmek zorundaydı, yoksa şu anki mahsulü bir gün aniden yaşlı ve tozlu hale gelebilirdi.

Maomao ensesini kaşıdı ve düşünceli bir şekilde homurdandı. "Eğer biri Sis'i -yani Pairin'i- satın alacak olsaydı, bu iki kişiden biri ." Hafızasını yokladı. Pairin'in iyi tanıdığı biri olması muhtemeldi; Verdigris Evi pek fazla yeni müşteri kabul etmezdi.

Adaylardan biri zengin bir tüccarın başıydı; Verdigris House zor duruma düştüğünde bile onu himaye etmeye devam edecek kadar iyi davranan cömert bir müsrikti.

zamanlar. İyi bir yaşlı adamdı. Maomao küçükken ona sık sık şeker verirdi. Sık sık geceyi geçirmek için değil, şarap içmek ve bir ya da iki dansı izlemek için gelirdi. Sık sık

Pairin'i satın almaktan birden fazla kez bahsetmişti. Açgözlü yaşlı kadın her seferinde onu bu konudan uzaklaştırmayı başarmıştı ama şimdi bu olasılığı tekrar gündeme getirirse daha anlayışlı olabilirdi.

Diğer olasılık ise düzenli müşterisi olan yüksek rütbeli bir memurdu. Hâlâ genęti, otuzunu yeni geçmişti, Maomao onun ne tür bir memur olduğunu tam olarak bilmiyordu ama birkaç yıl önce kılıcının kabzasında gördüğü mücevherli süslemeyi hatırlayınca önce, o zamanlar Lihaku'nun şu anda olduğundan daha yüksek bir rütbeye sahip olduğunu fark etti. Şüphesiz adam o zamandan beri terfi . Gece aktiviteleri konusunda Pairin'e oldukça uygun görünüyordu: onunla geçirdiği bir geceden sonra Pairin'in keyfi hep yerindeydi.

Maomao'yu bu ikinci talip hakkında rahatsız eden tek bir şey vardı. Yorulmak bilmeyen Pairin'le kıyaslandığında, o genellikle biraz *yorgun* görünüyordu. Pairin'in bu adamlardan biri tarafından satın alındıktan sonra nasıl geçineceği konusunda endişeliydi.

Pairin güzel bir kadın ve mükemmel bir dansçıydı ama aynı zamanda yatakta asla ikinci plana düşmemesiyle ünlüydü. Hatta çok sinirlendiğinde

iştahtları sadece genelevdeki erkek hizmetkârları kapsamıyordu,

ama diğ er fahişelere ve çıraklara da... Kısacası, doyumsuzdu.

Bu, hanımefendinin sadece bu konuyu düşünmesine neden olmadı. Pairin'in kontratını satma olasılığı, ama alternatif olarak Verdigris House'u devralmasına izin verme olasılığı. Pairin'in genelevden ayrılması da düşünülebilirdi ama kişiliği bunu pek olası kılmıyordu.

Maomao, *muhtemelen kendisi için en huzurlu   z m n bu olacağını* düşündü. Resmi olarak emekli olacak, ancak özel durumlarda müşteri kabul etmesine izin verilecek, kendi zamanında ise özgürce aşk yaşayabilecekti. Eskiden olduğundan çok daha fazla özgürlüğe sahip olacaktı.

Bu da muhtemelen onu memnun edecekti.

Hmmm... Maomao gözlerini tekrar Lihaku'ya dikti. Yirmili yaşlarının ortasında olduğunu düşündü. Sıkı ve kaslıydı, kaslı kolları tam da Pairin'in sevdiği türdendi. Verdigris Evi'ne ilk kez geldiğinde, Pairin'le birlikte

Maomao'nun evde olduğu iki gün boyunca odasından çıkmamış, ancak Lihaku daha sonra hiç bitkin görünmemişti.

"Lihaku Usta, ne kadar para kazanıyorsunuz?"

Lihaku biraz endişeli bir ifadeyle, "Bu soru biraz ileri bir soru gibi görünüyor," dedi.

"Yılda yaklaşık sekiz yüz gümüş m ?"

"Hey, etrafta dolaşıp insanlara numara vermeye  alışma." Lihaku kaşlarını  atıyordu ama çok sert değildi. Biraz alçak sesle konuştuğunu gördü.

"O zaman 1200 mı?"

Bu sefer hiçbir şey söylemedi. Bu, ortada bir rakama işaret ediyordu; yılda yaklaşık bin gümüş. Onun yaşında oldukça iyi bir gelir. Yine de yüksek rütbeli bir fahişeyi satın almak için ideal olarak elde en az on bin gümüş olması gerekirdi. Ne de olsa bu tür kadınlar bir fincan çay için yüz gümüş ya da    bir gecelik arkadaşlık için yüz dolar. Lihaku ilk ziyaretinden bu yana Pairin'le iki ya da üç gece daha geçirmek için geri d nm şti. Bu alışkanlığı sürdürebilmek için maaşını esnetmesi gerekecekti ama Maomao bunun arkasında yaşlı madamın kendisinin olduğundan şüpheleniyordu. Büyük olasılıkla Lihaku'yu Pairin'in fazla sinirlenmemesini sağlamak için kullanıyordu.

"Yeterli değil mi?" Lihaku sordu.

"Korkarım ki hayır."

"Ya dünyada başarılı olduktan sonra parayı geri ödeyeceğime söz verseydim?"

"Buna asla izin vermezler. Muhtemelen en az on bin dolar nakit para isteyeceklerdir."

"On bin mi?!"

Lihaku olduğu yere çakılıp kalmıştı. Maomao ne yapacağından emin değildi. Eğer bir şekilde para toplayabilirse, o kadar da kötü biri olmayacaktı.

Pairin için bir talip. Hiç şüphesiz onun muazzam dayanıklılığını takdir edecektir.

Evet, bunu takdir ederdi ama bu aşk sayılır mıydı?

Maomao emin değildi. *Hmmm*, diye tekrar düşündü. Depresyonda olduğu belli olan Lihaku'ya baktı ve bir nefes verdi.

Onunla aynı şeyleri düşünüyor gibi . O da Maomao'ya tereddütle baktı ve "Varsayımsal olarak on bin gümüşü bir araya getirebilseydim, onun sözleşmesini satın alabilir miydim?" dedi.

"Ablamın seni elinin tersiyle itip itmeyeceğini mi soruyorsun?"

Maomao soğukkanlılıkla konuştu. O konuşur konuşmaz Lihaku'nun gözleri biraz daha kan çanağına döndü ve dişlerini sıktı. Maomao sadece olasılıktan bahsetmişti; böyle bir şey olacağını söylememişti.

Tamam o zaman, yapılacak tek bir şey var, diye düşündü. Maomao ayağa kalktı ve Lihaku'nun önünde durdu. "Lütfen biraz ayağa kalkın efendim."

"..." Lihaku kederli bir şekilde söyledi. Belki hayal kırıklığına uğramış bir köpek itaatkâr bir köpektir, çünkü hemen Maomao'nun dediğini yaptı.

"Güzel. Şimdi gömleğinizi çıkarın, kollarınızı omuz hizasına kaldırın ve esnetin."

"Pekâlâ." Lihaku kendisine söyleneni yapmaya başladı ama nöbetçi hadımların telaşlanmasına neden oluyor gibiydi. Gömleğini çıkaramadan onu durdurdular.

Maomao, "Merak etmeyin, kötü bir şey yok," dedi. "Sadece ona bir göz atmak istiyorum." Maomao'nun güvencelerine rağmen haremağaları kımıldamadı.

Lihaku hâlâ açıkça hayal kırıklığına uğramış bir şekilde sandalyeye resmen oturdu. "Eğer çıkarırsam beni reddetmez mi?"

"Başka bir şey bilmiyorsam bile Pairin'in zevklerini biliyorum."

"Çıkaracağım," dedi Lihaku hemen ve sonra da çıkardı. O Hadımların itirazlarını makam aksesuarını göstererek bastırdı.

Maomao poz veren Lihaku'nun etrafında daireler çizerek onu her açıdan inceledi. Ara sıra avuç içleri ve işaret parmaklarıyla bir kare oluşturuyor ve içinden eleştirel bir gözle ona bakıyordu. Bir subayın özenle hazırlanmış vücuduna sahipti. Hiçbir yerinde çökme ya da Sarkıktı ve kaslar neredeyse her yerini kaplamıştı. Sağ kolu sol kolundan biraz daha büyüktü, bu da sağ elini kullandığını gösteriyordu. Pairin açgözlüydü ve başka seçeneği olmasa neredeyse her şeyi yedi ama herkes gibi onun da tercihleri vardı. Eğer şu anda burada olsaydı, dudaklarını yalıyor olurdu.

"Pekâlâ. Şimdi de alt yarısı."

"Alt yarısı mı?" Lihaku ağlamaklı bir sesle söyledi.

"İsrar ediyorum." Maomao'nun ifadesi son derece ciddiye.

Lihaku, üzerinde bir peştamalden başka bir şey olmadan orada durana kadar, pek heyecanlanmış görünmese de, pantolonundan sıyrıldı.

Maomao'nun yüzü değişmedi; neredeyse bilimsel bir titizlikle onu incelemeye devam etti.

Lihaku'nun bacakları ve kalçaları da en az diğer organları kadar sağlamdı, bu da antrenmanında herhangi bir dengesizlik olmadığını gösteriyordu

rejimi. Uyluklarında hiç yağ yoktu ve kaslar dizlerinin eklemlerine doğru düzgün bir şekilde akıyor, sonra tekrar baldırlarına doğru şişiyordu.

Bunlar gerçekten de olağanüstü kaslar, diye düşündü Maomao. Maomao'nun şaraptan şişmiş göbeği yoktu.

Teni sağlıklı bir renkteydi. *Tam Sis'in tipi.*

Maomao, Lihaku'ya poz üstüne poz verdirdi ve onun gereken özelliklere sahip olabileceğini düşünmeye başladı. Lihaku egzersize ısınmaya başladıkça, pozisyonları daha da güçlü bir şekilde aldı.

Sonunda Maomao en önemli kısmı incelemeye hazırды. "Şimdi, eğer l-" diye söze başladı ama kapı gümbürtüyle açılarak sözünü kesti. Lihaku, düpedüz bir an önce coşkulu, beyazladı. Hadımlar kendilerine ölüm cezası verileceğini düşünmüş gibi .

Maomao'nun ise ağız bir karış açık kaldı.

"Hepiniz burada *ne* yapıyorsunuz?" Arka sarayın yöneticisi (şakağında belirgin bir damar göze çarpıyordu) yardımcısıyla birlikte kapıda duruyordu. Bir grup saray kadını Jinshi'ye yaklaşma umuduyla etrafta dolananlar dağıldı ve hatta dayanılmaz bir şey görmüş gibi bayıldılar.

Maomao yumuşak bir sesle, "Size iyi günler Usta Jinshi," dedi.

Maomao, dünyada bazı şeylerin gizemli olduğunu düşündü. Örneğin, o sırada neden o kadar resmi bir şekilde oturuyordu? Ve neden Jinshi ona gözlerinde böyle bir ürpertiyle mi bakıyordu?

Lihaku aceleyle eve dönmüştü, hâlâ zar zor giyinmişti. Maomao tüm bu sahnenin gülünç olduğunu düşündü. Ayrıca bunun belli belirsiz bir haksızlık olduğunu düşünüyordu ama askerin kalması işleri olduğundan daha da karmaşık hale getirecekmiş gibi görünüyordu, bu yüzden belki de gitmesi daha iyiydi.

"Ne yapıyordun sen?" Jinshi tekrarladı. Maomao başını kaldırıp ona ve güzellerin öfkelenediklerinde gerçekten korkutucu olduklarını özel olarak gözlemledi. Jinshi kollarını kavuşturmuş ve ayakta duruyordu.

önünde heybetle duruyordu. Arkasında Gaoşun, ellerini birleştirmiş ve Boşluğu düşünen bir keşişin vurdumduymaz ifadesiyle duruyordu. Yorgun görünen haremağaları, ara sıra görkemli şeflerine göz atsalar da kapıların yanındaki yerlerini almışlardı.

Maomao, "Sadece tavsiye almak için bana geldi," dedi. Protokol gereği Hongniang'ı Yeşim Köşkü'nde bilgilendirmişti. O bitirmişti Sabah çamaşır yıkanacaktı ve bugün için planlanan bir çay partisi olmadığından yemek tadımına gerek kalmayacaktı. Maomao'nun akşama kadar yapması gereken bir iş yoktu.

"Tavsiye, ha? O zaman *bu* halde ne yapıyordun?"

Ah, diye düşündü Maomao, demek mesele buydu. Muhafızlar olmasına rağmen, kuşkusuz bu durum Arka sarayın dışından gelen bir adamın böyle bir durumda görülmesi sorunluydu. Bir yanlış anlaşılma olduğu aşikâr olan bu durumu çözmeye yemin etti.

"Uygunsuz bir şey değildi efendim. Ona hiç dokunmadım; sadece iyice bakıyordum." Bu noktayı vurgulamaya çalıştı: ona dokunmamıştı.

ona parmağını bile sürmedi. Jinshi'nin bundan çıkarmasını istediği şey buydu.

Jinshi ise kötü tepki verdi; gözleri büyüdü ve geriye doğru düşecekmiş gibi göründü. Bu arada Gaoshun, Boşluğun tefekküründen Özgürleşmenin idrakine doğru ilerliyor gibi görünüyordu. Maomao onun kendisine neden bir bodhisattva'nın sarsılmaz şefkatiyle baktığını merak etti.

"İyi bir bakış mı dediniz?"

"Evet, efendim. Sadece

bakıyordum." "Ne amaçla?"

"Bunun açık olduğunu düşünmeliydim. Vücudunun tatmin edici olduğundan emin olmam gerekiyordu ve bunu yapmanın tek yolu da bedenini incelemektir."

Pairin'in kontratını kimin satın alacağıyla ilgili bir konuşmada, Maomao, kız kardeşinin duygularını özel olarak dikkate aldığından emin olmak istedi.

düşünüldüğünde. Pairin sık sık ve çok seven bir kadındı ve Maomao'ya göre ideal olan, sevdiği bir adama gidebilmesiydi. gerçekten önemsiyordu. Maomao, Lihaku'nun Pairin'in tipi olmaktan çok uzak olduğunu , ona kesinlikle daha fazla tavsiyede bulunmazdı. O kadar yumuşak başlı biri değildi.

Maomao, en azından babasından koparılan kadar Verdigris Evi'nde büyümüştü. Gençliğinde, üç prenses -Pairin, Meimei ve Joka- yaşlı adamla birlikte onu yetiştiren madam.

Pairin, hiç çocuk doğurmamış olmasına rağmen göğüslerinin hala süt üretmesi ve bu sütle beslenmesi açısından eşsizdi.

Maomao bebekken. Maomao doğduğunda, Pairin çıraklıktan yeni mezun olmuştu ama şimdiden oldukça şehvetliydi. Maomao, Pairin'i her zaman "Abla" olarak düşünürdü ama gerçekte bu daha çok "Anne" gibi bir şeydi. Tesadüfen, bunu aldı

Meimei ve Joka ona kızmasın diye Pairin'e karşı gayri resmi bir tavır takındı.

Maomao, Pairin'in uzun süredir devam eden iki beklentiden birine gitmesi halinde, gerçekten istediği hayata sahip olamayacağından şüpheleniyordu. Yine de Maomao, Pairin için en iyisinin basitçe devam edip sonunun yaşlı madam gibi olacağından emin değildi.

Birçok eski fahişe çocuk sahibi olmaktan vazgeçti. Bu yüzden sürekli doğum kontrol ilaçları ve kürtaj ilaçları kullanmaları

rahimlerinin bir çocuğu besleyebilecek güçte olduğunu düşünüyordu. Maomao bu durumun Pairin için de geçerli olup olmadığını bilmiyordu. Ama onu hatırladığında

En genç günlerinde, Pairin'in kollarında sallanarak uyurken, Pairin'in kendi çocuklarına sahip olmamasının utanç verici olacağını düşünüyordu. Muazzam cinsel iştahı olan bir kadındı ama annelik içgüdüğü de bir o kadar güçlüydü.

Lihaku, fahiş Pairin'den çok etkilenmişti. Bir fahişe olarak, hizmetlerini sunduğu tek erkeğin kendisi olmadığını farkındaydı. Ancak Lihaku her ne kadar bazen koca bir köpek yavrusu olsa da, özünde ciddi ve çalışkan bir adamdı ve bir kadın uğruna dünyada yükselme kararlılığı hem aptalca hem de sevimliydi.

Lihaku'nun tek düşünceli olması, tutkusunun aniden soğumayacağı anlamına geliyordu ve bir gün aşktan düşecek olsa bile Maomao, herhangi bir durumla ilgili düzenlemelerin yapılmasına yardımcı olabileceğinden şüpheleniyordu.

ayrılık. En önemlisi de kusursuz bir dayanıklılığa sahip olmasıydı.

Ve tam bu örneği değerlendirirken Jinshi geldi. Arka saraydaki işleri denetlemekten sorumlu kişi olarak, muhtemelen kadınlarından birinin Dışarıdan rastgele bir adam. Maomao, işine tutkuyla bağlı olmak için en tuhaf zamanları seçtiğini düşündü.

"Vücudunu mu tatmin ediyor?!"

"Evet, efendim. Dış görünüş bir insanın sadece bir parçasıdır, yine de insan onun hoşuna gidebileceğini umabilir."

Gördüğü kadarıyla Maomao, Lihaku'nun vücuduna geçer not verebilirdi. Şimdiden Pairin'e son ve en önemli kısmı değerlendirme fırsatı bulamadığını nasıl açıklayacağına karar vermeye çalışıyordu.

Maomao, Lihaku'ya Pairin'i satın almak için on bin gümüş gerektiğini söylemişti, ancak meselenin nasıl geliştiğine bağlı olarak yaklaşırsa, bunun yarısı kadar az bir ücret ödeyerek kurtulabilirdi. Bu özellikle Pairin'in onun hakkında ne düşündüğüne bağlıydı.

"Dış görünüş bu kadar önemli mi?" Jinshi sonunda onun üzerinde dikilmeyi bıraktı ve yerine oturdu. Ayağı huzursuzca yere vuruyordu; hâlâ sinirli olduğu belliydi.

Maomao, onca insan arasında Jinshi'nin bu soruyu sormasını garip bir şekilde can sıkıcı bulduğunu düşünerek, "Öyle diyebilirim," diye cevap verdi.

"İtiraf etmeliyim ki bunu sizden duymayı hiç beklemiyordum. Ne olmuş yani? Görünüşü hakkında ne düşünüyorsun?"

Sorularla dolu, diye düşündü Maomao. Ama bir astın, üstünün sorusuna cevap verme sorumluluğu vardı.

"Vücudu mükemmel orantılar gösteriyor. yünden zayıf. Mükemmel bir fiziksel temele sahip olduğu açık ve bence oldukça adanmış olduğunu varsaymak adil olur. Antrenmanlarında çalışmalı ve fiziksel kondisyonu her gün artırıyor. Tahmin etmem gerekirse, askeri standartlara göre bile oldukça yetenekli olduğunu söyleyebilirim."

Jinshi, Maomao'nun açıklaması karşısında şaşkına döndü. Neredeyse onun cevabını şaşırtıcı bulduğunu düşünecekti. İfadesi hızla bozuldu ve düpedüz öfkeli görünmeye başladı.

"Bir insanın nasıl biri olduğunu yalnızca vücudunun görünüşüne bakarak anlayabilir misiniz?"

"Az ya da çok. Alışkanlığın meyveleri ete kemiğe bürünüyor."

Kendileri hakkında konuşmak istemeyen bir müşteriye ilaç sağlarken, kim olduğunuzu ayırt edebilmek önemliydi. uğraşıyorlardı. Her eczacı, bilinçli olarak istese de istemese de bu beceriyi edinirdi.

"Peki beni vücuduma göre değerlendirebilir misiniz?"

"Ha?" Maomao kendine rağmen söyledi. Neredeyse Jinshi'nin yüzünde bir somurtkanlık izi olduğunu düşünecekti.

Bekle...

Lihaku'yu *kıskanıyor* olabilir miydi? Bu, konuşmaları boyunca neden giderek daha hoşnutsuz görüldüğünü açıklıyordu. Her şey Maomao'nun diğer adamın fiziksel özelliklerini överken çok cömert davranmış olmasından kaynaklanıyordu.

Bu adama inanamıyorum, diye düşündü zihinsel bir iç çekişle. *O sadece*

daha çekici olanın kendisi olduğu konusunda ikna edilmeli.

Jinshi'nin çok güzel bir yüzü vardı. O kadar güzeldi ki, bir kadın olsaydı, tüm ülke onun küçük yüzüne sarılabilirdi. parmak; ve bir erkek olarak bile bunun imkansız olmayacağından şüpheleniliyordu. Ve yine de, kıyaslanamayacak bir çehreye sahip olmasına rağmen, şimdi de vücuduyla övünmek mi istiyordu?

Yani, sanırım benim için sorun yok, diye düşündü Maomao. Jinshi'nin vücuduna bir an için baktığında şaşırtıcı bir şekilde kaslı ve tonluydu. Adamın oldukça çekici olduğunu görmek için yakından incelemesine gerek yoktu. Ama ne olmuş yani? Fiziksel güzellikte Lihaku'yu geride bıraktığını düşünüyorsa onu Pairin'e tavsiye etmesini mi önermeye çalışıyordu? Düşünsenize, Jinshi'ye Pairin'den hiç bahsetmiş miydi?

Maomao tüm bunları düşünürken, Jinshi dirseklerini masaya dayadı ve dudaklarını büzerek dikkatle onu izledi. Nöbet tutan haremağaları kesinlikle korkmuş görünüyorlardı ama yine de onun fırtınalı görüntüsü karşısında büyülenmişlerdi. Gaoshun ise Maomao'ya bir nirvana görüntüsünün tüm sükûnetiyle bakıyordu.

Maomao Jinshi için biraz üzülmüyordu ama bu konuda şimdi ve burada net olması gerekiyordu: Jinshi, Pairin'in sahip olduğu tek şeyden yoksundu. bir erkekte diğerlerinden daha önemli olduğu düşünülür. Diğer fiziksel özellikleri ne kadar mükemmel olursa olsun, bu önemli şey olmadan onun hakkında konuşmanın bile bir anlamı olmazdı.

Maomao isteksizce de olsa, "Cesedinizi gördüm Usta Jinshi, ama korkarım bunun bir anlamı yok," dedi. Odadaki atmosfer bir buz kesti. Gaoshun nirvanadaki bir aziz gibi görünmekten, örümceğin ipliği gibi suçlu Kandata gibi görünmeye başladı.

kırıldı. "Bunu size söylemek zorunda kaldığım için çok üzgünüm efendim," diye devam etti Maomao, "ama ablamla boy ölçüşemezsiniz."

"Ha?" Bu kez şaşkınlık sırası Jinshi'deydi.

Gaoshun alnını duvara dayadı.

Lihaku neler olup bittiğini merak etmekten başka bir şey yapamıyordu. Bir gün önce yaptığı küçük gaf yüzünden kendisine hayatının en büyük azarını işiten haremağası şimdi karşısındaydı ve kusursuz güzellikteki yüzünde bir gülümseme vardı.

Lihaku adamın adının Jinshi olduğunu hatırladı. Jinshi, Lihaku'dan biraz daha genç görünüyordu ama o da İmparator'un güvenini kazanmıştı. O muhteşem yüzüyle, zaman zaman bir imparatorun

Jinshi ve İmparator arasındaki cilveleşme, ama en azından Jinshi işi konusunda ciddi görünüyordu; bu açıdan şikayet edilecek bir şey yoktu. Kadın ya da erkek, hemen herkesi kendisine aşık edebilmesi biraz sorun yaratabilirdi ama bunun dışında Lihaku'ya göre sakıncalı bir şey yoktu

onun hakkında. Lihaku'ya gelince, ne kadar hoş olursa olsun başka bir erkekle ilgilenecek bir tip değildi.

Yine de adam birdenbire ortaya çıkıp dikkatle ona bakmaya başlayınca Lihaku ne yapacağını şaşırdı. Etrafta onları görecektir başka kimse olmadığı için mutluydu. Nadiren çok kalabalık olan subaylar binasındaydılar. Özellikle eksantrik bir komutan, herkesin en az temas kurmayı tercih ettiği bir kişi olarak operasyon üssünü buraya kurmuştu.

Söylentilere göre bu eksantrik son zamanlarda epeyce ortalıkta dolaşıyordu ve Lihaku bu haremağasının buralarda bir şeylere yardım etmesi için baskı altına alınmış olabileceğini düşündü. Lihaku'nun evraklarını teslim etti ve bir an önce binadan çıkmaya çalıştı. Kendisini bir şeye bulaştırmamak için elinden geldiğince hızlı davranıyordu ama Lakan'ın ofisinden çıkarken bu haremağasına rastlamıştı. Ve şimdi o gizemli gülümsemeyle karşı karşıyaydı.

Şaşırtıcı demişken, Jinshi'nin arkasında duran yardımcı, Lihaku'dan genelevde aracılık yapmasını isteyen adamdı. İddiaya göre, Lihaku'nun amirlerinden birinin eski bir tanıdığıydı.

Adamın çilli saray kadını Maomao'yu nereden tanıdığını merak etmişti ama şimdi mantıklı gelmeye başlamıştı.

"Biraz zamanınızı alabilir miyim?" Jinshi sordu. Kibar bir ricaydı ama Lihaku'nun reddedecek durumda olduğu söylenemezdi. Diğer adam ondan daha genç olmasına rağmen, mücevherli Kalçasında asılı olan süs, Lihaku'nunkinden daha saygın bir renk gösteriyordu. Kendisinden istenileni yapmazsa, istediği terfiyi alıp alamayacağı belli değildi.

"Nasıl isterseniz," dedi ve hadımların peşinden gitti.

Sarayın bir avlusundaydılar, subayların sık sık gittiği bir yerdi.

yaz gecelerinde serinletici esintinin tadını çıkarmaya giderdi. Kuşkusuz, Lihaku sık sık ziyaret eden biri değildi; estetiğe hiçbir zaman çok fazla önem vermemiştir. Bu mevsimde, havadaki serinlik Serinletici; hava iyice soğumaya başlamıştır. Yılın mevsimi ve günün saati arasında, rahatsız edilmeyeceklerine güvenebilirlerdi.

Yaz aylarında, büyük yapraklı ortanca adı verilen çiçekler, işlemeli el topları kadar büyük çiçekler açardı. Görünüşe göre bunlar bir adadan getirilmiş sıra dışı çiçeklermiş.

Doğudaki ülke ve güne bağlı olarak çiçekler kırmızı ya da mavi olabilir. Komutan onları buraya diktirmek için elinden geleni yapmıştı. Çiçekleri leylaklara biraz benziyordu ama şu anda sadece güdük çalılara benziyorlardı.

Lihaku bazen adama biraz fazla takdir yetkisi verip vermediklerini merak ediyordu, ama generalin bile tek gözlü adama karşı kendini göstermekte zorlandığı duyuluyordu, bu yüzden belki de yapılacak fazla bir şey yoktu.

Jinshi açık hava çardaklarından birine oturdu ve Lihaku'ya da aynısını yapmasını işaret etti. Başka seçeneği kalmayan Lihaku, haremağasının karşısına oturdu.

Jinshi çenesini kavuşturduğu ellerinin üzerine koydu ve Lihaku'ya şöyle bir baktı

ışıltili bir gülümseme. Arkasındaki yardımcısı buna tamamen alışkın görünüyordu ama Lihaku kendini biraz tedirgin hissediyordu. Gülünçtü ama gülümseme o kadar parlaktı ki neredeyse gözlerini kaçırmak istiyordu. O

Jinshi'nin bir kadın olsaydı ülkeyi nasıl dize getirebileceğine dair tüm konuşmaların boş bir dedikodudan fazlası olduğunu şimdi fark etti. Ama o bir erkekti. Normalde bir erkek için önemli sayılan bir şeyi eksik olsa bile.

Su perisini andıran gülümsemesi ve ipek gibi saçları insanı yanıltabilirdi ama boyu ve omuzlarının genişliği onu ele veriyordu. Belirgin bir şekilde asker gibi görünen kendi yaverine kıyasla bile çok zayıf görünmüyordu ve

Bu kişiyle istediklerini yapabileceklerini düşünen narin bir gülümseme, aksini ve acı verici bir şekilde öğrenecek gibi görünüyordu. Yaptığı her hareket büyüleyici derecede zarifti ama aynı zamanda son derece etkili ve kusursuzdu. Lihaku haremağasının peşinden giderken bile böyle düşünmüştü. Ayrıca adamın çok güzel görüldüğünü de düşünmüştü.

Bir şekilde tanıdık geliyordu ama onu çıkaramıyordu. Jinshi'nin sadece bir anlık görüntüsünü yakalamış olsa da bu düşünce onu rahatsız ediyordu.

onu hiç yüz yüze görmemişti. Bu kadar yüksek mevkideki bir kişi ondan ne istiyordu?

"Hizmetçim bana senin, oğlum, gönlünü birine kaptırdığını söyledi."

Lihaku, "oğlum" lafının biraz gereksiz bir bıçak darbesi olduğunu düşünse fazla mı düşünmüş olurdu acaba? Bu Jinshi'nin hizmetkârıyla kimi kastettiğini anlaması bir saniye sürdü ama bu bağlamda bunun ancak dağınık, çilli bir kız olabileceğini fark etti. Aklına gelince, belli ki dış sarayda bir süre çalışmıştı -Lihaku onun bu hadım için çalıştığını fark etti. Elini bilinçsizce çenesine götürdü.

Her zaman bu kadını kişisel hizmetçisi olarak işe almak için çok özel zevkleri olan biri olması gerektiğini düşünmüştü. Bu muhteşem haremağasının o zevklere sahip olduğunu asla hayal edemezdi.

Jinshi'nin içinde bulunduğu durumun farkına varmak bile Yine de Lihaku, Jinshi'ye Pairin'in sözleşmesini satın alma arzusundan bahsettiğini fark edince biraz şaşırdı. Belki de haremağasının ona bu kadar dikkatle gülümsemesinin nedeni buydu. Bu genç yaşında, ülkenin en güzel, en saygıdeğer cariyelerinden birini satın almaya talip olması

Gerçekten komik.

Ve açıkçası, Jinshi'nin kendisinin bir soytarı olduğunu düşünmesi Lihaku'nun umurunda değildi. Bırakın Lihaku'ya gülsün ama eğer Lihaku'nun sevgili Pairin'ini hafife almaya niyetliyse o zaman işler değişebilirdi.

Pairin iyi bir kadındı. Sadece iyi bir fahişe değil, iyi bir kadındı. Onu yatakta kendisine gülümserken hayal etti. Dans edişini, bornozunun eteklerini iki parmağıyla tutuşunu gördü. Çay servisini her ayrıntıya dikkat ederek nasıl yaptığını düşündü.

Bazıları bunun bir fahişenin yapması şey olduğunu söyleyebilirdi ve bu tür insanlarla daha fazla tartışmaya yer olmazdı. Ama Lihaku'nun umurunda değildi. Gerçek olup olmaması umurunda değildi. Buna inandığı sürece bir önemi yoktu.

Birden fazla meslektaşının kendini kadınlara ve kumara görmüştü ve etrafındakilere göre belki de sadece

başka bir kayıp dava gibi görünüyordu. Ona Pairin'in kendisi için iyi olmadığını söyleyenler hiç şüphesiz onun iyiliğini düşünüyorlardı. Bunun için minnettardı ama keşke bir an önce çekip gitselerdi.

Lihaku Verdigris Evi'ne kendi giderdi. Çoğu zaman Pairin'i görmedi bile, sadece ön tarafta çay servisi yapıldı.

bir çirak tarafından. Ve bu onun için sorun değildi. Uzak bir tepedeki çiçek kadar ulaşılmaz olmak Pairin'in işinin bir parçasıydı. Bir fincan çay için bir aylık gümüş alıyorsa, kim bunun açgözlülük olduğunu söyleyebilirdi ki? Pairin tüm benliğini bir Fahişeydi; canlı bir maldı. Onun çok pahalı olduğunu iddia edenler sadece anlamıyorlardı.

Bu yüzden Lihaku'nun karşısındaki haremağası Pairin'i küçümsemeye kalkarsa, Lihaku fiziksel müdahalede bulunmaya hazırды. Bunun kellesine mal olabileceğini gayet iyi biliyordu ama bununla yaşayabilirdi, yani konuşurdu. İlkelerinden, inançlarından asla ödün vermemişti; ve bu yaşam biçimi, saldırgan bir hayvan kadar açık sözlü ve acımasız, ona her zaman uymuştu. Etrafındakiler onun bir kadın için delirdiğini düşünüyorlarsa, varsın düşünsünler.

Bir an için kendini kontrol etmeye çalıştı, titreyen ellerini birbirine bastırdı ve Jinshi'ye baktı. "Peki ya yaparsam, efendim?"

"Seni ilgilendirmez" ya da gereksiz yere düşmanca başka bir şey eklememeye dikkat etti. Jinshi, Lihaku'nun karanlık bakışlarına aldırıyor gibiydi; ilahi gülümsemesi hiç değişmemişti. Jinshi'nin daha sonra söyledikleri Lihaku'yu şoke etti. "Senin için onun sözleşmesini satın alma masraflarını üstleneceğimi söylesem ne yapardın?"

Lihaku nefesini tuttu, ayağa fırladı ve masaya vurdu. Granit yüzey, gücün bir kısmını ona geri gönderdi. Ancak ürperti tüm vücudundan geçtikten sonra nihayet konuşabildi. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Ben de aynen öyle dedim. Onu satın için ne kadar gerekir? Yirmi bin; sizce bu yeterli olur mu?"

Bu rakam Jinshi için hiçbir şey ifade etmiyor gibiydi ama Lihaku'nun yutkunmasına neden oldu. Yirmi bin öyle kolayca verilecek bir miktar değildi. Hele ki çok az tanıdığı bir subaya. Jinshi olası maliyet hakkında Maomao ile konuşmuş muydu? Yoksa bu miktar gerçekten

Bu adam için sonradan gelen bir düşünce mi? Lihaku başını ellerinin arasına aldı.

Aklından şu düşünce geçti: Eğer bu adam yirmi binden hiçbir şey değilmiş gibi bahsediyorsa, o zaman bunun yarısı onun için hiçbir şeyden daha az olurdu. Ama safça bir hayalin içinde kaybolmamaya karar verdi.

"Sözleriniz beni çok sevindirdi efendim," dedi, "ama hiç tanımadığınız birine karşı böylesine cömert davranmanıza neyin sebep olduğunu merak ediyorum."

Gerçek olamayacak kadar iyi olan tekliflerin her zaman bir kuyruk acısı vardı. Bir çocuk bile bunu bilirdi ve Lihaku da bunu anlayacak kadar aptal değildi.

bu temel kuralı unuttu. Sandalyesine geri oturdu ve karşısındaki adama baktı. Hadımın yüz ifadesinde hiçbir değişiklik yoktu. Bu şaşırtıcı miktardaki parayı teklif etmesine rağmen, arkasındaki yardımcısı biraz sinirli görünüyordu.

"Kedim çok temkinlidir, ancak sizinle konuşmaya istekli olmakla kalmadı, sizi ablası olarak gördüğü bir kadınla olası bir eşleşme olarak ciddiyle düşünüyor gibi görünüyor."

"Kedi" Maomao olmalıydı; onun anlamı buydu.

ve Lihaku bunu düşündüğünde, onun gerçekten de kedi gibi olabileceğini fark etti. Başkalarına karşı bir sokak kedisi kadar şüpheli olabilirdi, ama yiyecek bir şey olduğunda onu alacak kadar yaklaşır, alabildiği kadarını alır ve sonra tekrar giderdi.

Lihaku hiçbir zaman bir kedi istememişti. Eğer bir hayvan sahibi olacaksa, onunla birlikte avlanabilecek bir köpek isterdi.

Hadımın seçtiği benzetmeye ve Maomao'nun tavrına rağmen, görünüşe göre Lihaku'ya en azından dereceye kadar güveniyordu. Doğru, gözlerindeki ilgisizlik Lihaku'nun ona güvenmediğini açıkça gösteriyordu.

sorularına cevap vermek zorunda kalmanın can sıkıcı olduğunu düşündü ama cevap verdi. Nihayetinde, bu konuşmaya yol açmıştı.

"Güvensiz bir kedinin birine yaklaştığını söylüyorsunuz, Bu onlara güvenmek için yeterli bir sebep," dedi Lihaku ve Jinshi'nin hafifçe irkilmesini sağladı. Yanlış bir şey söyleyip söylemediğini merak etti ama Jinshi'nin yüzündeki yumuşak gülümseme o kadar çabuk geri döndü ki Lihaku

hayal gücü olup olmadığını merak etti.

"Senin hakkında biraz araştırma yaptım," dedi Jinshi. "Öğrendim ki

bir taşra memurunun oğlu olduğunuzu öğrendim. Başkentte yükselmek için epeyce çalışmak gerekmiş olmalı."

"Oldukça fazla."

Gittiğiniz her yerde klikler ve hizipler vardı. Babası bir memurdu, evet, ama sadece bölgesel bir sivil yöneticiydi. Bu Lihaku için çetin bir mücadele anlamına geliyordu ve kimse onu ciddiye almadan önce.

"Yetenekli bir komutan tarafından keşfedildiğinizi ve kendi birliğinizi kurmanız için görevlendirildiğinizi söylüyorlar."

"Evet efendim," dedi Lihaku tereddütle. Bu adamın kendisi hakkında ne kadar şey öğrendiğini merak ediyordu. Dışarıdan bakıldığında, Lihaku'nun küçük bir birliğin komutanı görevden ayrıldıktan sonra terfi etmiş olması gerekiyordu.

"Ve kim gelecek vaat eden genç bir askerle iyi ilişkiler içinde olmak istemez ki?" Jinshi devam etti.

Pek çok kişi bunu yapabilir ama nadiren yirmi bin gümüşe kadar çıkabilir.

Lihaku'nun bu miktarın sadece yarısına ihtiyacı vardı - ya da aslında Kendi katkılarını ve dörtte biri bile olsa korkutabileceği her şeyi hesaba kattı. Bir çeyreklik ya da beş bin gümüş. Bu adam gerçekten de ona verecek miydi? Lihaku'nun neredeyse midesi bulanacaktı.

Ama o başını salladı.

Jinshi'ye ciddiyetle baktı ve şöyle dedi: "Güven oylamanızı gerçekten takdir ediyorum ve itiraf etmeliyim ki teklifinizi kabul etmek için neredeyse kendimden geçiyorum, ama gümüşünüzü alamam. Sizin için o sadece bir fahişe olabilir ama benim için o bir kadın. Karım olmasını istediğim bir kadın. Ve eğer bunu kendi paramla yapmazsam, o zaman ben nasıl bir adamım?"

Lihaku tüm bunları Jinshi'ye söylemeyi başardı, ancak dilinin tonuna karşı sürekli tetikte olmak onu yoruyordu.

Jinshi'nin reddine sinirlenebileceğini düşünmüştü ama o periyi andıran gülümsemesi değişmemişti. Hatta biraz yumuşamış olabileceğini bile düşündü. Sonra gülümseme kahkahaya dönüştü. "Anlıyorum! Ben

"Korkarım oldukça kaba davrandım." Hadım, parmaklarını saçlarında gezdirirken son derece zarif bir şekilde ayağa kalktı. Klasik bir güzellik tablosundan fırlamış gibi görünen adam, yüzünde memnun bir gülümsemeyle öylece duruyordu. "Sanırım konuşmak isteyeceğim bir şey olabilir

sonra konuşuruz. Sakıncası var mı?"

"Nasıl isterseniz efendim." Lihaku da ayağa kalktı. saygıyla yumruğunu açık avucunun içine koydu ve eğildi. Muhteşem haremağası kısa bir baş sallamasıyla karşılık verdi ve ardından yardımcısıyla birlikte evine gitti.

Lihaku, onlar gözden kaybolana kadar Jinshi'nin zarafetinden neredeyse şaşkına dönmüş bir halde gidişini izledi.

Sonunda, "Bu da neydi böyle?" diye mırıldandı ve gerçekten şaşkın bir halde başını kaşdı. Saçlarının kavrulduğu yerde kalan kel bölgeyi hissettiğinde yüreği biraz . Sonra tekrar oturdu ve "Ne yapacağım ben...?" diye mırıldandı.

Bir sonraki eğitim seansında amirlerine en iyi yönünü göstermeye çalışacaktı. Ya da belki daha fazla iş alabilirdi.

Hayır, hayır, daha önemli bir şey vardı. Bir gün kavuşmayı umduğu kadına bir mektup gönderecekti. Göndermeyecekti. basitçe, tek taraflı olarak onu almak. Onun da nasıl hissettiğini bilmek istiyordu. Cevap olarak ne söylerse söylesin, bu sadece kibarlık olsun diye olabilirdi ama ona inanacaktı; onu ayakta tutan şey bu olacaktı.

"Tamam." Lihaku ellerini kollarının içine soktu ve hızlı adımlarla avludan çıktı. Mektubuna en iyi ne tür bir dalın eşlik edeceğini merak ediyordu.

"Maomao, bir mektubun var." Guiyuan ahşap yazı şeritlerinden oluşan bir demet uzattı. Maomao onu aldı ve şeritleri bulmak için bağını çözdü

hafif, akıcı bir elle kaplıydı. Birkaç gün önce Verdigris Evi'ne gönderdiği mesaja bir cevaptı bu.

"Yaşlı kadın istediğini söyleyebilir ama ben hâlâ çok kazanıyorum."

Mektup Pairin'den geliyordu. Maomao, duygulu ablasının geniş göğsünü kabarttığını görebiliyordu.

"Ayrıca, hâlâ beyaz atlı bir prensin gelip beni almasını bekliyorum."

Uzak bir ülkede, tuzağa düşmüş genç kızları kurtarmaya gelen prenslerin beyaz atlara bindiği söylenirdi. Pairin hâlâ bir kadındı ve bir kadının hayallerini kuruyordu. Belki biraz

Ona genç kız demek için geç kalmış sayılırdı -zaten iki elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok beyefendiyle birlikte olmuştu- ama bu fanteziden vazgeçmemiştir. Belki de gençliğini bu kadar uzun süre koruyan şeylerden biri de bu inatçılığıydı.

Biraz şüphelendim, diye düşündü Maomao. Eğer bu kişi onu memnun edecek biriyse, on bin gümüşe bile ihtiyacı yoktu. Sadece onun "prensi" rolünü oynaması gerekiyordu. Bu rol, mutlak fiziksel güç ve dayanıklılığın yanı sıra çoğu erkeğin sahip olduğu ancak hadımların sahip olmadığı bir şey gerektiriyordu. Bir tutam da Tiyatral bir gösteri ve kutlama için biraz para, bu iş görürdü. Hayır, Pairin'i satın almak gerekemeyecekti ama toplum bu olayı kutlamadan gitmesine seyirci kalmayacaktı.

Yaşlı madam bir keresinde Pairin'e şöyle demiştir: "Emekli olmak istiyorsan seni durdurmayacağım. Ama tüm partileri sona erdirecek bir parti vereceğiz." Yaşlı bir kadının söylediği bu söz oldukça çarpıcıydı. normalde çok eli sıkıdır. Pairin sahneden ayrıldığında, zevk mahallesinin en önemli isimlerinden birine yakışır bir şekilde anılacaktı. güzel çiçekler. Ne de olsa bir fahişenin de gururu vardı. Böylece, Pairin'i uygun şekilde etkileyen bir adam için yaşlı madam bile çok fazla para koparmaya çalışmazdı. Ama kesinlikle beş bin ya da daha fazla Kutlama. En azından bu kadar parayı bulamayan biri Pairin'e uygun değildi ve eğer parası olduğu halde harcamayı reddediyorsa, bu onun daha da kötü olduğunu gösterirdi.

Evet, on bine ulaşılmasa bile beş bin olacaktır. Eğer Lihaku rütbelerini istikrarlı bir şekilde yükseltmeye devam ederse, birkaç yıl içinde bu kadar biriktirebilir. Gerisi şansa kalmıştı. Eğer Pairin'in yaşlı kadın tarafından beyni yıkanır, Bu sonunu getirebilirdi. Lihaku bu gerçekleşmeden önce onu oradan çıkarmak zorundaydı.

Maomao'nun bu olayda oynayabileceği bir rol yoktu. Onu endişelendiren tek bir şey vardı. *Herhalde parayı almak için borca girmez, değil mi?* diye düşündü. Eğer parayı almak için borç aldıysa Madam paranın kokusunu alırdı ve hepsi bu kadar olurdu. *"Pairin'in borç batağına saplanmış bir adama gitmesine nasıl izin verebilirim?" soracaktı.* Maomao, Lihaku'nun böyle aptalca bir şey yapmayacağından oldukça emindi ama

emin olamadım.

Aklından bu düşünceler geçerken, kendini mektubun sonunda buldu ve orada çok önemli bir şey keşfetti rahatsız edici.

"Birisi gelip bir kontrat satın almaktan bahsediyordu. Sanırım çıraklar yanlış bir fikre kapıldılar."

Belli biri. Doğru, diye düşündü Maomao. Pairin'in bu kadar dolaylı konuşması alışılmadık bir durumdu ama Maomao onun kimden bahsettiğini gayet iyi biliyordu.

Maomao mektubu tekrar kapattı ve odasındaki bir rafa koydu.

Koridora çıktığında fark etti ki

Jinshi birkaç gündür ilk kez Yeşim Köşkü'nü ziyaret ediyordu. Son ayrıldıklarında fırtınalı bir hali vardı ama bugün keyfi yerinde görünüyordu. Maomao çay hazırlamak için mutfağa gitti ve onu bu kadar memnun eden şeyin ne olabileceğini merak etti.

Bölüm 18: Mavi Güller

Soğuk yavaş yavaş etkisini kaybediyordu ve havada baharın ilk ipuçları belirmeye başlamıştı. Maomao kuruyarak dışarı çıkarken Bazı yataklarda, sıcak ve hoş güneşin cazibesine kapılacağını hissetti, ama başını salladı (*İş başında uyumamalıydı!*) ve kendini işine odaklanmaya zorladı.

İnsanın günleri dolu ve tatmin edici olduğunda zaman çabuk geçiyordu. Yine de bir şekilde Jinshi'nin yanında geçirdiği iki ay ona bitmek bilmeyecek kadar uzun gelmişti.

Hâlâ bazen dış saray doktorunun muayenehanesindeki ilaç raflarını özlüyordu ama bu sorunu burada çözebilirdi; şarlatan doktor aracılığıyla arka saray doktorunun muayenehanesini hızlandırmak için çalışabilirdi. Bu arada, sırtını Gaoshun ona arşivlerden ihtiyacı olan her şeyi getirecekti. Arka saraydan istediği zaman ayrılabilseydi daha da iyi olurdu ama insan her şeye sahip olamazdı. Orada görev yaptığı sürece, istediği gibi gelip gitmeyi bekleyemezdi.

Eş Gyokuyou'nun hamileliği giderek daha da kesinleşiyordu. Regl dönemi hâlâ başlamamıştı ve şimdi yorgunluk hissediyordu. Ateşi hafifçe yükselmişti ve normalden daha sık tahliye ediyor gibi görünüyordu. Prenses Lingli ara sıra yanağını Gyokuyou'nun karnına koyuyor ve sanki orada bir şey olduğunu bildiğini ima edercesine sırtıyordu.

Bebekler anlayabilir mi? Maomao merak etti. Hongniang onu öğleden sonra uykusu için götürürken Lingli, Gyokuyou'nun karnına el sallıyordu.

Çocuklar çok gizemli yaratıklardı.

Prenses kendi başına yürümeye başlamıştı. İmparator Lingli'ye bir çift küçük kırmızı ayakkabı verirken, o da bekleyen hanımlara baş ağrılarından paylarını verdi. O artık Ona güzel, yumuşak bir topuz vererseniz, o daha etkileyici olur.

karşılığında genişçe gülümsedi. Yeşim Köşkü'nün nedimelerinin kendi çocukları yoktu ama küçük prensesin üzerine titredikleri için annelik içgüdüsüne sahip oldukları anlaşılıyordu.

Hongniang "Belki er ya da geç benim de bir çocuğum olur" demeye başladı ama Maomao da dahil olmak üzere diğer kadınlar nasıl cevap vereceklerinden emin değillerdi. Hongniang bunu söylerken endişeli görünüyordu, ancak kimse sadık baş nedimenin görevinden emekli olmasını beklemiyordu. Uygun bir teklif gelse bile diğer kadınlar büyük olasılıkla Hongniang'ın gitmesini engellemek için her şeyi yaparlardı. Yeşim Köşkü'nün bu kadar küçük bir kadroyla çalışmasına izin veren oydu.

Çok yetenekli olmanın kendine has zorlukları olabilir.

Maomao, yapacak başka işi olmadığına Prens Lingli'yi eğlendirmeye başladı. Bacağındaki yaralanma da başka bir etkendi. Aksine

Meşgul ve güçlü kuvvetli diğer nedimelerin diğer tüm görevlerinin yanı sıra prensese göz kulak , yemek tatmaktan başka işi olmayan bir kadının ona göz kulak olması daha verimli değil miydi?

Böylece o gün Maomao kendini bir kez daha Prens Lingli'yle oynarken buldu; Lingli tahta bloklardan yığınlar yapıyor (bilerek hafif malzemelerden yapılmıştı) ve sonra onları deviriyordu. Ayrıca resimli kitaplara da ilgi duyuyordu, bu yüzden Maomao Gaoshun'dan ödünç aldığı kitaplardaki resimleri kopyalıyor ve her birinin altına kelimeleri yazıyordu. Lingli henüz iki yaşındaydı ama Maomao onları eğitmeye başlamak için hiçbir zaman erken olmadığını duymuştu. Ne yazık ki Hongniang, resimlere el koyduğunda eğitim çabalarına erken bir son verdi.

Avludaki çiçekleri göstererek, "Normal bir insan gibi çiçek çizin," diye talimat verdi. Görünüşe göre, çizimler ne kadar mükemmel olsun, zehirli mantar resimleri yasaktı.

Maomao zamanını bu şekilde geçiriyordu, ta ki bir gün uzun zamandır ilk kez muhteşem bir haremağası ortaya çıkıp beraberinde bela getirene kadar.

"Mavi güller, efendim?" Maomao yorgun bir ifadeyle haremağasına bakarak sordu.

"Oh, evet. Herkes oldukça ilgili, görüyorsunuz."

Jinshi zor bir durumdaymış gibi görünüyordu. Saray kadınlarına göre, o sıkıntılı halinde bile güzel görünüyordu ve şu anda üç çift göz kapıdaki aralıktan onu izliyordu.

Maomao onları görmezden gelmeyi tercih etti. Kısa bir süre sonra, Hongniang, kendisi de oldukça öfkeli görünerek, gözlerin sahiplerini yakaladı

-Oldukça çevik bir şekilde; ikisi sağ eliyle, biri sol eliyle kulaklarından tutup sürükledi. Maomao bunu da görmezden gelmeyi tercih etti.

Gaoshun, Maomao'nun kendisine saklayacağı bir yorumla, "Ne kadar becerikli bir idare," dedi.

dönelim.

Jinshi, "Herkes bu çiçeklerden bazılarını hayran olmak ister," dedi. Ve nedense bu çiçekleri bulması gereken kişi oydu.

Bunun sorun olacağını biliyordum, diye düşündü

Maomao. "Biraz bulmamı ister misin?" diye sordu.

"Onlar hakkında bir şeyler bilebileceğinizi düşündüm."

"Ben bir eczacıyım, botanikçi değil."

"Sadece senin ilgi alanına girebilecek bir şey gibi göründü..." Jinshi zayıfça teklif etti.

"Oh, çok ikna edici efendim," dedi Konsolos Gyokuyou neşeyle. bir kanepede uzanıyordu. Prenses onun yanındaydı ve meyve suyunu yudumluyordu.

Birileri (Jinshi kim olduğunu bilmediğini itiraf etti) Gyokuyou'nun hanımlarından birinin konu hakkında bir şeyler bilebileceğini söylemişti. Bu en azından onun neden burada olduğunu açıklıyordu.

O şarlatan mıydı? Maomao merak etti. İmkânsız değildi. İyi huylu ihtiyarın başkalarının yeteneklerini abartmak gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Bu son derece sinir bozucuydu.

Maomao güller hakkında tamamen bilgisiz değildi. Yapraklarından cilt güzelleştirici olarak kullanılan bir yağ elde edildiğini biliyordu - fahişeler bunu düzenli olarak kullanırlardı. Yabani güllerin güçlü aromalı yapraklarını buharda pişirerek bu maddeyi elde ederek cebine biraz para koymuştu.

"Anladığım kadarıyla böyle çiçekler bir zamanlar

saray arazisi," dedi Jinshi kollarını kavuşturarak. Üç kulak misafirini terbiye etmeyi bitirdiği anlaşılan Hongniang elinde taze çayla içeri girdi.

"Birileri bir şeyler görüyordu, kesinlikle." *Ahh, baldırım kaşınıyor*, diye düşündü Maomao. Yarası iyileştikçe onu deli ediyordu. Küçük nimetler: ayakları masanın altında saklıydı, böylece diğer ayağının parmaklarıyla kaşıyabiliyordu. Ama her nasılsa, bu başka yerlerdeki kaşıntılara ilham veriyor gibiydi.

"Bunu sadece bir kişinin söylediğini duydum, ancak buna tanıklık eden birkaç kişi buldum." Jinshi'nin yüz ifadesini okumak zordu.

"Afyon burada hiç yaygın olarak kullanıldı mı?"

"Afyon gibi şeyler ortalıkta dolaşmaya başlarsa bu lanet ülkenin sonu olur!"

Konsolos Gyokuyou ve Hongniang, ses tonundaki ani değişim karşısında gözlerini kocaman açarak Jinshi'ye baktılar. Gaoshun kaşlarını çattı ve kibarca öksürdü. Jinshi'nin yüzündeki öfke bir süre daha devam etti ama bir saniye sonra o göksel gülümseme geri döndü. Maomao ona neredeyse yalvarırcasına baktı. Bu durumla pek başa çıkamıyordu.

gülümsedi. Gyokuyou onları hatırı sayılır bir eğlenceyle izliyordu, ancak Maomao'nun kendisi hiç de eğlenmiyordu.

"Mümkün değil mi?" Jinshi söyledi.

Yehh! Kişisel alan! diye düşündü Maomao. Adam eğilmeye devam ediyordu ama Maomao onu olduğundan daha fazla yaklaştırmak istemiyordu. Sonunda bir iç geçirdi. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz, efendim?"

"Gelecek ayki bahçe partisine kadar hazır olmalarını istiyorum."

Bahar partisinin zamanı gelmişti. Sonuncusunun üzerinden gerçekten bu kadar zaman geçmiş miydi? Maomao'nun duyguları bir an önce

aklına bir şey geldiğinde. *Ne? Gelecek ay mı?*

"Usta Jinshi, farkında mıydınız?"

"Neyin?" Merakla ona baktı.

O anlamadı. Tabii ki anlamadı. Mavi güller olmazdı, olamazdı ve bu bir renk sorunu da değildi.

"Herhangi bir gülün açması için en az iki ay daha geçmesi gerekecek."

Sessizliği kanıtlıydı: hiçbir fikri yoktu. *Tabii ya*. Kötü hislerinden birine kapılmaya başlamıştı. O da bu konuda baskı yapacaktı.

ve bu onun hoşuna gitmeyecekti.

"Onları geri çevireceğim... bir şekilde." Jinshi'nin omuzları çöktü.

"Size bir şey sorabilir miyim, efendim?" Maomao söyledi. Jinshi ona baktı

Umarım. "Acaba bu talep belli bir askeri komutandan mı geldi?" Koşullar göz önüne alındığında aklına gelen tek şey buydu. *Bu kaşıntıyı açıklar* diye düşündü. Şüpheleri vardı ve vücudu, duymak istemediği bu ismi mutlak bir inkâr gösterisiyle tepki vermişti.

"Gerçekten. Laka-"

Jinshi adını ellerini ağzına kapattı. Gyokuyou ve Hongniang şaşkınlıkla ona baktılar.

Elbette *kendisinden* bahsediyordu.

O zaman bundan kaçış yok, diye düşündü Maomao. Eğer o bu işe karıştıysa, o da belli bir sorumluluk taşıyordu.

"Size yardım edebilir miyim bilmiyorum," dedi, "ama deneyeceğim." "Emin misiniz?"

"Eminim. Ama ihtiyacım olacak birkaç şey ve bir yer var."

Bu meydan okumadan kaçmak çok sinir bozucu olurdu. Tek gözlüğü o müstehzi surattan kapıp parçalamaktan başka bir şey yapmak istemezdi.

Bahar bahçe partisi şakayıkların arasında yapılacaktı. Normalde biraz daha erken yapılması gerekiyordu ama insanlar soğuktan şikâyet etmeye devam edince ertelendi. Belki de bunu daha önce yapmalıydılar, ama emsalleri değiştirmek zordu.

Bahçeye kırmızı bir halı serilmiş ve etrafı sandalyelerle çevrili uzun masalar kurulmuştu. Müzisyenler enstrümanlarını huzursuzca akort ediyor, ihtiyaç duydukları her an çalmaya hazır bekliyorlardı. Kadınlar her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için ileri geri koştururken, genç askerler henüz gelişmemiş sakallarını okşuyor ve manzaranın tadını çıkarıyordu.

Hepsinin arkasına perde gibi şey çekilmişti.

Arkasında biri yaygara koparıyordu. Zayıf bir kız -aslında neredeyse bir deri bir kemik- elinde dev bir çiçek vazosu tutuyordu. İçinde rengârenk güller vardı -her ne kadar güller için henüz erken olsa da.

Jinshi, tomurcukları henüz açılmamış güllere bakarak, "Gerçekten başarmışsın," dedi. Çiçekler kırmızı, sarı, beyaz, pembe ve evet, mavinin yanı sıra siyah, mor ve hatta yeşildi. Maomao mavi güller yaratmaya söz verdiğinde kimse bu renk cümbüşünü hayal etmemişti. Jinshi, Maomao'nun bunu nasıl başardığını merak ederek topuklarının üzerinde geriledi.

"Kolay olmadığını söyleyebilirim. Çiçek açmalarını bile sağlayamadım," dedi Maomao içten bir pişmanlıkla. Jinshi için yetersiz kaldığı için üzgün değildi, daha çok işlerin tam olarak hayal ettiği gibi gitmesini sağlayamadığı için hayal kırıklığına uğramıştı. Jinshi Onun böyle olduğunu zaten biliyordu ama yine de bu onu rahatsız ediyordu.

Bu onu rahatsız etti.

"Hayır, bu iyi olacak." Sapından su damlayan bir gülü eline aldı. "Hm?" Bir şeyler ters gibiydi. Yine de şu an için umursamadı; gülü vazoya geri koydu.

Sadece mavi gülleri kabul etmiş olmasına rağmen Maomao'nun gerçek bir gökkuşağı yaratmış olmasına şaşırdı. Nasıl yapmış olursa olsun, yorgunluktan bayılacak gibi görünüyordu. Onu Yeşim Taşı'nın nedimelerinin bakımına emanet etti.

Pavilion, vazoyu aldı ve şeref koltuğunun yanına koydu. Güller çiçek değil tomurcuk olsalar bile şakayıkların şimşeklerini üzerlerine çekmeye fazlasıyla yeterliydi; herkes onları fark etmiş görünüyordu ve herkes şaşırdı.

Toplanan yetkililer arasında bazı alaycı homurtularla birlikte mırıltılar yayıldı: bu mümkün değildi.

Jinshi, Majestelerinin gözüne girmiş bir haremağasıydı. Ne oldu? Dahası, bunu söylemenin kibir gibi göründüğünü anlasa da, görünüşünün çoğu kişinin nefesini yeteceğini biliyordu.

Ama tüm bunlara rağmen, hâlâ düşmanları vardı. Genç bir hadımla karşılaşma ihtimalinden hoşlanmak için insanın hırsı tamamen yoksun olması gerekirdi.

İmparatorun yanında ağırlığını hissettiriyordu ve çoğu memur da bundan farklı değildi. Jinshi su perisi gibi gülümsemesini hiç kaybetmedi,

Kürsüye yaklaşırken duruşunun mükemmel olduğundan emin olmak istiyordu. İmparator, gür sakalıyla orada oturuyordu ve etrafı güzel kadınlarla çevriliydi.

Jinshi'ye odaklanan bakışlar pek çok farklı düşünce ve duyguyu gizliyordu. Şehvet onun için sorun değildi; bunu kullanmanın sayısız yolu vardı. Kıskançlık da aynı şekilde. İstismar etmesi çok kolaydı. Birisi ne hissediyor olursa olsun, ne olduğunu bildiğiniz sürece, bununla başa çıkmanın yolları vardı.

Bir kişinin okunması zor olduğunda çok daha sorunludur. Jinshi İmparator'un solunda oturan memura baktı. Dolgun yanaklar ve ne düşündüğünü asla ele vermeyen gözler. Jinshi onun yanında biraz rahatsız olduysa, onu kim suçlayabilirdi ki?

Bu adama göre Jinshi sadece genç bir acemiymiş ve üstelik bir hadımdı. Bir an Jinshi'yi dikkatle inceliyor gibi görünebilirdi; bir sonraki an ise sanki boş hava. Adamın gülümsemesi belirsizdi, tam olarak yorumlanmaya meydan okuyordu.

O Shishou'ydu, şu anda arka sarayda bulunan cariyelerden biri olan Loulan'ın babasıydı. İmparatorluk döneminde önceki hükümdarın - imparatorun değil, annesi dul imparatoriçenin - ve mevcut hükümdara efendilik taslamaya devam etti.

Bu iyi bir şey değildi.

Yine Jinshi gülümsemesini hiç etmedi. En azından kasıtlı olarak.

Sonra bakışları İmparator'un solundaki Shishou'dan İmparator'un sağında oturan adama kaydı ve gözleri buluştu. Bu adamın tilkiye benzeyen gözlerinden birinde bir monokl vardı ve tavuk kanadı yiyordu. Bu konuda ince davrandığını düşünüyor gibiydi ama bir ısırık alıyor, yiyeceği koluna saklıyor, sonra tekrar gizlemeden önce küçük bir ısırık daha alıyordu.

Şu anda, Jinshi'nin en çok düşündüğü adam buydu. tehlikeli-Lakan. Yanında duran yüksek memurun başını inceliyor gibi görünüyordu. Sonra, sanki tavuk kanadı yeterince kötü değilmiş gibi, uzandı ve memurun şapkasını kopardı. Ne düşünüyor olabilirdi?

Her nedense, kapağın ucuna bir tomar siyah tüy iliştilmişti.

Alt tarafı. Lakan şaşkınlık ifadesi takındı. Adamın çıplak başını görebildiklerini fark ettiklerinde, karşısındaki üç memur sustu.

Adamın (kuşkusuz iyi yapılmış) peruğunu ortaya çıkaran acımasız bir şakaydı. Birkaç kişi bu çocukça yaramazlığa kıkırdadı, bazıları da Açıkça kızgındı ve birkaçı da öfke patlamasını kontrol etmeye çalışıyordu. Soğukkanlı ifadesini koruyamayan tek kişi Jinshi .

Ancak kahkahalara boğulmak işine gelmeyeceği için bir şekilde yüzüne hakim oldu ve bunun yerine halının üzerine diz çöktü. Gül vazosunu sakalını okşayan ve gizlemediği bir zevkle başını sallayan İmparator'a uzattı. Jinshi saygıyla geri çekilirken iç geçirmemek için kendini zor tuttu.

Lakan gülleri teatral bir şekilde inceledi, bu kez kurumuş bir parmaklarında üzüm. Jinshi, nezaket konusundaki başarısızlıklarından neden hiçbir şey çıkmadığını merak etmekten kendini alamıyordu.

"Artık Kristal Köşk'e gitmemelisin."

Maomao'nun başı Yinghua'nın dizlerine yaslanmıştı. Ziyafetten biraz uzakta bir açık hava pavyonundaydılar. Yinghua Maomao için oldukça endişeliydi ve onu yakından takip ediyordu.

Hamileliği ortaya çıkmaya başlayan Konsolos Gyokuyou, yerini yeni Saf Konsolos Loulan'a bırakacağı bahanesiyle bu etkinliğe katılmamıştı.

Maomao neden Yinghua'yı endişelendirecek kadar zayıflamıştı? Kristal Köşk'e her gittiğinde yorgunluktan harap olmuş gibi görünüyordu.

Son bir aydır orada bulunuyordu; Jinshi'ye ayarlamaları yaptırmıştı. Bekleyen hanımlar Kristal Köşk, sanki onun bir tür kötü ruh olduğunu düşünüyorlarmış gibi ona bakmaya devam etti, ama o onlara aldırmadı. Orada

Mavi g llerini yapmak orada ihtiya ı olan bir Şey.

Jinshi'den talep ettiği "yer", Konsolos Lihua nekahet dönemindeyken inşa edilmesini istediği Kristal Köşk'ün saunasıydı. Maomao, Konsolos'un yüksek statüsüne rağmen Lihua'nın çok cömert bir insan olabileceğini biliyordu, bu yüzden banyoyu ödünç alıp alamayacağını sormaktan zarar gelmeyeceğini düşünmüştü. Ve gerçekten de Lihua hiç tereddüt etmeden kabul etmişti.

Maomao yine de burayı bedavaya kullandığı için kendini kötü hissediyordu, bu yüzden kısa süre önce Verdigris Evi'nden aldığı bir kitabı yanında getirmişti. Kitabı Lihua'ya verirken, "Bu Majestelerinin en sevdiği okuma materyali," dedi. İmparator yeni ve farklı "metinler" talep etmişti, bu yüzden bunlardan biri de Lihua'dan gelebilirdi.

Eşi bunun ne tür bir kitap olduğunu anladığında, zarif duruşunu koruyarak sakince özel odasına kaldırdı.

tüm zaman boyunca. Hanımefendilerinin odasına gidişini izleyen nedimleri kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Maomao onlara mesafeli bir bakışla baktı; hiç kimsenin aklına

Böyle aristokrat bir kadının koluna böyle bir kitap sıkıştırmış olması.

Böylece evin hanımının iyi niyetini kazandı, Maomao, köyde küçük bir kulübe inşa etmek için izin aldı.

Saunadan çıkan buharın içine akacağı bir avlu. Avlu Bina oldukça tuhaf görünüyordu: biri çatıda olmak üzere büyük pencereleri vardı. Saunanın kendisi gibi bu da pahalıydı,

Jinshi'ye pahalıya patladı. Parasını kendi kesesinden ödedi.

Maomao'nun umurunda bile değildi. Yine de, böyle şeyleri karşılayabilmek için ne kadar maaş alması gerektiğini merak etmekten kendini alamıyordu.

Binaya güller getirdi. Sadece bir ya da birkaç tane değil, düzinelerce, yüzlerce. Onları sıcaklığın ortasında yetiştirdi.

Buhar, bol ışık aldıklarından emin olmak ve hava güzel olduğunda onları dışarı çıkarmak. Yeterince soğuk bir akşamda

Don tehlikesi baş gösterdiğinde bütün gece çiçeklerin başında kalır, onları sıcak tutmak için sıcak taşların üzerine su dökerdi.

Birden fazla kez, tüm bu gidip gelmeler bacağındaki yaranın açılmasına neden oldu. Gaoshun bunu fark ettiğinde, Maomao'nun bakıcısı olarak başka bir hizmetçinin görevlendirilmesi konusunda ısrar etti. Xiaolan, onca insan arasından, gelen tek kişiydi. (Gaoshun bunu nereden biliyordu?

O mu?) Xiaolan'ı motive etmek için yeterince basit olduğu kanıtlanmıştı: sadece ev işlerini atlamakla kalmayıp, aynı zamanda Atıştırmalıklar da verildiğinde, bunu yapmaktan heyecan duyuyordu. Muhtemelen Maomao'nun aşırı çalışmaktan çökmesini engelleyen tek şey oydu.

Maomao'nun tüm bu ayrıntılı manevralardaki amacı güllerin kafasını karıştırmaktı. Çiçekler mevsimine göre açar, ama bir kez Oysa her ne sebeple olursa olsun, yılın farklı bir zamanında açtıkları görülebilir. Maomao'nun umduğu da buydu: gülleri çiçek açma zamanının geldiğini düşünmeleri için kandırmak.

Çok sayıda bitkiyi, her birinin tomurcuk vermeyeceğini düşünerek getirmişti. Erken çiçek açan bir tür seçmişti ve koleksiyonundaki her gül aynı çeşitten değildi. Çalışmak için sadece bir ayı vardı ve başarıyı garanti edemezdi; bu yüzden ilk tomurcukları gördüğünde çok sevindi. Asıl zorluğun bu olacağını biliyordu.

doğru rengi elde etmekten daha zordu. Jinshi'den birkaç hadım yardımcısı almıştı ama doğru sıcaklığı korumanın incelikleri yalnızca kendisinin denetleyebileceği bir şeydi. Eğer en ufak bir hata olursa ve güller ölürse, her şey boşa giderdi.

Zaman zaman Kristal Köşk'ün kadınları ya açık bir meraktan ya da cesaretlerini test etme arzusuyla etrafta dolaşırlardı Maomao'yu görmenin verdiği korkuya karşı. Sinirlerini bozmaya başladılar, bu yüzden Maomao başka bir şey ayarlamaya karar verdi dikkatlerini çekmek. Ama ne? Parmaklarına bakıp ne yapacağını düşünürken aklına bir fikir geldi.

Biraz allık aldı ve tırnaklarına sürdü, ardından bir bezle dikkatlice parlattı. Basit bir maniküdü, zevk bölgesinde her zaman yaptıkları türden bir şeydi, ama arka sarayda nadirdi. Böyle bir dekorasyon işlerin aksamasına yol açabilirdi, ama bu durum saraydaki hanımların hemen ilgisini çekmişti.

Crystal Pavilion, başlangıçta fazla iş yapmayan. Maomao diğer kadınların tırnaklarını "tesadüfen" gördüklerinden emin oldu ve onları rujlarını çıkarmak için kendi odalarına koşturdu.

Maomao *bunun çok iyi sonuç* verdiğini düşündü ve sonra aklına çok yaramaz bir fikir geldi. Maomao'ya manikür yaptırmasını önermeye karar verdi.

Eş Lihua da.

Arka sarayın kendi trendleri vardı ve bu trendleri belirleyenler genellikle İmparator'un gözdesi olan hanımlardı. Ve bir hizmetçi bile, eğer Majestelerinin yatak arkadaşı olursa

Eş statüsüne yükseltilecek arka saraydaki kadınların hepsinin İmparator'u memnun edebilecek her şeyi taklit etmek istemesi çok doğaldı.

Şu anda, arka sarayda modanın en uç noktasında olan kişi tartışmasız Loulan'dı, ama o kıyafetleri kadar sık değiştirdi ki, hiçbir görünümü gerçek bir trend olarak görmedi. Maomao Yeşim Köşkü'ne geri döndüğünde Gyokuyou'nun yemek tadımında, manikürünü Değerli Eş'e ve diğer bekleyen hanımlara gösterdi. Hongniang verimsizliğinden yakındı ancak diğerleri çok etkilendi.

Keşke biraz balsam bitkim ya da olsaydı. Bazen basitçe "tırnak kırmızılaştırıcı" olarak adlandırılan balsam, ağaçkakan (Maomao dilinde bazen "kedi pençesi" olarak da adlandırılır) ile birlikte öğütülür ve tırnaklara uygulanırdı. Ağaçkakan, balsamın kırmızı renginin ortaya çıkmasına yardımcı olurdu.

Arka sarayda manikür çığırının başladığı sıralarda, güllerin tomurcukları kabarmaya ve ardından beyaz yapraklardan oluşan bol miktarda çiçek açmaya başladı. Maomao'nun seçtiği tüm güller beyazdı.

"Sen ne yaptın böyle?" Jinshi çiçekleri takdim ettikten sonra geri dönerken sordu. Kaşlarında derin bir çatık vardı ve arkasındaki Gaoshun da aynı derecede meraklı görünüyordu. Yinghua gitmiş, Jinshi tarafından görevden alınmıştı. Maomao, Konsolos Gyokuyou'nun resmi olarak nedimesi olmasına rağmen, Jinshi teknik olarak hâlâ onun doğrudan yöneticisiydi. İşveren.

"Onları boyadım."

"mı? Ama hiçbir şey yok," dedi Jinshi, bir yaprağı .

"Dıştan değil," dedi Maomao. "Onları içten boyadım." Mavi güllerden birini eline aldı ve sapının kesildiği yeri gösterdi. Üzerine mavi sıvı damlacıkları yapışmıştı.

Beyaz g  lleri renkli suya koymuştu. Bu kadar basitti.    ekler suyu, renkleri ve her şeyiyle saplarından emerek ta  yapraklarını g  kuşağı tonlarına boyuyordu. Ancak, ne zaman

Bir vazoya birlikte yerleştirildiklerinde, renklerin birbirine karışmaması için beyaz olanlar dışındaki tüm    eklerin özel olarak işlenmesi gerekiyordu

ve    ekleri hoş olmayan bir siyaha dönüştürür.

Böylece, g  llerin hepsi tek bir vazoya yerleştirilmiş gibi görünse de, her bir sapın tabanı bir parça pamukla doldurulmuştu renk emdirilmiş ve yağlı kağıtlı sabitlenmişti. Maomao,    eklerin sunulacağı ana kadar kağıdı orada bırakmıştı.

Gerçekten hepsi kadardı.

Hile çok basit olduğundan, birilerinin bunu anlayıp bir şeyler söyleyebileceği düşünülebilirdi, ancak Maomao'nun bununla da başa çıkmanın bir yolu vardı. Ziyafetten   nceki gece Majesteleri Yeşim Köşkü'n   ziyaret , ona tam olarak ne yaptığını anlatmıştı. Herkes bir sırrı ilk öğrenen kişi olmayı sever ve Majesteleri de oyuna dahil olmanın verdiği keyifle, kim ne derse desin moralini bozmamaya meyilli görünüyordu.

Görünüşe göre Jinshi, İmparator ona hik  yeyi anlatmaya fırsat bulamadan geri çekilmişti.

Maomao g  l bahçesine doğru bakarak, "Başka bir deyişle, buralarda en son mavi güller olduğunda, bunun nedeni birinin ya da bir başkasının her gün g  lleri mavi suyla dolduracak kadar öldürecek zamanı olmasıydı," dedi.

"Ama neden biri bu kadar zahmete girsin ki?"

"Kim bilir? Belki bir kadını etkilemek istemiştir," dedi Maomao kesin bir ifadeyle. Sonra dar, dikdörtgen, paulownia ağacından bir kutu çıkardı.

Cübbesinin kıvrımlarından. Tırtıl mantarını sakladığı kutuya benziyordu ama bu, "  zel" kitaplar istediğinde yanında gönderdiği bir şeydi.

Jinshi kutuya bakarak, "İşte bu alışılmadık bir şey," dedi.

"Tırnaklarınızı boyuyor musunuz?"

"Var ama bana uyduğunu söyleyemem." Bu kadar çok ilaç ve zehire maruz kalmak ve bu kadar çok fırçalama ve yıkama yapmak ellerini   zg  n bir halde bıraktı. Sol elinin serçe parmağı hafifçe deforme olmuştu. Kırmızıya boyamak doğal olmayan görüntüyü değiştirmezdi.

ama yardımcı oldu.

Jinshi biraz fazla ilgili görünüyordu, bu yüzden ona sık sık yaptığı gibi baktı: suyun yüzeyinde aval aval bakan bir balık gibi.

Oops, bunu yapıyor olamaz, diye hatırlattı kendine, başını sallayarak. Eğer küçük bir bakış onu kızdırmaya yetiyorsa, onunla asla uzun süre birlikte olamazdı. Her neyse, hâlâ yapması gereken işler vardı.

"Efendi Gaoshun. şey sizde mi?" "Evet. Tam olarak istediğiniz gibi."

"teşekkür ederim."

Sahne . O piç kurusuna hayatının korkusunu yaşatacaktı.

Bölüm 19: Kırmızı Çiviler

Bahçe partisinde gösteriyi iğrenç bir şekilde rengârenk güller çaldı. Lakan boş gözlerle onlara baktı. Müzikal performans onu neredeyse uyutmuştu; elinde birisinin şapkası vardı. Elinde bir tüy yumağı vardı ve onu nereden aldığını bile bilmiyordu.

Oh neyse, diye düşündü Lakan ve şapkayı masanın üzerine, yanına koydu. Yanındaki memur açgözlülükle şapkayı kaptı ve kendi başına geçirdi. Lakan'a sitemle bakıyor gibiydi ama stratejist nedenini gerçekten bilmiyordu. Tek gözlüğünü çıkarmaya, bir mendille parlatmaya ve sonra diğer gözüne geri takmaya karar verdi.

Güller, sanki onları düzenleyenin zevksizliğini göstermek istercesine ziyafetin tam ortasına yerleştirilmişti.

Bir ziyafetteydi; o kadarını hatırlıyordu. Müzik coştı. Etrafında ipek flamalar dalgalanıyordu. Kendisine lüksün doruğunda olduğu belli olan bir yemek sunuldu ve şarap kokusunu alabiliyordu Her yerde.

Lakan, ilgisini çekmeyen şeyleri hatırlamakta hiçbir zaman çok iyi olmamıştı. Ne olduğunu hatırlıyordu ama ona eşlik eden duyguları değil; kendini tamamen onlardan boşanmış.

O daha olduğunu anlamadan törenler bitmiş, biri siyah, diğeri mavi giysiler içindeki iki eş güller alıyordu. İmparator'dan giydikleri renklerle eşleşiyordu. Lakan etrafında kadınların ne kadar güzel olduğuna dair fısıltılar duyuyordu ama bunu bilemezdi. İnsanların yüzlerinin güzel ya da çirkin olmasıyla hiçbir zaman bir bağlantısı olmamıştı.

Tanrım, bu çok sıkıcıydı. O burada değil miydi? Gelmeyecekse neden onu kıışkırtmak için bu kadar zahmete girelim ki?

Dalga geçecek başka birini bulmaktan başka çaresi kalmamıştı. O da

en azından biraz stres atabilirdi. Etrafına bakındı: Hâlâ burada bir sürü insan vardı.

Kalabalıktan nefret ederdi.

Çoğu insanın yüzü ona Go taşları gibi görünüyordu. Erkeklerle kadınları ayırt edebiliyordu, çünkü erkeklerin yüzleri siyah taşlara, kadınlarınkiyse beyaz taşlara benziyordu, ama hepsinin sıradan, ifadesiz yüz karikatürleri vardı. Bazıları Orduda özellikle iyi tanıdığı insanlar Shogi taşlarına benzemeye başlamıştı ama hepsi bu kadardı. Askerlerin hepsi piyona benziyordu ve rütbeleri yükseldikçe oyunun daha güçlü taşları olan mızraklara ya da şövalyelere benzemeye başladılar.

Bir askeri komutanın işi basitti: parçaları her birinin en uygun olduğu yere yerleştirmek. Her şey için bir yer ve Her şey yerli yerindeydi; çoğu savaşı kazandıran da buydu. Zor değildi! Lakan'ın yapması gereken tek şey buydu ve işi bitmişti. Kendisi yeteneksiz biri olabilirdi ama elindekileri dağıtabilirse Doğru parçalar, etrafındakiler onun işini halledecekti. En azından Lakan bu konuda böyle düşünüyordu.

Herkesin göksel bir su perisi kadar güzel olduğunu söylediği o adam bile -Lakan onların sözüne güvenmek zorundaydı. Söyleyemezdi. Tek bildiği, terfi etmiş bir gümüşle altın bir general bulması gerektiği idi.

Ve insan bulmak olduğu bir şeydi.

Ah, ama gözleri bugün her zamankinden daha çok acıyordu. Kırmızı gözlerine yapışmıştı. Herkesin parmak uçlarında kırmızı pigment vardı.

Bu sözde "kırmızı cila" bugünlerde saray kadınları arasında çok moda olmalıydı. Hatırladığı, anılarından süzülüp gelen kırmızı cila hiç bu kadar cıfcaflı olmamıştı. Daha ince, daha hafifti. Balsam kırmızısı.

Bu kelime, ona bir fahişenin adını hatırlatarak kalbinin tellerini çekiştirdi. Bu düşünce aklından geçerken bile Ufak tefek saray kadını doğrudan görüş alanında belirdi. Ufak tefek ve çelimsiz görünüyordu ama kararlıydı, tıpkı Woodsorrel gibi.

Boş gözlerini ona çevirdi. Adamın kendisine görünce, "*Benimle gel*" der gibi döndü.

Şakayık bahçesinin ötesinde bir Shogi tahtası kurulmuştu.

küçük bir açık hava pavyonu. Tahtanın üzerinde Paulownia ağacından bir kutu vardı ve içinde solmuş bir gül kalıntısına benzeyen bir şey duruyordu.

"Sizden bir oyun isteyebilir miyim?" dedi kız, ama parçaları toplarken sesi düz ve duygusuzdu.

Yakınında altın general vardı, terfi ettiği gümüşler de elinin altındaydı.

Reddetmek için ne gibi bir sebebi olabilirdi ki? Bu sevgili küçük kızın -kendi sevgili küçük kızının- isteğini nasıl geri çevirebilirdi?

Lakan kurnazca sırıttı.

Ne elde etmeyi umuyordu ki?

Maomao, Jinshi'den mümkünse eve gitmesini istemişti; Jinshi ise onu görmezden gelmişti. Kadın son derece hoşnutsuz görünüyordu ama sessiz olması şartıyla kabul etti. Daha sonra da Komutana sözsüz bir davette bulunduktan sonra Shogi taşlarını sıralamaya başladı.

Yüzü tamamen duygusuzdu; her zamanki soğuk suskunluğu bile kıyaslandığında sıcak ve insancıl görünüyordu. O Zaman zaman elinin arkasını kaşırdı; belki böcek ısırığı vardı.

"Peki, ilk kim gidecek?" Lakan sordu. Biri monoklün arkasında olan gözleri gerçek bir neşeyle parlıyordu. Bu sadece onun bu oyuna ne kadar takıntılı olduğunu gösteriyordu.

Maomao, "Buna karar vermeden önce kuralları ve bahsi belirleyelim," dedi.

"Bu yeterince kolay olmalı."

Jinshi, Maomao'nun omzunun üzerinden tahtaya baktı. Lakan ona tedirgin edici bir sırıtma yerleştirdi ama bu kaybetmeyeceği bir yarışmaydı. Kendi gülümsemesine daha da fazla bal kattı.

Beş maç üzerinden üç maçlık standart bir yarışma olacaktı. Jinshi basitçe anlamadı. Komutan Shogi'de hiç yenilmemişti. Maomao'nun oyun seçimi tam bir çılgınlıktı. Gaoshun'un kaşlarının çatılmasına bakılırsa, o da Jinshi'nin fikrini paylaşıyor gibiydi.

Maomao'nun ne geçiyor olabilir?

"Handikapınız için hangi taşları istiyorsunuz? Bir kale, belki? Ya da bir piskopos?" Lakan dedi ki.

Maomao, "Bir handikapa ihtiyacım yok," diye cevap verdi. Jinshi ise Lakan'ın bir teklifte bulunarak çok centilmence davrandığını ve Maomao'nun bunu kibarca kabul etmesi gerektiğini düşünüyordu.

"Pekala. Eğer kazanırsam, benim çocuğum olacaksın."

Jinshi neredeyse yüksek sesle itiraz edecekti ama Gaoshun onu durdurdu.

Konuşmayacaklarına söz vermişlerdi.

"Şu anda çalışıyorum, bu nedenle hizmet süremi dolmasını beklemeniz gerekecek."

"İşe mi alındın?" Tilkiye benzeyen gözler Jinshi'ye doğru baktı. Yanaklarındaki seğirmeye direnmek zorunda kalsa da gülümsemesini hiç eksik etmedi. "Gerçekten mi?"

"Evet, evraklarda da öyle yazıyor."

Ve öyle de oldu - en azından Maomao'nun gördüğü kağıtta böyle yazıyordu. Ama diyelim ki bunu gerçekten imzalayan kişi yaşlı madamdı - bir bakıma onun vasisiydi -? O adam ki Maomao'nun üvey babası fırçayı Maomao'nun elinden zorla almıştı.

"Umarım her şey yolundadır. Ama daha da önemlisi..." Lakan onu inceledi. "...ne ?"

"Evet, istediğim bahis." Maomao gözlerini kapattı. "Belki de sizden Verdigris Evi'nden bir fahişe satın almanızı isteyebilirim?"

Lakan çenesini sıvazladı. "İtiraf etmeliyim ki, isteyebileceğini düşündüğüm onca şey arasında bunu beklemiyordum."

Maomao tamamen kayıtsız kaldı. "Hanımefendi yaşı ilerleyenleri elden çıkarmak istiyor. Kimi satın almanız gerektiğini belirtmeyeceğim."

"Demek iş o noktaya geldi." Lakan bir şekilde çok sinirlenmiş görünüyordu. Ve sonra sıırttı. "Ama istediğin buysa, kabul etmem gereken de budur. Tek bu mu?"

Maomao Lakan'a soğuk bir şekilde baktı. "Belki iki ek kural da önerebilirim."

" söyle."

." Maomao istediği bir şişe şarabı çıkardı.

Gaoshun'a hazırlamasını söyledi. Beş ayrı fincana eşit miktarda döktü. Kokusundan çok güçlü bir şey olduğu anlaşılıyordu.

Sonra Maomao kolundan birkaç ilaç paketi çıkardı ve fincanlardan üçünün içine birer tane serpti. Her birinin içinde benzer görünümlü toz. Her bir fincanı hafifçe eğerek tozu eritti, ardından hangisinin hangisi olduğunu söylemek imkansız olana kadar beş fincanı hızla karıştırdı.

"Her oyundan sonra, kazanan bu fincanlardan birini seçecek ve kaybeden ondan içmek zorunda kalacak. Kaybedenin bardağın tamamını boşaltması gerekmez; bir lokma yeterli olacaktır."

Jinshi bu konuda çok ama çok kötü şeyler hissediyordu. Maomao'nun hemen arkasından bir tarafa doğru ilerledi. Maomao'nun yüzünün hafifçe kızardığı izlenimini edindi. Daha önce duygusuz olan dudakları şimdi bir gülümsemeyle flört ediyordu.

Maomao'nun o suratı yapmasına neyin sebep olduğunu biliyordu. Tozun ne olduğunu öğrenmek istedi ama sormaya cesaret edemedi. Kızgındı

soramadığı için kendini suçluyor.

Lakan onun yerine soruyu dile getirdi. "İçlerine koyduğunuz o toz neydi?"

"Bir ilaç. Küçük miktarlarda şifalı." Ancak Maomao, üç fincanın bir araya gelmesinin son derece zehirli olacağını da ekledi. Bunu yüzünde bir gülümsemeyle söylemeyi başardı, garip bir kızdı. "Talep ettiğim diğer kural ise," dedi, "eğer bir kişi herhangi bir nedenle oyunu terk ederse, bu bir kayıp olarak kabul edilecektir. Bunlar benim iki kuralım."

Zehirlenmiş ya da zehirlenmemiş olabilecek fincanları hafifçe salladı. Eli kırmızıya boyanmıştı ve bu elin serçe parmağı deforme olmuştu.

Lakan dikkatle o parmağa baktı.

Jinshi, Maomao'nun aklına çok korkunç şeyler geldiğini . Hepsini içmediğiniz sürece sorun olmayacağını bilseniz bile üç fincan, o bu konuda nazik görünüyordu. Psikolojik bir avantaj mı elde etmeye çalışıyordu? Doğru, sıradan bir rakip ekstra baskı yüzünden sarsılabilirdi. Ama bu sıradan bir rakip değildi. Rakip; usta stratejistin kendisiydi, yaygın olarak bir

üstün bir oyuncu. Onu şekilden şekle sokmak için küçük bir korkutma taktiğinden daha fazlası gerekir.

Herkesin tahmin edebileceği gibi Maomao ilk iki maçı arka arkaya kaybetti.

Jinshi onun en azından oyunun inceliklerini bildiğini düşünmüştü ama en iyi ihtimalle kuralları bildiği ve gerçek bir oyun deneyimi olmadığı ortaya çıktı. Fincanlardan ikisini çoktan ; aslında oldukça hevesliydi.

Jinshi kaçınıcı kez kendi kendine onun ne düşünüyor olabileceğini sordu.

Üçüncü oyun daha yeni başlamıştı ama sonuç şimdiden belli gibiydi. Maomao üçüncü fincanı içtiğinde kendini zehirleyebilirdi. Uyuşturulmuş fincanlardan birini seçme şansı ilk seferde beşte üç, ikinci oyundan sonra ise dörtte ikiydi. Bu son oyundan sonra şans üçte bir olacaktı.

Başka bir deyişle, onda bir ihtimalle kendini korkunç bir şekilde zehirlemek üzereydi.

Jinshi hangisinin daha korkutucu olduğundan emin değildi: Maomao'nun kendini zehirleyebileceği düşüncesi mi, yoksa zehri içip iyi olabileceğini bildiğini fark etmesi mi? Lakan'ın Maomao'nun zehirli maddelere karşı ne kadar dirençli olduğunu bildiğinden emin değildi.

Gaoshun'a baktı, kazanan belli olduğunda ne yapacaklarını merak ediyordu. O anda bir ses geldi: "Kontrol et." Ama bu ses Lakan'a ait değildi; Maomao'nun sesiydi.

Jinshi ve Gaoshun tahtaya baktıklarında Maomao'nun altın generalinin Lakan'ın şahına yaklaştığını gördüler. Taşlarını kullanma şekli acınası ve amatörceydi ama şahın kaçıışı olmayan bir tuzağa düştüğü de inkâr edilemezdi.

"Peki, lanet olsun. Teslim oluyorum." Lakan ellerini kaldırdı.

"Bana vermiş olsan bile kazanmak kazanmaktır, değil mi?" Maomao söyledi.

"Demek öyle. Tanrı biliyor ya, yanlışlıkla yapsam bile kendi kızımı zehirleyemem."

Maomao'nun yüz ifadesi iki fincanı içerken de değişmemişti; içlerinde uyuşturucu olup olmadığını bilmek mümkün değildi. Lakan ifadesiz kızına biraz korkak bir gülümsemeyle baktı. "Kullandığın ilacın tadı var mı?"

sordu.

"Oldukça tuzlu. İlk yudumda anlayacaksın." "İyi o zaman. Benim için hangisini seçeceksin?"

"Hangisini istersen onu al."

İşte bu kadar: Lakan iki oyun kaybetmeyi göze alabilirdi. Eğer aldığı içeceklerden birinin tadı tuzlu olursa, Maomao'nun tehlikede olmadığını anlayacaktı. Yüzdeler aynıydı ama bu çok daha güvenli bir yöntemdi. Bu adamdan hiçbir şey kaçamazdı.

Lakan ortadaki fincanı aldı ve dudaklarına götürdü. "Oof.

Tuzlu."

Jinshi başını öne eğdi. Kulaklarına göre bu sözler, her şeyin bir sonraki oyunla birlikte sona ereceğinin işaretiydi. Şimdi ne yapacağını merak ediyordu...

"Ve... sıcak." Bunu duyunca başını kaldırıp baktı. Lakan'ın yüzü kıpkırmızıydı ve dengesiz bir şekilde sallanıyordu. Sonra yüzündeki kan çekildi ve aniden bir çarşaf gibi solgun bir şekilde yere yığıldı.

Gaoshun koşarak geldi ve Lakan'ı ayağa kaldırdı.

"Senin neyin var böyle?" Jinshi talep etti. "O ilacın bir dozunun güvenli olduğunu söylemiştin!" Lakan'dan ne kadar nefret ederse etsin, onu gerçekten zehirleyebileceğine inanamıyordu.

"Ben yaptım. Ve öyle," diye yanıtladı Maomao, iyice sinirlenmiş görünüyordu.

Yakındaki bir sürahi suyu aldı ve Gaoshun ile Lakan'a getirdi. Komaya girmediğinden emin olmak için Lakan'gözlerini zorla açtı, ardından ağzına su dökerek içmeye zorladı. Pek nazik sayılmazdı.

"Üstat Jinshi," dedi Gaoshun şaşkınlıkla. "Görünüşe göre... sarhoş."

Maomao, "Alkol tüm uyuşturucuların kralıdır," diye yorum yaptı.

Vücudun onu emmesine yardımcı olmak için sadece biraz tuz ve şeker eklediğini söyledi. Lakan'la ilgileniyordu, her ne kadar pek hevesli olmasa da. Ona karşı duyduğu hoşnutsuzluğa rağmen, eczacı olarak mesleğinin hakkını biliyordu. "Ve bu adam bir içici," dedi.

Bununla birlikte, Jinshi sonunda onun başından beri ne planladığını anladı. Lakan'ı şimdiye kadar sadece meyve suyu içerken gördüğünü fark etti, asla alkol değil.

Maomao başının arkasını kaşıyarak ve Jinshi'ye bakarak, "Pekâlâ," dedi. "Hadi onu geneleve sürükleyelim de bir çiçek koparsın."

Sesi neredeyse ilgisiz geliyordu. Jinshi sadece şaşkın bir "Doğru." diyebildi.

Bölüm 20: Balsam ve Ağaçkakan

Eski bir anı geldi. Pek çok sahne siyah ve beyazdı; sadece bu sahnede soluk bir kırmızı vardı. Görünüşe göre başkalarının kolayca gördüğü şeyleri görmekte zorlanıyordu, ama bu tek başına parlak ve net bir şekilde parlıyordu.

Kırmızı. Go taşlarını ya da Shogi taşlarını tutan parmakları kırmızıydı. Sıkışmış, dalgalanan kasları herkesi kışkılandırırdı. Sadece bir kişi onlardan etkilenmemiş : o büyük hanımefendi, saygıdeğer fahişe Fengxian.

Bazen başkalarıyla için dışarı çıktığında genelevleri ziyaret etmek zorunda kalıyordu, ancak açık konuşmak gerekirse, bunlar onun pek ilgisini çekmiyordu. Alkol içemezdi ve dans ya da erhu gösterileri onu heyecanlandırırdı. Bir kadın ne kadar güzel giyinirse giyinsin, ona düz beyaz bir Go taşından başka bir şey gibi görünmüyordu.

Uzun zamandır böyleydi: bir insan yüzünü diğerinden ayırt edemiyordu. Ama bu bile bir gelişmeydi. İnsanın annesini sütannesiyile karıştırması yeterince kötüydü ama erkekleri kadınlardan bile ayırt edemiyordu.

Çocuğu için yapabileceği hiçbir şey olmadığını düşünen babası, genç bir sevgiliyle görüşmeye başlamıştı. Annesi hemen kocasını geri almak için planlar yapmaya başladı - oysa kocası çocuğunu terk etmişti çünkü çocuk babasının yüzünü tanıyamıyordu!

Bu nedenle, önde gelen bir ailenin en büyük oğlu olarak doğmasına rağmen Lakan hayatını alışılmadık ölçüde bir özgürlükle yaşamıştı; ona göre bu bir lütuftu. Oyun üstüne oyun oynayarak öğrendiği Go ve Shogi'de kendini kaybetti; dedikodulara kulak kabarttı ve arada bir küçük bir Şaka.

Sarayda mavi güller açtırdığı zaman mı? Amcasının anlattıklarını duyduktan sonra bunu denemişti. Amcası her zaman en hoş insan değildi, ama genç adam onu anlayan tek kişi olduğunu hissetti. Ona insanların yüzlerine değil, seslerine, vücut dillerine, silüetlerine odaklanmasını söyleyen amcasıydı. Shogi taşlarını en yakın olduğu kişilere atamaya başladığında bu hayatı biraz daha kolaylaştırdı; zamanla öyle bir noktaya geldi ki sadece hiç ilgi duymadığı kişiler Go taşı olurken, daha yakın olmaya başladığı kişiler Shogi taşları olarak ortaya çıktı.

Amcası bir ejderha kralı olarak ortaya çıkmaya başladığında - terfi kale - genç adam amcasının büyük başarılarla imza atmış biri olduğundan emindi.

Ona göre Go ve Shogi sadece birer oyundu, onun uzantılarıydı. Boş zaman. Gerçek yeteneklerini ortaya çıkaracaklarını asla hayal etmemiştir. Aile geçmişi ona bir şans daha getirmişti: özel bir dövüş yeteneği olmamasına rağmen hemen kaptan yapılmıştı. Yine de güçlü ve kuvvetli olmak zorunda olmadığını biliyordu; astlarını akıllıca kullanırsa, kâr da gelecekti. İnsan taşlarıyla oynanan Shogi en ilginç oyundu.

Kin dolu bir meslektaşı onu ünlü fahişeyle tanıştıran kadar hem oyunlarında hem de işinde yenilmeden devam etti. Fengxian onun genelevinde hiç kimseye yenilmemiştir ve o da orduda hiç kimseye yenilmemiştir. Bu oyunda hangisinin serisi bozulursa bozulsun, seyirciler eğlenmeye devam edecekti.

O zaman bir kuyunun dibinde yaşayan bir kurbağa gibi olduğunu fark etti. Fengxian onu dizlerinin üzerinde kırdı. Beyaz taşları elinde tutmasına rağmen, yani İkinci olmanın dezavantajıyla, ezici bir alan elde etti. Taşları özenle boyanmış parmaklarının arasına aldı ve sistematik olarak onu .

En son ne zaman bir oyun kaybettiğini hatırlamıyordu bile. Fengxian'ın kendisine açtığı acımasız yara karşısında öfkeden çok bir tür huşu duydu. Fengxian, onun kendisini hafifçe: tek kelime etmemesinden, hareketlerinin bile umursamaz oluşundan, sanki oyun çok zormuş gibi

onun dikkatini çekti.

İstemedenden de olsa gülmeye başladı, öyle ki yanlarını tuttu. İzleyenler mırıldandı; onun delirdiğini düşündüler. O kadar çok güldü ki gözleri yaşlarla doldu, ama acımasız fahişeye baktığında her zamanki gibi bir şey görmedi

beyaz Go taşı, ama kötü bir mizah içinde bir kadının yüzü.

Gözlerindeki bakış kimsenin ona yaklaşmasına izin vermiyordu. Adaşı balsam gibi, Fengxian da en ufak bir dokunuşta patlayacakmış gibi görünüyordu.

İnsan yüzleri böyle mi

Diğer insanların kanıksadığı bir şeyi ilk kez tecrübe ediyordu.

Fengxian bir çırağa bir şeyler fısıldadı.

ona eşlik ediyordu. Küçük kız hızla uzaklaştı ve elinde bir Shogi tahtasıyla geri döndü. İlk karşılaşmalarında bir erkeğin sesini duymasına bile izin vermeyecek kadar yüce olan fahişe, onu başka bir oyuna davet ediyordu.

Bu sefer kaybetmeyecekti.

Kollarını sıvadı ve parçalarını yerleştirmeye başladı.

Fengxian adındaki kadın hiç bir fahişe olarak gurur duyuyordu. Belki de bunun nedeni bir genelevde doğmuş olmasıydı.

Bazen annesi olmadığını, sadece onu doğuran bir kadın söylerdi; çünkü zevk bölgesinde fahişeler anne olamazdı.

Tanışmaları yıllar boyunca devam etti ve buluşmaları sırasında tek bir şeye odaklanıyorlardı: Go veya Shogi oynamak. Ancak yavaş yavaş birbirlerini daha seyrek görmeye başladılar. As Başarılı fahişeler daha popüler hale geldikçe, müşteri kabul etme konusunda da daha isteksiz hale geldiler ve Fengxian da bir istisna değildi.

Fengxian zekiydi, ama sertti; bu çoğu insana hitap etmeyebilirdi, ama onu yiyen küçük bir fanatikler kadrosu vardı. Belki de zevkin muhasebesi yoktur.

Kadının fiyatı artmaya devam etti, ta ki onu birkaç ayda bir görmek için yapabileceği tek şey olana kadar.

Bir keresinde uzun bir aradan sonra onu görmek için geneleve gittiğinde, onu her zamanki ilgisiz görünerek tırnaklarını boyarken buldu. Önündeki tabakta kırmızı balsam çiçekleri ve ince bir ot duruyordu. Adam bu bitkinin ne olduğunu sorduğunda, kadın "Kedi pençesi" diye cevap verdi. Belli ki tıbbi özellikleri olan bir bitkiydi. Böcek ısırıklarına ve bazı zehirlere karşı koyar.

İlginç bir şekilde, balsam ve kedi pençesi alışılmadık bir karakteristiktir: olgunlaşmış tohum kabuklarına dokunursanız, patlar ve her yere tohum gönderirlerdi. Sarı çiçeklerden birini eline aldı, belki bir dahaki sefere fırsatını bulduğunda dokunmayı dener, ne olacağını görürüm diye düşünüyordu ki Fengxian, "Bir dahaki sefere ne zaman geleceksin?" dedi.

Ne kadar garip; bunu ona sadece hizmetlerinin mevcut olduğunu hatırlatmak için en kişisel olmayan bildirimleri gönderen kadın söylüyordu.

"Üç ay ." "Çok iyi."

Fengxian bir çırağa manikür malzemelerini temizlemesini söyledi ve ardından bir Shogi oyunu kurmaya başladı.

İlk kez o zaman Fengxian'ın sözleşme satın alınıyordu. Bazen fiyatın bir fahişenin algılanan değeriyle pek ilgisi yoktu: bazı insanlar çünkü diğer teklif sahiplerinden birini beğenmediler.

Orduda bazı terfiler kazanmayı başarmıştı, ancak bu arada ailesinin servetinin varisi olarak konumu daha genç bir üvey kardeş tarafından gasp edilmişti ve ihale sonunda onun için yetişmesi imkansız hale gelmişti.

Peki, ne yapmalı?

Aklına korkunç bir fikir geldi ama hemen söndürdü.

Bunu gerçekten yapmak hayal bile edilemezdi.

Bir üç ay daha, geneleve bir gezi daha ve şimdi Fengxian, biri Go, diğeri Shogi üzere oynamaya hazır iki oyun tahtasıyla karşısında oturuyordu.

Ağızından çıkan ilk kelimeler şunlar oldu: "Belki bugün bir bahse girersiniz?"

Eğer sen kazanırsan, sana istediğin her şeyi veririm. Ve eğer ben kazanırsam, istediğim bir şeyi alırım.

"Oyununuzu seçin."

Üstünlüğü elinde tuttuğu Shogi'ydi; ancak oturduğunda Go tahtasının önündeydi.

Fengxian, oyuna istediğini söyleyerek چراğını kovdu.

Hangisinin galip geldiğini bilmiyordu ama bir sonraki bildiği şey ellerinin iç içe geçtiği idi. Fengxian'dan tatlı sözler gelmedi. O da kendini boş ve duygusal sözler söylemek zorunda hissetmedi. Bu açıdan belki de birbirlerine benziyorlardı.

Kollarına sarılmış Fengxian'ın "Go oynamak istiyorum" diye fısıldadığını duydu.

Şahsen, biraz Shogi oynamayı düşünüyordu.

Talihsizlik bundan sonra başladı. Çok yakın olduğu amcası görevinden azledildi. Adam hiçbir zaman

Lakan'ın babası amcayı ailenin yüz karası ilan etti. Amcanın talihsizliği aslında aileye herhangi bir zarar vermemişti, ancak Lakan şimdi ona çok yakın olduğu için kendisini *istenmeyen kişi ilan* etti; uzun bir yolculuğa çıkması ve bir süre geri dönmemesi söylendi.

Bunu görmezden gelebilirdi ama daha sonra sadece baş ağrısı olurdu. Babası da ordudaydı, bu onu sadece bir ebeveyn değil, aynı zamanda bir üst subay yapıyordu. Sonunda geneleve bir mektup yazarak altı ay içinde döneceğini bildirdi. Bu, sözleşmenin feshedildiğini bildiren bir mektup aldıktan sonraydı.

Böylece, bir süre için, her şeyin iyi olacağı izlenimi altında çalıştı.

Geri dönmesinin üzerinden yaklaşık üç yıl geçeceğini tahmin bile edemezdi.

Sonunda eve döndüğünde, toz içindeki odasına dikkatsizce atılmış bir yığın mektup buldu. Mektupların bağlı olduğu dallar solmuş ve kurumuştu, bu da zamanın nasıl geçtiğini acı bir şekilde belli ediyordu.

Bakışları, açıldığına dair izler taşıyan bir mektuba takıldı. Bildik sıradan şeylerle doluydu ama mektubun köşesinde koyu kırmızı bir leke vardı. Mektubun yanındaki yarı açık keseye baktı. O da lekelenmişti.

Keseyi açtığında iki küçük dal ya da belki de kil topağına benzeyen bir şey buldu. Bir tanesi minicikti; elinde ezilebilecek kadar narin görünüyordu.

Ne olduklarını anlamakta çok geç kalmıştı: kendisinde de on tane vardı. Bu, "serçe parmağı yemini" terimine yeni bir anlam kazandırdı.

İki dalı tekrar sararak kesesine geri koydu ve ardından atının onu taşıyabileceği en hızlı şekilde keyif bölgesine doğru koştu.

Geneleve ulaştığında, genelevin

Son gördüğünden çok daha harap bir haldeydi, orada sadece Go taşları vardı. Balsam'a benzeyen kimse yoktu, ancak bir kadın süpürgeyle ona doğru geldi. Yaşlı madamdı; sesinden anlayabiliyordu.

Fengxian artık orada değildi.

Madam ona dedi ki. İki kadın tarafından terk edilmiş bir fahişe. önemli beklentileri olan, kurumunun adını çamura bulamış ve artık kimsenin güvenmediği bir kişi olarak sıradan bir fahişe gibi numaralar çevirmekten başka çaresi yoktu. Böyle kadınlara ne olduğunu anlamıyor muydu?

Biraz düşünse cevabı bulabilirdi ama kafası Go ve Shogi'den başka bir şeyle dolu değildi ve gerçeğe ulaşmak. İzleyenlere aldırmadan kendini yere atıp ağlamak zamanı geri döndürmezdi.

Bu kadar düşüncesiz olduğu için hepsi onun suçuydu. Hepsi onun suçuydu.

Lakan yatakta aniden doğruldu ve hâlâ zonklayan başını kavradı. İçinde bulunduğu odayı tanıdı. Güzel kokulu ama aşırı güçlü olmayan bir tütsünün olduğu bir yer.

"Şimdi uyandınız mı efendim?" dedi birisi nazikçe. Önünde beyaz bir Go taşı gibi bir yüz belirdi. Onu sesinden tanıdı.

"Burada ne işim var, Meimei?"

Evet, Verdigris Hanesi'nin bu cariyesini tanıyordu. Uzun zaman önce Fengxian'ın çırağıydı; hatta doğru hatırlıyorsa, Fengxian'ın odadan çıkmasını emrettiği kişiydi. Onu bir fahişe olarak görmüştü.

Çırak zaman zaman Go taşlarıyla geçici olarak oynuyordu ve bu yüzden ara sıra oyun oynayarak onu eğlendiriyordu. Ona oldukça iyi bir oyuncu olduğunu söylediğinde her zaman utanmış gibi davranırdı.

"Bir soylunun habercisi buraya getirdi ve bıraktı.

Tanrım, ama berbat durumdaydın. Yüzün daha mı kırmızıydı yoksa daha mı maviydi bilmiyorum!"

Meimei, Verdigris Evi'nde onu ağırlayan aşağı yukarı tek cariyeydi. Ziyaretlerinde kendisine gösterilen oda her zaman onun odasıydı.

"Sonumun bu şekilde olacağını hiç düşünmemiştim." Kızı içiyorsa, alkolün o kadar güçlü olamayacağını varsaymıştı. Yine de Lakan hiçbir zaman farklı alkollü içki pek aşına olmamıştı. Bu şeyden tek bir yudum almak bile yeterliydi.

boğazını yakmak için. Dolaptan bir sürahi su aldı.

ve şehvetle içti.

Ağızına acı bir tat yayıldı ve ne yaptığını anlayamadan suyu tükürdü. "Bu da ne böyle?!"

"Maomao ," dedi Meimei. Adam onun Gülümsüyordu, çünkü koluyla ağzını kapatmıştı. İçki muhtemelen akşamdan kalmalığı tedavi etmek içindi ama içkinin verilış şekli kötü niyetli bir dokunuşu ima ediyordu. Buna rağmen yüzündeki sırıtmayı engelleyememesi garip miydi?

Sürahinin yanında paulownia ağacından bir kutu vardı. "Şuna bakar mısınız..."

Uzun zaman önce bir mektupla birlikte göndermişti, şakayla karışık, sanki bir ganimetmiş gibi. Açtığında kurumuş tek bir gül buldu. Kurumuş olmasına rağmen şeklini bu kadar iyi koruduğunu fark etmemişti. Aklına, ona fındık kedisinin pençesini hatırlatan kızı geldi.

Uzun zaman önce yaşanan o olaylardan sonra, Verdigris Evi'nin kapısını tekrar tekrar çalmış ve her seferinde hanımefendinin suçlamalarıyla karşılaşmıştı. Burada bebek yok, evine git, diye bağıırırdı süpürgeyle onu döverken. O olabilirdi Gerçekten korkunç.

Bir keresinde, bitkin bir halde otururken, başının yanından kan damlarken, yakınlarda bir çocuğun etrafı karıştırdığını fark etti. Etrafta sarı çiçekleri olan otlar büyüyordu.

Bina. Çocuğa ne sorduğunda, otları ilaca dönüştüreceğini söyledi. Görmeyi beklediği Go taşı yerine duygusuz bir yüz algıladı.

Kız elinde iki avuç otla koşmaya başladı. Yaşlı bir adam gibi topallayarak yürüyen birine doğru ilerliyordu. Bir Go taşına benzemesi beklenen yüzü, onun yerine bir Shogi taşına benziyordu. Ve basit bir piyon ya da at değil, güçlü ve önemli bir taş olan ejderha şahına benziyordu.

Aldığı onca mektup arasından tek mektubu ve kirli keseyi açanın kim olduğunu artık biliyordu. Çünkü arka saraydan sürüldükten sonra ortadan kaybolan amcası Luomen buradaydı. Kedi pençeli kız peşinden koşmaya başladı.

Ona Maomao derdi.

Lakan kirli keseyi çıkardı. Olduğundan daha da yıpranmıştı.

Her zaman yanında taşıdığı için eskiden öyleydi. Dal benzeri iki nesnenin hâlâ içinde, kâğıda sarılı olduğunu biliyordu.

Maomao taşlarını hareket ettirirken eli kararsız görünüyordu. Bunun nedeni kısmen oyunu çok fazla oynamaması olabilir. Ama bunun nedeni kısmen sol eliyle oynamasıydı. Kırmızı renkli parmak uçlarına baktığında, parmaklarının O elin serçe parmağı deforme olmuştu.

Ondan nefret ettiği için onu suçlayamazdı. Yaptığı onca şeyi düşününce. Ama yine de kendini onun yanına koymak istiyordu. Go taşları ve Shogi karolarından başka bir şeyle uğraşmadığı bir hayattan bıkmıştı. Bu ona, doğuştan gelen hakkını geri almak, üvey kardeşini kovmak ve yeğenini kendi çocuğu olarak evlat edinmek için ihtiyaç duyduğu teşviki vermişti. Sonra, yaşlı madamla on yıl kadar süren pazarlıklar sonucunda, ona eşdeğer bir miktar parayı başarıyla ödemişti zararın iki katına kadar.

Sonunda odalara girmesine izin verilmesi de o sıralarda gerçekleşmiş olmalı. Meimei doğal olarak bu rolü üstlendi. Belki de yıllar önce kendisine Shogi öğrettiği için ona borcunu ödüyordu.

Lakan defalarca ziyarete gelmeye devam etti, çünkü istediği tek şey kızıyla birlikte olmaktı. Ne yazık ki, bir gün Lakan'ın kesinlikle eksik olduğu yetenek, diğer insanların nasıl hissettiğini kavrama yeteneğiydi ve yaptığı şeyler tekrar tekrar geri tepiyor gibiydi.

Keseyi cübbesinin kıvrımları arasına geri soktu. Belki de vazgeçme zamanı gelmişti, en azından bu seferlik. Yine de bir şekilde -ister inatçılık deyin- bu işin peşini bırakmayı kendine yediremiyordu. Tamamen.

Ve ayrıca, adamın onun yanında olmasından hoşlanmıyordu. Ona çok yakın duruyordu ve maçları sırasında en az üç kez omuzlarına dokunmuştu. Lakan, kızının her elini geri ittiğini görünce huysuzca sevinmişti.

Peki, kendini biraz daha iyi hissetmek için ne yapmalıydı? Lakan sürahiye aldı ve tadı kötü olan ilacı kana kana içti. Ne kadar iğrenç olursa olsun, kızının kendisi yapmıştı.

Belki de çiçeğinden böceği nasıl uzaklaştıracağına karar vermek için biraz zaman harcayacaktı. Kapı açıldığında düşünceleri yarıda kesildi.

bir slam ile açın.

"Sonunda yeterince , değil mi?" diye bağırdı bir Go taşı kısık sesle. Sesinden yaşlı madam olduğunu anlayabildi. "Demek kızlarımdan birini satın almak istiyorsun, öyle mi? Şimdiye kadar birkaç bin gümüşün yetmeyeceğini anlamış olman gerekirdi."

Her zamanki gibi hâlâ bir dangalak. Lakan çarpan başını tuttu ama yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. Tek gözlüğünü taktı (sadece etki için takıyordu). "On bini dene. Ve eğer bu yeterli değilse, yirmi ya da otuza ne dersiniz? Kuşkusuz, yüz biraz fazla olabilir. gerin." Lakan konuşurken içten içe irkildi. Onun konumunda bile bunlar küçük meblağlar değildi. Bir süre yeğeninden dilenmek zorunda kalacaktı; çocuğun yürüttüğü bazı yan işler vardı.

"Pekala, tamam. Bu tarafa gel ve çabuk ol. Hatta hangisini isterseniz seçmenize izin vereceğim." Madamın onu yönlendirmesine izin verdi.

Genelevin ana odasına girdiğinde, içeride şatafatlı bir şekilde giyinmiş bir dizi Go taşı duruyordu. Meimei bile onların arasına karışmıştı.

"Hoh, Üç Prenses'ten birini bile seçebilir miyim?"

"Hangisini istersen dedim ve bunda ciddiydim," dedi madam kelimenin tam anlamıyla tükürerek. "Ama bunun için para ödemeyi bekleyebilirsiniz."

Lakan, özgürce seçim yapmasına olanak tanıyan bu muafiyete rağmen benzersiz bir sorunla karşı karşıya kaldı. Kızların elbiseleri ne kadar süslü olursa olsun, ona göre hepsi

Go taşlarından başka bir şeye benzemiyordu. Kadınların gülümsediğini duyabiliyordu. Güzel kokularının kokusunu alabiliyordu. Ve kıyafetlerindeki renk cümbüşü onu neredeyse kör ediyordu. Ama hepsi bu kadardı. Bundan başka bir şey hissetmiyordu. Hiçbiri Lakan'ın kalbini yerinden oynatmadı.

Yine de seçmesi söylenmişti, o yüzden . Kızı bir kez satın aldıktan sonra, onunla dilediğini yapabiliirdi. Bir bayanı elinde tutacak kadar parası vardı ve eğer kız bundan memnun değilse, o zaman ona biraz para verir ve dilediğini yapması için onu serbest bırakırdı. Güzel; elbette bu iyi olurdu.

Bu düşünceyle Meimei'ye doğru döndü. Onu kendisine karşı bu kadar nazik olmaya iten şeyin suçluluk duygusu olduğunu düşündü. Eğer onları terk etmeseydi o gün, belki de bunların hiçbiri olmayacaktı. Onun nezaketini ödüllendirmenin iyi ve güzel olacağını düşündü.

O anda Meimei konuştu. "Usta Lakan." Sesinde küçük bir gmseme duyabiliyordu. "Fahişelik gururuna sahip olduğumu bilmelisiniz. Eğer arzunuz bensem, o zaman hiç tereddüt etmem." Bu sözlerin ardından, bahçeye bakan büyük pencereye doğru ilerledi. açtı. Perde dalgalandı ve birkaç başıboş iek yaprakları odanın iine sürüklendi. "Ama seçim yapacaksanız, gözleriniz açık seçin."

"Meimei, sana o pencereyi aman için izin vermedim!" diye bağırdı hanımefendi, aceleyle pencereyi tekrar kapattı.

Ama Lakan bunu çoktan duymuştu, uzaktan. Kahkaha. Bir fahişenin kıkırdaması gibi, ama bir şekilde daha masum. Bir ocuk şarkısının sözlerini yakaladığını .

Gözleri bydı.

"Ne oldu?" diye sordu madam kuşkuyla. Lakan süslü pencereden dışarı baktı. şarkılar kesik kesik onlara doğru geliyordu. "Ne yapıyorsun sen?!" Giderek tedirginleşen kadın Lakan'ın elini tutmaya çalıştı.

Ama çok geç kalmıştı. Pencereden atladı ve koşarak, tek bir düşünceyle sesin kaynağına doğru atıldı. Egzersiz yapmadığı için hiçbir zaman şu anda olduğu kadar pişman olmamıştı. Yine de koşmaya devam etti, bacakları altında bklmekle tehdit ediyordu.

Verdigris Evi'ne onca kez gitmesine rağmen, evin bu kısmına hiç gitmemişti: küçük bir bina, neredeyse bir Ana evden biraz uzakta bir depo. İçeriden gelen şarkıyı duyabiliyordu.

Lakan kalbinin göğsünden fırlayacakmış gibi çarpmasını engellemeye çalışarak kapıyı açtı. Kendine özgü bir ilaç kokusu aldı.

İçeride bir deri bir kemik kalmış bir kadın vardı. Saçları başını çevreliyordu ama parlaklığı yoktu ve kolları solmuş dallar gibi üzerinde uzanıyordu. Hastalık kokuyordu. Ve bir şey daha vardı: sol yüzük parmağı deforme olmuştu. Lakan sadece hayretle bakabildi. O zaman yanaklarında bir şey hissettiğini fark etti.

Hanımefendi koşarak geldi. "Ne yapıyorsunuz siz? Burası hasta odası!" Kadın Lakan'ın elinden tutup onu sürüklemeye çalıştı ama Lakan kıkırdamadı. Gözlerini bir deri bir kemik kalmış kadına dikmiş bakıyordu.

", çık buradan. Gelin kızlarımdan birini seçin."

"Evet. Doğru. Bir seçim yapmalıyım." Lakan yavaşça oturdu, taşan damlaları silmek için hiçbir çaba sarf etmedi. Kadın onu fark etmemiş gibiydi; sadece gülümsedi ve küçük şarkısını söyledi. Artık o buyurgan duruşundan ya da alaycı tavrından eser kalmamıştı.

bak. Kalbi masum bir çocuğunkine dönmüştü. Yine de harap olmuş haline rağmen Lakan'a dünyadaki herkesten daha güzel görünüyordu.

"Bu kadın, madam. Bu kadını istiyorum." "Aptal olma. Oraya geri dön ve seç."

Lakan yine de cüppesinin kıvrımlarına uzandı ve ağır bir kese bulana kadar etrafı yokladı. Onu çıkardı ve kadının eline tutuşturdu. Kadının ilgisini çekmiş gibi görünüyordu; keseyi açtı ve sert, yapmacık hareketlerle içine baktı. Titreyen parmaklarıyla bir Go taşı çıkardı.

Belki de sadece hayal gücüyle onun yüzünde anlık bir kızarıklık gördüğünü düşündü. Lakan sırttı. "Satın kadın bu ve ne kadara mal olacağı umurumda değil. On bin, yirmi bin, fark etmez."

Yaşlı madamın buna söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Meimei onun arkasından geldi, odaya girip hasta kadının karşısına otururken elbisesi yerde sürükleniyordu. Kadının kemikli elini tuttu. "Keşke en başta ne istediğini söyleseydin, Abla. Neden daha önce konuşmadın?" Meimei ağlıyor ; hıçkırıklarını duyunca bunu anladı. "Neden umutlanmaya başlamadan önce bitmesine izin vermedin?"

Lakan Meimei'nin neden ağladığını anlamadı. Go taşına şefkatle bakan kadını incelemekle meşguldü.

Balsam kadar güzeldi.

Çok yoruldum.

Maomao alışık olmadığı insanlarla uğraşmanın ne kadar yorucu olduğunu hatırladı. Sersemlemiş tilki gözlü adamın uyku odasına götürülmesine yardım etmişti ve şimdi tökezleyerek eve dönüyordu. O

ilgilenmeleri gereken kendi işleri olan Jinshi ve Gaoshun ile yollarını çoktan ayırmıştı. Onu, gıda zehirlenmesi soruşturması sırasında kendisine eşlik eden başka bir memurla bırakmışlardı.

Basen, adı buydu. Hatırlamaya başlaması için onunla birkaç kez karşılaşması gerekmişti. Onunla çalışmak kolaydı: coşkulu değildi ama işini dikkatle ve eksiksiz yapıyordu. Bu Maomao için iyi bir kombinasyondur, zira önce başkası yapmazsa nadiren bir konuşma başlatmak zorunda hissederdi kendini.

Yine de *onu* tekrar görmek Maomao'ya bazen anlaşılamadığınız insanlar olduğunu hatırlatmıştı. Bazı şeyler kabul edemezdi. Diğer kişi hiçbir zaman kötü niyetli olmamış olsa bile.

Yolda ilerlerken Maomao ışıltılı bir maiyet gördü. Kafilenin merkezinde, saraydan bir kadının kendisine şemsiye tutarak eşlik ettiği, gösterişli bir elbise giymiş bir kadın vardı: Konsolos Loulan.

Maomao birinin dilini şaklattığını duydu. Basen'in yanında olduğunu, kısık gözlerle grubu izlediğini fark etti. Bu durum pek hoşuna gitmemiş gibiydi. Maomao kısa bir süre nedenini merak etti ama sonra iri yarı bir saray görevlisinin ayakta durmuş Loulan'ı beklediğini gördü. Yanında yaverlere benzeyen adamlar vardı ve arkasında da bir insan vardı.

Loulan iri yarı adamı gördüğünde, ağzını katlanabilir bir yelpazeyle gizledi ve onunla açıkça dostane bir şekilde konuşmaya başladı bir şekilde. Maomao, orada bulunan tüm nedimelere rağmen, herhangi bir eşin Majesteleri olmayan bir adamla bu kadar samimi bir şekilde konuşmasının gerçekten doğru olup olmadığını merak etti.

Ancak Basen'den gelen zehirli bir fısıltı onun sorusunu yanıtladı. "Lanet olası entrikacılar, hem baba hem de kız."

Öyleyse bu Loulan'ın babası olmalıydı, onun arka saraya kabul edilmesi için baskı yapan kişi. Maomao, adamın eski imparatorun etkili bir danışmanı olduğuna dair söylentiler duymuştu, ancak insanları kanıtlanmış liyakate göre terfi ettirmeyi tercih eden şimdiki hükümdarın onu siyah bir göz kadar olumlu gördüğünü duymuştu.

Maomao yine de Basen'e bir bakış attı. Tek kişi olsa bile, yüksek bir memur hakkında yüksek sesle kötü konuşmamasını diledi. etrafta. Biri bunları duyarsa, onun bir kadın olduğunu düşünebilirdi.

konuşmaya istekli taraf.

Hâlâ genç sanırım. Ona bakarken, kendisinden çok da yaşlı olmadığını fark etti.

Maomao'nun o gece arka saraya dönmeyip Jinshi'nin evinde kalmasına karar verilmişti.

Jinshi kollarını kavuşturarak yavaşça, "Ben de onu küçümsediğini sanıyordum," dedi. Oraya ondan önce varmış ve onu bekliyordu.

Maomao, Suiren'in hazırladığı lapayı yudumluyordu. Yemek yerken konuşmak görgüsüzlüktü ama o daha çok Suiren'de geçirdiği süre boyunca kaçırdığı besinleri yakalamakla ilgileniyordu.

Kristal Köşk. Maomao'yu Jinshi'nin evinden uzakta geçirdiği sürenin ardından yeniden ortaya çıktığında kadar zayıf görünce şok olan Suiren Hamur işlerini bırakmış, birbiri ardına yemekler hazırlıyordu. Bu konuda da Yeşim Köşkü'nün kadınları gibiydi, bir nedime olduğu için hiçbir görevi küçümsemedi.

"Onu hor görmüyorum. Tam da yaptığı şeyi ve yaptığı *kişiyi* yaptığı için buradayım."

"*Kim o-?*" Jinshi bunu ifade etmenin daha nazik bir yolu olup olmadığını merak ediyor gibiydi.

Ne söylememi istediğinden emin değilim, diye düşündü Maomao. O sadece doğruyu söylüyordu.

"Zevk bölgesinin nasıl işlediğini hayal ediyorsunuz bilmiyorum ama hiçbir fahişe istemediği sürece çocuk sahibi olmaz."

Tüm fahişeler rutin olarak doğum kontrol ilaçları veya düşük yapıcı maddeler. Bir çocuğa gebe kalırsa bile, hamileliği erkenden sonlandırmanın pek çok yolu vardı. Eğer doğum yaparlarsa, bu istediler.

"Aslında, insan neredeyse bunun planlanmış olduğunu düşünebilir."

Bir kadının kan akışının ne zaman olduğuna dikkat ederek, gebe kalma olasılığının ne zaman olduğunu tahmin etmek yeterince basitti. Bir fahişenin sadece bir mektup göndererek ortağın ziyareti için uygun bir gün.

"Komutan tarafından mı?" Jinshi, Suiren'in kendisine getirdiği atıştırmalıktan bir ısırık alırken sordu.

"Kadınlar kurnaz yaratıklardır," diye Maomao. Böylece, amacı ters gittiğinde kontrolünü kaybetmişti. O kadar ileri gitmişti ki kendini yaralamayı bile göze almıştı ve daha da kötüsü...

Geçen günkü rüya.

Gerçekten de öyle olmuştu. Sadece kendi parmağını kesmekle yetinmeyen Maomao'yu doğuran fahişe, mektubuna eklemek için çocuğununkini de almıştı.

Genelevdeki hiç kimse Maomao'ya kendisini doğuran cariyeden bahsetmemişti. Maomao, yaşlı hanımefendinin herkesin bu konuda sessiz kalmasını emretti. Ama sadece Mekânın atmosferi, bir nebze merakla birlikte gerçeği ortaya çıkarmaya yetti.

Maomao, Verdigris House'un neredeyse batma noktasına gelmesinin sebebiydi.

Ayrıca babasının Go ve Shogi'yi seven eksantrik bir adam olduğunu ve tüm bu olanların inatçı ve bencil bir fahişenin ayaklarının altına serilebileceğini öğrendi.

Bir şey daha öğrendi: Maomao'ya her zaman artık orada olmadığı söylenen bu kadının kimliği. Bu kadın Kayıp burnunun yarattığı aşağılanma onu çılgına çevirene kadar Maomao'nun yanına yaklaşmayı hep reddetmiş olan kadının kimliği.

Şu aptal adam. Daha iyi fahişeler vardı! Neden onlardan birini satın almadı ki? Yapması gereken buydu.

"Jinshi Usta, bu adam sizinle ofisiniz dışında bir yerde hiç konuştu mu?"

Jinshi bir an için düşündü. "Şimdi sen söyleyince, hayır, söylemiyor." Jinshi, adamın en fazla koridorda yan yana geçtiklerinde başını salladığını söyledi. Adamın onu konuşmak için köşeye sıkıştırdığı tek zaman Jinshi'nin ofisine geldiği zamandı.

"Arada bir," dedi Maomao, "insanların yüzlerini ayırt edemeyen biriyle karşılaşabilirsiniz. Bu adam da onlardan biri."

Bu Maomao'nun yaşlı adamının ona söylediği bir şeydi. Kendisi de buna yarı yarıya inanmıştı, ama *ona* böyle olduğunu söylediğinde, bir şekilde mantıklı gelmişti.

"Ayırt edemiyor musun?" Jinshi söyledi. "Ne demek istiyorsun?"

"Basitçe söylediğim şey. Yüzleri bir araya getiremiyor gibi görünüyorlar. Bir gözün ya da bir ağzın ne olduğunu biliyorlar ve bu farklı parçaları algılayabiliyorlar, ancak bunları toplamda farklı yüzler olarak kaydetmiyorlar."

Yaşlı adam ona bunu söylerken ciddiydi. Kendisinin bile sempatiyi hak ettiğini, çünkü kontrol edemediği bu şey yüzünden hayatında çok acı çektiğini anlatıyordu.

Yine de, yaşlı adam merhametli olsa da, daha geniş bir durumu kavradı ve yaşlı madamın diğer adamı süpürgesiyle genelevden kovalamasını asla engellemeye çalışmadı. Yanlışın yanlış olduğunu biliyordu.

"Bazı nedenlerden dolayı, beni tanıyor gibi görünüyor ve evlat edinen baba. Sanırım bu inatçı saplantısı da buradan geliyor."

Bir gün ansızın yabancı bir adam ortaya çıkmış ve onu götürmeye çalışmıştı. Madam kısa bir süre sonra ortaya çıkmış ve adamı süpürgeyle dövmüştü; morarmış ve kanlar içindeki adamın görüntüsü genç kızın yüreğine korku salmıştı. Yüzünden kanlar akarken bile sırtarak kendisine uzanan bir adamdan herkes korkardı.

Ondan sonra periyodik olarak ortaya çıktı, eve kanlar içinde gönderilmeden önce her zaman beklenmedik bir şey yaptı. Bu ona hiçbir şeye ya da en azından çok az şeye şaşırmamayı öğretmişti. Adam kendisine sürekli babası diyordu ama

Maomao babasının onun "yaşlı adamı" olduğunu düşünüyordu, o çılgın eksantrik değil. En iyi ihtimalle onu doğuran bir damızlıktı.

Maomaonun babası Luomen'i yerinden etmeye ve onun yerine babası olmaya çalışıyordu ama Maomao buna izin vermiyordu. Bu biriydi.

eğilmeyeceği bir nokta. Genelevdeki herkes ona kendisini doğuran kadının öldüğünü söylemişti.

bu şekilde sorun. Hayatta olsa bile Maomao'nun umurunda mıydı? Maomao'nun babası vardı; o Luomen'in kızıydı. Ve bu şekilde çok mutluydu.

Ondan sorumlu olan tek kişi o adam değildi. Aslında bu konuda ona minnettardı. *Annesiyle* ilgili hiçbir anısı yoktu, *sadece* korkunç bir iblisle ilgili anıları vardı.

Maomao'nun Lakan'a karşı ne hissettiğine gelince, ondan nefret ediyor olabilirdi ama

ona kızgın değildi. Bazı konularda beceriksizdi ama kötü niyetli değildi; tepkilerinde bazen biraz aşırı dramatik olsa bile. Eğer cevaplanması gereken bir bağışlama sorusu varsa, ona kızmak için Maomao'dan daha fazla nedeni olan en az bir kişi vardı.

Belki de madam şimdiye kadar onu affetmiştir, diye düşündü.

Adamın, gül olan kutudaki mektubu fark edip etmediğini merak etti. Maomao'nun efendisine en büyük ödün buydu. Eğer hiç fark etmediyse, bu iyiydi. Onun hoş fahişe kız kardeşini satın alsın. En mutlusu bu olabilirdi. etrafta.

"Ondan nefret ediyormuş gibi görüldüğünüzü düşünmeden edemiyorum."

"Bunun nedeni onu henüz çok iyi tanımıyor olmanız, Usta Jinshi."

Maomao törene girmeye çalışırken ona yardım eden Lakan olmuştu. Lakan'ın bir şeyler olacağına dair bir sezgisi olduğundan . Yaklaşan olayları tahmin etmek için Maomao'nun yaptığı gibi olaylara bakmaya ve kanıt toplamaya hiç ihtiyacı olmamıştı. Sadece burnu koku alıyor gibiydi. Ve tahminleri nadiren yanlış çıkardı.

"Başka türlü bakmayacağınız bir konuya bakmanız için sizi hiç kandırmadı mı?" Maomao sordu.

Jinshi bunun üzerine sustu ama sonra fısıldayarak, "Yani *İşte buydu,*" diyerek doğru tahmin ettiğini düşündü. Belki de Lihaku'nun Suirei'yi soruşturmakta bu kadar hızlı davranmasının ve Adalet Kurulu'nun ona bu kadar etkili bir şekilde yanıt vermesinin nedeni de oydu.

Bu adamla ilgili tek sorun, herkesi ne kadar sıkıntıya sokarsa soksun, kendisinin parmağını bile kıpırdatmak istemiyor gibi görünmesiydi.

Arada bir kamusal bir duruş sergilemeye istekli olsaydı neler olabileceğini bir hayal edin.

Belki de o diriliş ilacı çoktan elinin altında olurdu. Bu düşünce ona çok acı verdi.

Nasıl bir deha ile kutsanmış olduğunu anlamıyordu. Tüm ülkede, babasının bu kadar açık ve hararetli bir şekilde övdüğü çok az insan vardı. Maomao bu duygunun farkındaydı: bu

Kıskançlık.

"Onu dost edinmek imkânsız olabilir ama düşman edinmemenizi de tavsiye ederim." Kelimeleri neredeyse tükürüyordu- sonra sol elini kaldırdı ve serçe parmağına baktı. "Usta Jinshi, bir şey mi biliyorsunuz?"

"Ne oldu?"

"Eğer bir parmak ucunu keserseniz, tekrar büyür."

"Ben yemek yerken bunu söylemek zorunda mısın?" Adam ona alışılmadık bir bakış attı, her zamanki pozisyonları tersine dönmüştü.

"Bir şey daha var o

zaman." "Evet, ne?"

"Eğer o monokllü adam sana 'Bana baba de' dese, ne hissederdin?"

Jinshi bir an durakladı ve derinden rahatsız olmuş görünüyordu: onun için alışılmadık bir ifade daha.

"Aman Tanrım," dedi Suiren elini ağzına götürerek.

"Sanırım o aptal tek gözlüğü yüzünden söküp paramparça etmek isterdim."

"Sanırım öyle."

Jinshi, Maomao'nun ne istediğini anlamış gibiydi. O da Baba olmanın zor olup olmadığıyla ilgili bir soru fısıldadı. Yanında duran Gaoshun'un yüzünden bir keder sızısı geçti. Belki de konuşmayla ilgili bir şey sinirlerine dokunmuştu.

"Bir sorun mu var?" Maomao sordu ve Gaoshun gözlerini tavana dikti.

"Hayır. Yalnız şunu unutmayın ki dünyada hiçbir baba hakarete uğramak istemez," dedi yumuşak bir sesle.

Pekâlâ, diye düşündü Maomao, ama kaşığına ağzına götürmekle yetindi, son pilavını bitirmeye kararlıydı.

Sonsöz

Maomao arka saraya döndükten birkaç gün sonra, Meimei'den bir mektup ve bir paket geldi. Mektupta şunlar yazıyordu
Tam olarak kimin kontratının kim tarafından satın alındığını. Yazdığı sırada yağmur falan yağıyor olmalıydı, çünkü sayfa damlacıklarla doluydu.

Mektuba eşlik eden küçük çantada, fahişelerin kutlama günlerinde kullandıkları türden hoş bir eşarp vardı. Maomao çantayı tekrar kapatmak üzereydi ama bundan vazgeçti. Onun yerine küçük odasındaki mobilyalardan biri olan giysi sandığına gitti ve en altta bir şey aramaya başladı.

Eğlence mahallesinin ışıkları uzakta parılıyordu. Maomao onların her zamankinden parlak ve çok sayıda görüldüğünü düşündü. Arka sarayın dış duvarının tepesindeki yerinden çan seslerini duyabiliyordu; eşarplarıyla dans eden fahişeleri hayal ediyordu. En güzel kıyafetlerini giyiyor, uzun, dökümlü kumaşları sallıyor ve çiçek yaprakları saçıyorlardı.

Bir sözleşmeden satın alınmak kutlama sebebiydi. Tüm şehir sadece bir kadın için çiçek açtığında, diğer çiçekler onu uğurlamak için dans ederdi. Şarap içilir, ziyafet çekilir, şarkı söylenir ve dans edilirdi. Eğlence bölgesi asla uyumazdı, bu yüzden eğlence bütün gece devam ederdi.

Maomao'ya gelince, Meimei'nin ona gönderdiği ipek atkıyı omuzlarına dolamıştı. Onu parmaklarıyla kavradı. Sol bacağı hâlâ iyi durumda değildi ama bunu başarabileceğini düşünüyordu. çıkardı ve dudaklarına bir miktar ruj sürdü. Onu da Meimei'den almıştı.

Bir tür şaka gibi geliyor. Maomao Prenses'i düşündü. Fuyou, bir yıl önce eski bir arkadaşı bir subayla evlendirilmişti. Askerlik günlerini tamamen unutmuş muydu?

Şimdiye kadar arka saray? Yoksa bazen bir zamanlar bu duvarlarda geceler boyu nasıl dans ettiğini mi hatırlıyordu?

Şimdi Maomao da prensesle aynı şeyi yapacaktı. Kız kardeşlerinin ona giydirdiği güzel elbiseyi giymiş, uzun zaman önce öğrendiği dansın ilk adımlarını . Kız kardeşi Meimei'den aldığı allık dudaklarındaydı.

Küçük çanlar

kollarına bağlıydı, bu yüzden her hareketinde şingırdıyordu.

Maomao her döndüğünde dalgalanması için uzun eteğin içine küçük taşlar dikilmişti.

Eteği etrafında dönüyor, eşarbi bir yay çiziyor ve kolları havada kayıyordu. Bu gece saçlarını açık bırakmış, tek bir gül ve maviye boyanmış küçük bir çiçekle süslemişti.

Eşarp dans etti; etek zamanla yükseldi; kollar ve saçlar birlikte dalgalandı.

Bana bu kadar kolay geri döneceğini düşünmemiştim, diye ve yaşlı kadının ona öğrettiği dansı hâlâ içinde bulduğuna şaşırdı.

Eşarbi tekrar dalgalandı ve sonra Maomao kendini doğrudan istenmeyen bir arkadaşa bakarken buldu. İşte o zaman eteğine takıldı.

Yüzüstü düştü ve burnuyla yere çarpmamak için kendini korumaya çalışırken duvarın kenarına doğru yuvarlandı. Kendini durdurmayı başardı ve biri onu yukarı çekti.

"Burada *ne* yapıyorsun?" diye sordu beklenmedik ziyaretçi, zor nefes alarak. Özenle bağlanmış olan saçları şimdi darmadağındı.

Maomao elbisesini fırçalayarak, "Aynı soruyu ben de size sormalıyım, Usta Jinshi," dedi. "Neden buradasınız?"

Adam kıza bıkkın bir bakış fırlattı. Kadın artık duvarın kenarından güvenle uzaklaşmıştı ama nedense adam hâlâ onun elini tutuyordu.

"Başka nerede olmam ? Garip bir kadının yine duvarın üzerinde dans ettiğini duyduğumda gelip konuyla ilgilenmek zorunda kaldım."

Ben de çekmediğimi sanıyordum. Maomao şimdi düşününce, belki de bu kadar şaşırtıcı olmamalıydı.

fark edilmişti. Yine de bu, muhafızların hâlâ hayaletlere inandığı anlamına mı geliyordu?

Jinshi elini Maomao'nun başına koyarak, "İş yükümü artırmadığın için sana teşekkür ederim," dedi.

"Elbette kendiniz gelmek zorunda değildiniz, Jinshi Usta. Başka birini gönderemez miydiniz?" Başını yana kaydırđı ve elinin altında.

"Çok nazik bir koruma yüzünüzü tanıdı ve benimle iletişime geçti doğrudan," dedi Jinshi. Maomao onun yüzüne dokundu. "Yaptığın şeyin zararsız olduğunu düşünebilirsin ama seni görenlere öyle görünmeyeceğini unutma."

"Dediğiniz gibi," diye Maomao. Biraz utanarak yanağını kaşıdı. Bütün bu çaba düşündüğünden daha zordu.

"Benim hikâyem bu kadar," dedi Jinshi. "Şimdi sıra sende. Burada ne işin var?"

Bir süre sonra Maomao cevap verdi: "Zevk mahallesinde, satın alınan bir fahişeyi uğurlamak için dans ederiz. sözleşme. Kutlama kıyafetim tam da bugün geldi."

Aslında, ona kıyafetleri veren cariyeyi göndermek istemişti. Meimei, dans etmeyi öğrenmek için çabalarken Maomao'ya sadakatle destek olmuştu. Ablası her zaman, "Ben gittiğimde düzgün dans edebilmeni istiyorum," derdi.

Jinshi dikkatle ona bakıyordu. "Ne oldu efendim?" diye sordu.

"Dans edebildiğini bilmiyordum."

"Yerde bu temel bir eğitim konusuydu. Öğrenmemem *değildi*. Ancak itiraf etmeliyim ki hiçbir zaman para ödeyen bir müşteri için performans sergileyecek kadar iyi olamadım."

Yine de, ona bazen bir kadının doğum gününü kutlarken önemli olan dansçıların kalitesinden çok sayıydı. Bunu söylediğinde, Jinshi dışarıya doğru baktı

zevk bölgesinin uzak ışıkları. "Dedikodular bu duvarların ötesinde çoktan başladı. O eksantrik adamın bir fahişeyi nasıl satın aldığına dair hikayeler."

"Sanırım öyle."

"Dahası, izin için başvurdu. On günlüğüne izin almayı planlıyor."

düz günler."

"Nasıl sorun çıkaracağını biliyor."

Maomao yarın da yeni bir dedikodunun başlayacağından şüpheleniyordu. Yaşlı kaçığın bu ziyafet için ne kadar harcadığını bilmiyordu ama duvardaki tüneğinden görebildiği fenerlerin sayısına bakılırsa, ortalama bir cariyenin harcayacağı paradan çok daha fazlaydı. Meimei'nin mektubuna göre bir hafta boyunca ziyafet ve kutlama yapılacaktı. Böylece diller dolaşacaktı: kim bilebilirdi ki sadece Verdigris Evi'nde üç prenses mi? Orada böyle başka bir fahişe olduğunu mu?

Hâlâ Meimei'yi alması gerektiğini düşünüyorum, diye düşündü Maomao. Hastalığı yüzünden perişan olan hasta kadının kesinlikle fazla zamanı yoktu. Kadın kesinlikle o uzun zaman önceki günlerin anılarından yoksundu; tek bildiği çocuk şarkıları söylemek ve her birinin yanına Go taşları koymaktı.

Diğer.

Ama o adam onu bulmuştu, yaşlı kadın onu onca yıl sakladıktan sonra.

Keşke yapmasaydı, diye düşündü Maomao. O zaman onun harika kız kardeşini seçebilirdi. Meimei yetenekle dolup taşıyordu ve hala Güzeldi; mükemmel bir eş olabilirdi. *Ama kendine göre tuhaf biri.*

Hanımfendinin o kadar nefret ettiği adamı odasına ilk alan Meimei'ydi. Belki de sürekli Maomao'nun peşinden gelen bu tuhaf kişiyle yapabileceği tek şeyin bu olduğunu düşünüyordu. Meimei'nin yanındayken hiçbir şey *yapmamış*, sadece konuşmuştu. Durmadan Maomao'yu ve onu doğuran kadını düşünüyordu. Bazen Go tahtasının önüne otururdu ama asla birlikte oyun oynamazlardı. Bunun yerine adam eski bir oyunu oynardı. Hafızadan birbiri ardına.

En azından Meimei'nin ona söylediği buydu. Maomao bundan emin olamazdı. Belki de Meimei sadece ona karşı düşünceli davranıyordu. Ama bu

Maomao için gerçekten önemli değildi. Meimei'nin o adama gittiğini görmek onu yeterince mutlu ederdi. Kişiliği bir yana, en azından bol parası vardı; kız kardeşi hayatında hiçbir şey istemezdi. Maomao onun nesini beğenmediğini bilmek istiyordu.

Kardeşim.

"Kimi satın aldığını merak etmeden duramıyorum," dedi Jinshi. Bahisten haberdardı ama belli ki nasıl bir şey olacağını tahmin edememişti.

kutlamalar çok önemli olacaktı. Adamın tahmin ettiğinden daha da eksantrik olduğunu görüncę şaşırdı.

"Evet, kim merak ediyorum."

"Sen biliyor musun?"

Maomao cevap olarak sadece gözlerini kapattı.

"Biliyorsun, değil mi?"

"Onun seçtiği hiçbir kadın daha güzel olamazdı, Jinshi Usta."

"Ben bunu sormadım."

Yine de inkâr etmiyor, diye düşündü. Merak eden tek kişinin Jinshi olmadığından şüpheleniyordu. Bütün saray -muhtemelen bütün başkent- aynı soruyu soruyor olmalıydı. Uğruna bu kadar yaygara koparılan cariyeye, göz kamaştırıcı bir şekilde Giyinmişti ama asla insan içine çıkmayacaktı. Sadece söylentiler olacak ve bunlar büyüyecekti. İnsanlar kendilerine soracaktı. Hangi kadın onun gibi bir adamın dikkatini bu kadar çekebilirdi, ne kadar güzel olmalıydı.

Maomao, "*Yaşlı cadı memnun olmayacak mı?*" diye düşündü. İnsanlar uzunca bir süre Verdigris Evi hakkında konuşacaktı. Birkaç yetkiliden daha fazlası kapıyı çalacaktı - elbette tamamen meraktan.

Maomao'nun tüm vücudu sıcak hissetti. Belki de uzun zamandır dans etmediği içindi. Özellikle ayakları karıncalanıyordu ve Aşağı baktığında eteğinin kırmızıya boyandığını gördü.

"Oh, kahretsin," dedi ve eteğini kaldırdı.

"Ne yapıyorsun?!" Jinshi sesi titreyerek bağırdı.

Maomao bacağına baktı ve yüzünü buruşturdu. Sıcaklık acıya dönüşmüştü. İlaçlarla yaptığı deneyler onu köreltmüşti. Bu tür hislerin algılanması. Bacağındaki yaranın iyice iyileştiğine ikna olmuştu ama dans etmesi yarayı yırtmıştı. tekrar aç.

"Huh, sanırım yine açıldı..." "Bunu kendi kendine yapmış gibi davranıyorsun!"

"Merak etmeyin, hemen dikerim." Maomao atılmış giysilerini karıştırdı ve biraz dezenfektan alkol ile bir iğne ve iplik buldu.

"Neden tam da bu durum için bu kadar hazırlıklısınız?!"

"Asla bilemezsin." Maomao tam ilk dikiş atmak üzereydi ki Jinshi iğneyi kaptı. "Siz dikiş dikemezsiniz efendim," dedi.

"Bunu burada yapmayın!" Daha konuşur konuşmaz Maomao'yu kollarına aldı ve ustalıkla duvardan aşağıya doğru ilerledi bir merdiven bile olmadan. Maomao o kadar şaşırmıştı ki Mücadele etmeyi bile düşünmedi. Yere vardıklarında, adamın onu yere bırakacağını düşündü, ama bunun yerine onu taşımaya devam etti, onu kollarında biraz kaydırды.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu. "Seni tutmak zorlaşmaya başlamıştı."

"O zaman beni yere bırak."

"Ve daha da kötüleştirmene izin mi vereyim?" Jinshi dudaklarını büzdü. Kollarını Maomao'ya dolamıştı ve Maomao yüzünün Maomao'ya bu kadar yakın olmasını çok rahatsız edici buluyordu.

Bu durumlara nasıl düşünüyorum? diye düşündü ama "Ya biri bizi görürse efendim?" dedi.

"Kimse bizi göremez. Çok karanlık. Ayrıca-" Onu hafifçe kaldırdı ve düşmemesi için tutuşunu ayarladı. "-bu seni ikinci kez bu şekilde tutuşum."

İkinci kez mi? diye düşündü. *Oh!*

Bacağını yaraladığı gün olmalı. Bilinci yerinde değildi; biri onu olay yerinden uzaklaştırmıştı. O gün Jinshi olsaydı çok mantıklı olurdu. Bu da onu bütün bir törene katılan insanların önünde aldığı anlamına gelirdi...

Yine de daha önemli bir şey vardı, unuttuğu bir şey. Bunu uzun zamandır söylemek istiyordu ve daha önce söylemediği için çok pişmanlık duyuyordu. Baldırından aşağı süzülen kana bir mendil bastırdı.

"Üstat Jinshi," diye başladı. "Bunun pek de uygun bir zaman olmadığını biliyorum ama izin vererseniz, size uzun zamandır söylemek istediğim bir şey var."

"Neden birdenbire bu kadar resmi oldun?" Jinshi biraz şaşkınlıkla sordu.

"Efendim, bunu söylemek *zorundayım*."

"Peki, o zaman, bakalım!" Jinshi cevap verdi.

Maomao, Jinshi'nin yüzüne bakarak, ", " dedi. "Efendim... Lütfen bana öküz bezoarımı ver."

Jinshi'nin kafası Maomao'nun kafasına bir gümbürtüyle *çarptı* ve Maomao yıldızları gördü.

Bir kafa vuruşu! Durup ! Aklından, belki de bunca zamandır onu sadece yönlendiriyor olabileceği geçti.

"Efendim, sakın bana... Sizde değil mi?"

"Lütfen. Eminim bana bundan *biraz* daha fazla saygı duyuyorsunuzdur."

Maomao ona soru dolu gözlerle bakarken, Jinshi'nin yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

Hadımın yüz ifadesindeki kızgınlıktan eğlenceye hızlı değişim ona ne kadar toy görünebileceğini hatırlattı. Ama yine de bu şekilde onunla konuşmayı daha kolay bulduğunu düşündü, kollarında sallanırken.

Dedikodunun nereden çıktığını kimse tam olarak bilmiyordu ama söylentiye göre kıtanın ortasını işgal eden büyük ülkeden bazı müsrif soylular her türlü nadir ve

bulabildiği sıradışı ilaçlar. Maomao, Jinshi'nin ofisinin o kadar çok çiçekle dolu olduğunu ilk kez bir öğleden sonra çay partisi sırasında duymuş ve içeri zorlukla girebilmişti. Şeftalili çöreğinden sadece bir ısırık aldı ve "Huh" diye yorum yaptı.

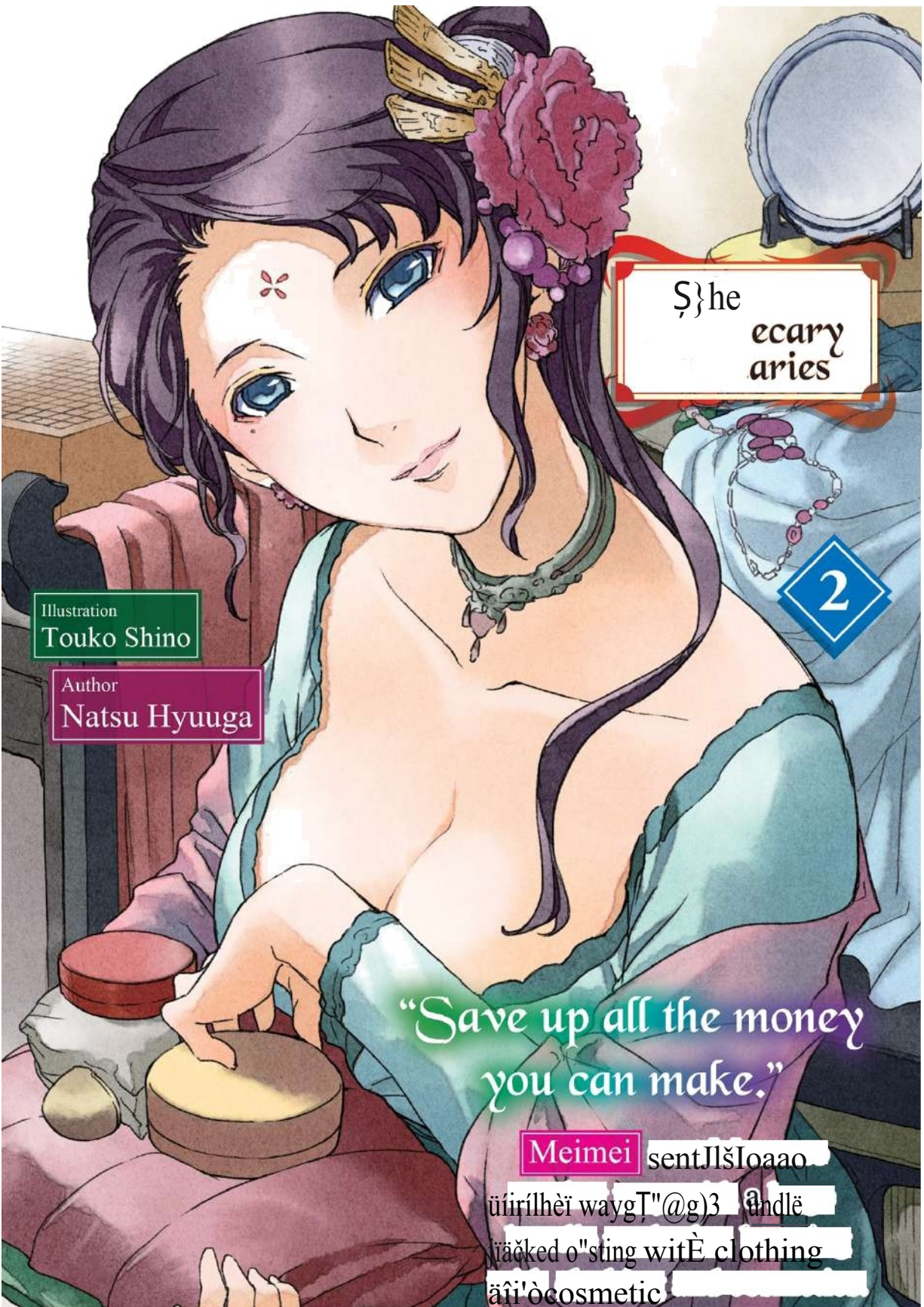

Illustration
Touko Shino

Author
Natsu Hyuuga

She
ecary
aries

2

“Save up all the money
you can make.”

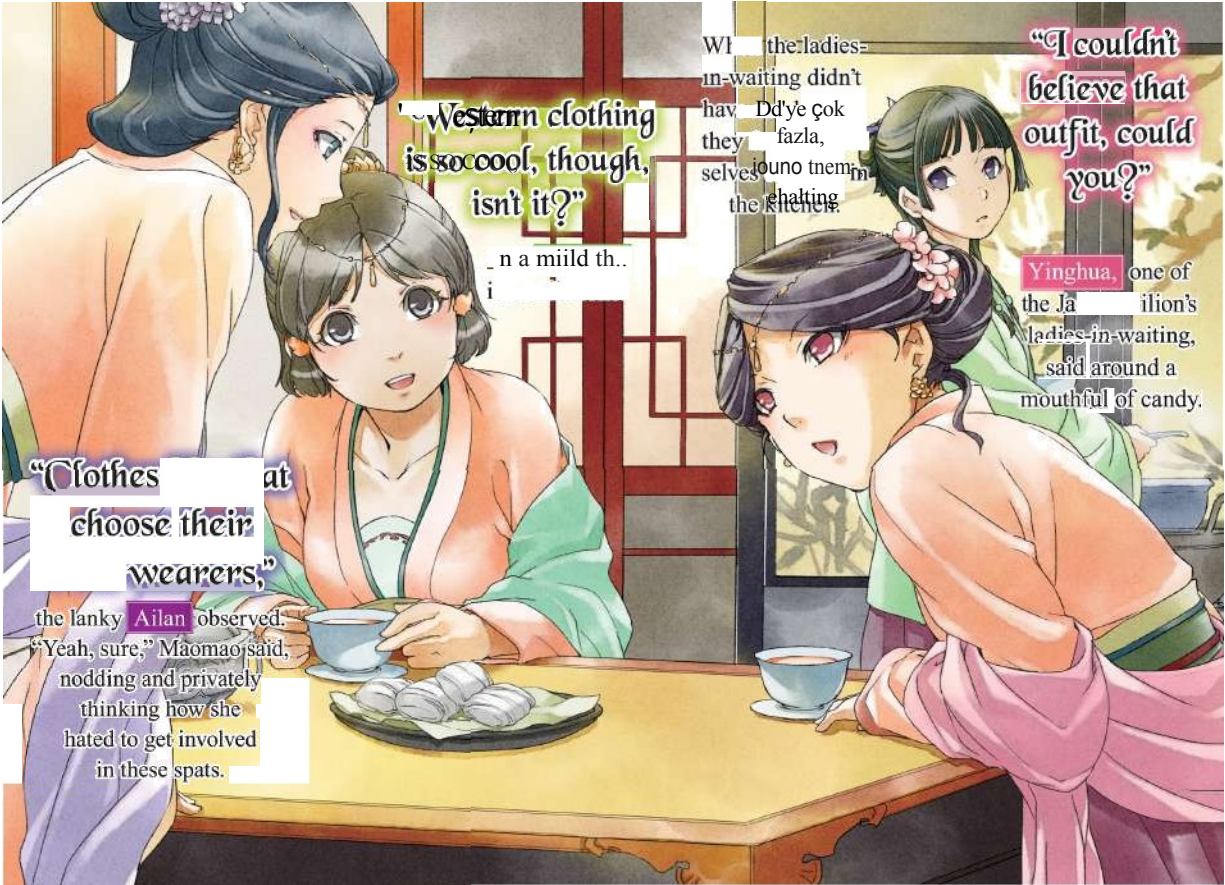
Meimei sent

üüírlhèr waygT"@g3 andlè

lääcked o"sting witÈ clothing

âi'òcosmetic

Western clothing
is so cool, though,
isn't it?"

in a mild th..
i

When the ladies-
in-waiting didn't
have Dd'ye çok
they fazla,
selves'ouno tmem
the kitchen.

"I couldn't
believe that
outfit, could
you?"

Yinghua, one of
the Jā ilion's
ladies-in-waiting,
said around a
mouthful of candy.

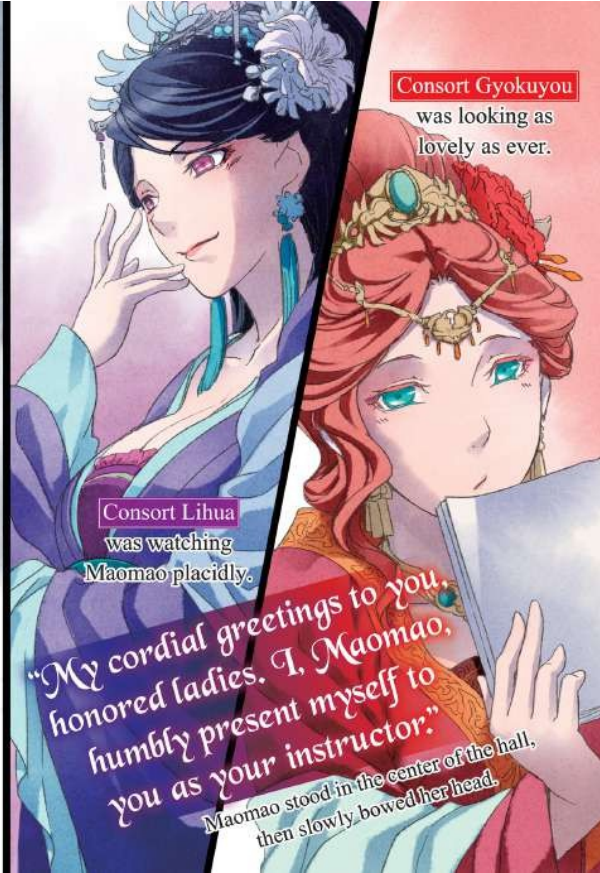
"Clothes
choose their
wearers,"

the lanky Ailan observed.
"Yeah, sure," Maomao said,
nodding and privately
thinking how she
hated to get involved
in these spats.

Finally, the last of the august ladies. A face Maomao hadn't seen before. The young woman who had replaced one of the former high consorts was about Maomao's age. She was **Loulan**, the new Pure Consort.

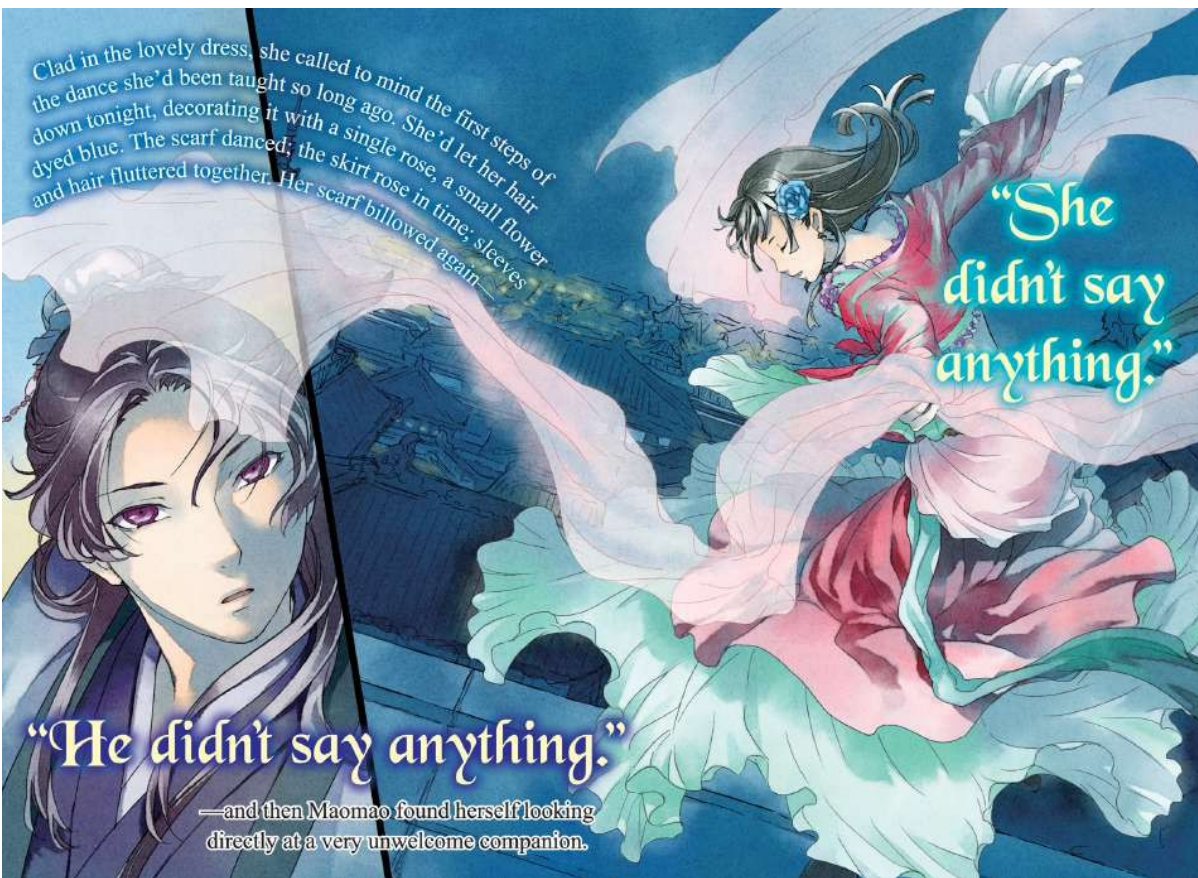
Consort Lishu exuded the same slight air of nervousness as always.

Consort Gyokuyou was looking as lovely as ever.

Consort Lihua was watching Maomao placidly.

"My cordial greetings to you, honored ladies. I, Maomao, humbly present myself to you as your instructor."
Maomao stood in the center of the hall, then slowly bowed her head.

Clad in the lovely dress, she called to mind the first steps of the dance she'd been taught so long ago. She'd let her hair down tonight, decorating it with a single rose. She'd let her hair dyed blue. The scarf danced; the skirt rose in time; sleeves and hair fluttered together. Her scarf billowed again.

"She didn't say anything."

"He didn't say anything."

—and then Maomao found herself looking directly at a very unwelcome companion.

Bonus Çevirmen Notları

Eczacı Günlükleri **Günlükler Cilt 2**

Tamamlayıcılar için Balık Tutma

Bonus sayfasına bir kez daha hoş geldiniz! (Ya da bunu muhtemelen fiziksel olmayan bir formda okuduğunuz için, kavramsal olarak bir sayfaya eşdeğer bonus dijital alan). *Eczacı Günlükleri*'nin 2. cildinde bize katıldığınız için teşekkür ederiz.

Geçen sefer, bu serinin ne kadar geniş bir yelpazede uzmanlaşmış sözcük dağarcığına sahip olduğundan bahsetmiştim.

Eczacı Günlükleri Günlükleri'nin bazı bölümlerinden bahsetmek istiyorum.

Bunların çeviri ekibi için yarattığı zorluklar. Özellikle, nispeten basit kelime dağarcığına sahip bir örnek üzerinden, ortamın çevirinin nasıl ele alındığını nasıl etkilediğine odaklanmak istiyorum. İngilizce çeviride ortamla ilgili bir terimin nasıl çevrileceğine dair daha karmaşık bir başka soru.

The Apothecary Diaries'i çevirmeye hazırlanırken yaptığım ilk şeylerden biri (elbette yazının nasıl olduğunu ve ne düzeyde bir jargonla başa çıkmamız gerektiğini anlamak için 1. cildin bir kısmını okuduktan sonra) ortamla ilgili kelime dağarcığı kaynakları araştırmak oldu. Dizi bir bölgede geçmiyor olsa da Çin tarihinin belirli bir dönemi, ortam açıkça Çin etkisinde ve hem bu genel zaman ve mekana hem de onunla ilişkili dile aşinalık açıkça çok önemli olacaktı.

İlk başta, özellikle iki şeyle ilgileniyordum: İngilizce'de ana ortama ne ad verileceği ve 'nin (eş) nasıl çevrileceği. "Arka

saray" aslında Japonca *koukyuu'nun* (後宮, Çince'de kullanılan karakterlerle aynı) birebir çevirisidir, ancak bu ifadenin kabul edilebilir veya güncel olup olmadığını ya da bu yere veya sisteme atıfta bulunmanın daha yaygın bir yolu olabilir. İngilizce. Az da olsa Çince biliyorum ve bunun Mandarince *hougong* terimini aramak Japonca eşdeğerini aramaktan daha verimli. Google aramamda karşıma çıkan ilk sonuç "Çin İmparatorluk harem sistemi" başlıklı bir Wikipedia sayfası oldu. Bir önceki ciltte de söylediğim gibi, internet çevirmenler için gerçekten bir nimet.

Bu sayfa, Çin tarihinin çeşitli dönemlerinde imparatorluk haremindeki kadınlar için uzun bir rütbe sistemi listesi içeriyordu. Yine, *Eczacı Günlükleri* herhangi bir zaman bağlı değildir, bu nedenle sayfadaki hiçbir liste tam olarak sisteme karşılık gelmez dizide mevcut. Yine de bize rütbelerin nasıl işlediğine ve imparatorla ve birbirleriyle ilişkilerinin ne olabileceğine dair bir fikir verdi. Okumayı netleştirmeye yardımcı oldu ve teriminin anlamı (Japonca'da *kisaki* veya *hi*; Çince'de *fei*) ancak "arka saray"ın standart olup olmadığını açıkça belirtmemiştir. İngilizce kullanımı.

Tamam, o zaman başka bir şey yaparım. Uzun lafın kısası, Google Scholar'da (akademik makaleler konusunda uzmanlaşmış bir Google alt hizmeti) birkaç farklı arama dizisi denedim ve imparatorluk Çinindeki kadınlar hakkında bir avuç makale buldum. Bu makaleler bana yardımcı oldu

"arka saray" teriminin çağdaş akademisyenler tarafından kullanıldığını doğrulamaktadır. Dahası, makalelerden birindeki dipnotlar

Charles Hucker'ın *A Dictionary of Official Titles in Imperial China* adlı kitabına başvurdum. Başlık ne kadar cezbedici olsa da, bu kitap baskısı tükenmiş bilimsel kitaplardan biriydi ve ele çok pahalıya mal olacaktı. Belki Google Books'ta falan vardır diye Google'da arama yapmaya karar verdim. Öyle bir şey yoktu ama Harvard Üniversitesi'nin web sitesi üzerinden yasal bir şekilde temin edilebiliyordu.

Hem çevirilerini hem de açıklamalarını içeren bu kitap

eski Çin unvan ve şaşırtıcı bir sayısı, bir Sasha ve ben dizimizde bahsedilen çeşitli pozisyonların isimlendirilmesi çalışırken değerindeydi ve çok değerliydi. Sözlüğün tüm çevirilerini harfi harfine kullanmamış olsak da - her şeyin hikayenin bağlamı içinde amaçlanan anlama uygun olduğundan emin olmak ilk önceliğimizdi - daha iyisini isteyemezdik. Daha iyi bir kaynak, sonunda ortaya çıkardığımız şeyin temelini atmaya yardımcı oldu.

İşte bir çevirmen, aşına olmadığı özel kelimelerle bu şekilde başa çıkabilir. Konu açılmışken ortamla ilgili sözlüksel öğeler olsa da, ben bir kelimedenden bahsetmek istiyorum burada 2. ciltte ortaya çıkıyor. Lakan'ı tanıtan erken bir sahnede, aşağıdaki pasaja sahibiz (son çeviride): "Adamın adı Lakan'dı ve askeri bir komutandı. Başka bir çağda, uyuyan bir ejderha olarak düşünülebilirdi, büyük bir Keşfedilmeyi bekleyen askeri bir zeka, ama bugün ve bu çağda o sadece başka bir eksantrikti."

Özellikle "uyuyan bir ejderha, keşfedilmeyi bekleyen büyük bir askeri akıl" bölümüne odaklanmak istiyorum. Bu cümlelerin tamamı Japonca'da sadece "*taikoubou* (太公望) olarak adlandırılmış olabilir" diyen bir kısmı tercüme eder.

Eğer *taikoubou* kelimesini sıradan bir Japonca-İngilizce sözlükte "balıkçı", hatta belki de "hevesli bir balıkçı" anlamına geldiğini göreceksiniz. Japonca'da arama yapmak işleri daha da netleştirir: *taikoubou* özellikle bir kişiyi ifade eder: bir Antik Çin'den tarihi bir şahsiyet. İngilizcede bu kişi için kullanılan en yaygın isimler Lu Shang ve Jiang Ziya'dır. (Birçok dilde olduğu gibi kültürlerinde, eski Çin'de insanlar hayatları boyunca yaşadıkları olaylara bağlı olarak sık sık isimlerini değiştirmiş ya da farklı isimler veya unvanlar almışlardır). Hikayeye göre Zhou Kralı Wen (çok eski bir Çin devleti) Lu Shang'ı balık tutarken bulmuş ve adamın yeteneklerinden etkilenmiş. alışılmadık bir yöntem: hiç kanca kullanmıyor, sadece balıkların hazır olduklarında kendisine geleceğini kabul ediyordu. Çünkü

Kral Wen, anlayışlı ve zeki birini umuyordu, sadece Bunun gibi, bakanlarından biri olması için Lu Shang'ı işe aldı ve ona Taigong Wang ya da kabaca "Büyük Dük'ün Umudu" - Japonca'da *taikoubou* - unvanını verdi. Bu hikayeden yola çıkarak bu kelime sadık bir balıkçıya atıfta bulunmaya başlamıştır.

Pasajımızdaki kelimenin çevirisini ele almanın birkaç yolu vardır. Birincisi, tarihsel göndergeyi doğrudan kullanmak ve "o [Lakan] sıradan bir Jiang Ziya olarak adlandırılabilirdi" gibi bir şey olarak çevirmek olabilir. Ancak bu yaklaşımla ilgili bir sorun, "Büyük Dük'ün Umudu" "nun/Jiang Ziya'nın kaynak metinde ne kadar gerçek anlamda kullanıldığı sorusudur. Japon okuyucular bu referansı pekâlâ tanıyabilir; "Taikoubou" diğer popüler kültürlerde bir karakter olarak karşımıza çıkmaktadır kaynaklar, özellikle de manga ve anime *Hoshin Engi/Ruh Avcısı*. Ancak Jiang Ziya'yı *The Apothecary Diaries*'in dünyasında gerçekten var olan ve bizim dünyamızda olduğu kadar bu dünyada da askeri erdemin önde gelen bir örneği olan bir figür olarak mı kabul edeceğiz?

Bence niyet bu değil. Jiang Ziya esasen metaforik olarak çağrılmaktadır. Başka bir deyişle, mesele Jiang Ziya'nın şahsı değil, belki de kolayca gözden kaçabilecek parlak bir stratejist fikridir. Bu nedenle, referansı tamamen dışarıda bırakmak ve sadece şu şekilde devam etmek mümkün olabilirdi parlaticiyi koyduk: "Başka bir çağda, keşfedilmeyi bekleyen büyük bir askeri zeka olarak görülebilirdi..."

Bununla birlikte, tarihsel göndermenin ana nokta olduğunu düşünmüyorum, ancak bunun muhtemelen ikincil bir nokta olduğunu düşünüyorum. Çin'den esinlenen bu dizinin, Çin tarihi referanslı bir terimi burada kullanması tamamen tesadüf mü? Muhtemelen hayır. Bu da referansı bir şekilde diziye dahil etmenin iyi olacağını gösteriyor. İngilizce, ama bunu yapmanın en iyi yolu nedir? Japonca'da Jiang Ziya'ya özel adıyla değil, belirgin bir lakapla atıfta bulunuluyor, bu da onun bu ortamdaki tarihsel varlığına ilişkin sorunun gücünü biraz köreltiyor. Buna karşın, hiçbir İngilizce eşdeğer (Taikoubou, Büyük Dük Wang, Büyük Dük'ün Umudu)

aynı para birimi ve anlam kombinasyonuna sahiptir. (Bu kararı verir, aynı zamanda insanların Eğer araştırmak isterlerse referansı kolayca arayabilirler).

Benim çözümüm "uyuyan bir ejderha" ifadesiydi. Bu, üçüncü yüzyılın başlarında Shu Han devletinin hükümdarı Liu Bei'nin askeri stratejisti ve danışmanı olan Zhuge Liang'ın (bazen Kongming olarak da bilinir) lakabıydı. Kongming en çok *Romance of the Three Kingdoms*'daki hikayelerle tanınır ve bugün hem Çin hem de Japon kültüründe meşhur ve popüler bir figür olmaya devam etmektedir. Parlak bir stratejist olmasına rağmen Liu Bei bizzat gelip ondan yardım isteyene kadar kendi halinde yaşadı. (Sessiz ve göze çarpmayan biri olduğu için ona "uyuyan" ejderha denmiştir). Farklı bir zaman dilimine ve kaynağa ait olsa da Kongming'in hikâyesi Lu Shang'inkine çok benzemektedir; her ikisi de doğru hükümdarın kendilerini bulması için bir tarlaya gömülmüş bir mücevher gibi bekleyen büyük stratejistlerin büyük Çin geleneğinde yer almaktadır.

Bu hamle ile Japonlarla aynı erdemlerin çoğunu elde ediyoruz *taikoubou*: ünlü bir antik Çinliye dolaylı bir gönderme Zeki bir hükümdar tarafından keşfedilen stratejist; gerçek adı yerine lakabını kullanıyor ve bu nedenle karakterin bu ortamda tam olarak ne kadar "gerçek" olduğu sorusunu geçiştiriyor. *Taikoubou* gibi, "uyuyan ejderha" da Çince bir deyim olan çağrışımsal ve ilginç bir ifadedir. ve bu arada, ilgilenen okuyucuların kolayca İnternette bakabilirsin. Son olarak, "keşfedilmeyi bekleyen büyük bir askeri zeka" cümlesini ekledim çünkü Japon okuyucuların bu terimden en azından bu kadarını anlayacağından şüpheleniyordum *taikoubou*, bu nedenle İngilizce okuyucuları aynı bilgiden mahrum bırakmak için hiçbir neden yoktu, her ne kadar referans. (Tümünün hoş bir ağırlığı ve ritmi olması, cümleye bir denge kazandırıyor).

Açık olmak gerekirse, bu tür bir çeviride İngilizce'nin Japonca'dan esinlendiği ancak Japonca'ya teğet geçtiği durumlar yaygın değildir; aslında, Japonca'yı öğrenmek zorunda kaldığım başka bir durum düşünemiyorum.

bir yanal hamle yapamaz. Ama bence bu, çevirmenlerin bazen yapmak zorunda kaldıkları sezgisel sıçramaların ve bu seçimleri yaparken konu hakkında biraz bilgi sahibi ne ölçüde yardımcı olabileceğinin iyi bir örneğı.

The Apothecary Diaries'i okuduğunuz için tekrar teşekkürler - 3. ciltte görüşmek dileğıyle!

Yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak için J-Novel Club'daki posta listemize kaydolun!

[Haber Bülteni](#)

Ve J-Novel Club yesi olarak en son bölümleri (bu serinin 3. Cildi gibi!) okuyabilirsiniz:

[J-Novel Kulüp yeliği](#)

Copy right

Eczacı Günlükleri: Cilt 2 by Natsu
Hyuuga
Touko Shino'nun illüstrasyonları

Çeviren: Kevin Steinbach Yayına
Hazırlayan: Sasha McGlynn

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Kusuriya No Hitorigoto
Telif Hakkı© Natsu Hyuuga 2015

Tüm hakları saklıdır.

İlk olarak Japonya'da Shufunotomo Infos Co., Ltd. tarafından yayınlanmıştır. Shufunotomo Co., Ltd. aracılığıyla
Bu İngilizce baskı Shufunotomo Co., Ltd., Tokyo ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.
İngilizce çeviri© 2021 J-Novel Club LLC

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır.

J-Novel Club LLC

j-novel.club

Yayıncı web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir

yayıncıya ait olmayan.

E-kitap baskısı 1.0: Haziran 2021

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

